

418.00712

ด. ๖๘๘ ก

๘.๓

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และระเบียบวินัยในการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยทฤษฎี
การสอนแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach)
กับวิธีการสอนตามคู่มือครู

ปริญญาพนธ์

ของ

วิระศรี นพคุณทอง

23 ส.ค. 2539

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กันยายน 2538

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

197123

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และระเบียบวินัยในการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยทฤษฎี
การสอนแบบวรรณฐาน (Genre-Based Approach)
กับวิธีการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ

ของ

วิระศรี นพคุณทอง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กันยายน 2538

การศึกษาค้นคว้านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด และความมีระเบียบวินัยในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามแนววรรณฐานและการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 ของโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น กลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน ดำเนินการทดลอง โดยใช้แผนการวิจัยการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนตามคู่มือครูใช้เวลาในการทดลองสอนกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอนทั้งสองกลุ่มเป็นเนื้อหาเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และแบบ บันทึกพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยในห้องเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test ในรูป Difference Score

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถด้านทักษะการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF LISTENING, SPEAKING ABILITY IN LEARNING ENGLISH
AND DISCIPLINE IN THE CLASSROOM OF MATTAYOM SUKSA TWO THROUGH
THE INSTRUCTIONAL METHOD BASED ON GENRE-BASED APPROACH
AND ON THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

VIRASRI NOPPAKOONTHONG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University

September 1995

The purpose of this study was to compare listening-speaking ability in learning English and discipline in the classroom of Mattayom Suksa two through the instructional method based on Genre-Based approach and on the teacher's manual.

The 60 subjects were randomly selected from Mattayom Suksa 2 students in the first semester of 1995 academic year of The Demonstration School, of Srinakharinwirot University, Patumwan, Bangkok. The sample was simply randomized and divided into the experimental and control groups with thirty students in each. The randomized control group pretest - posttest design used in the experiment. The experimental groups was taught through the instructional method based of Genre-based approach; whereas the control group was taught through the method in the teacher's manual. Each group was taught with the same content for sixteen 50 minutes' periods.

The instruments used in the study were English listening, speaking ability tests and discipline test. The data was statistically analysed by t-test difference score.

The findings of the study indicated :

1. The English listening-speaking ability between the experimental and control groups was significantly different at the .05 level.

2. The discipline in the classroom in learning English between the experimental and control groups was significantly different at the .01 level.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญาเอน์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม
..... ประธาน

(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

..... กรรมการ

(รศ.อัจฉรา สุขารมณ์)

คณะกรรมการสอบ
..... ประธาน

(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

..... กรรมการ

(รศ.อัจฉรา สุขารมณ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ดร.บังอร พานทอง)

บัณฑิตวิทยาลัย อนุมัติให้รับปริญญาเอน์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 13 .. เดือน .. ตุลาคม .. พ.ศ. 2538

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดีและความเสียสละทั้งในและนอกเวลาราชการ จาก รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รศ.อัจฉรา สุขารมย์ และ ดร.บังอร พานทอง ที่ได้พร้อมที่จะสละเวลาให้ผู้วิจัยทุกเวลาทุกเมื่อ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างสูง ไว้ ณ ที่นี้ด้วย พระคุณของท่านต่อผู้วิจัย และวงการศึกษานั้นไม่มีสิ่งใดทดแทนได้ และทำให้อาจารย์ท่านปลื้มปิติและมีพลังกายและใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างดีต่อไป เท่ากับการที่ศิษย์ได้นำความรู้และคุณธรรมสืบทอดเจตนารมณ์ของท่านไปสู่เยาวชนของชาติ

ขอขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน และคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้กำลังใจและพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการทดลองและวิจัยครั้งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษ อาจารย์กนกวรรณ เสงี่ยมสิน ซึ่งได้จัดวันและเวลาสนับสนุนให้การทําวิจัยครั้งนี้ผ่านไปด้วยดี

ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของคณาจารย์จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกท่าน ซึ่งให้ความอบอุ่นและปลั่งใจอย่างมหาศาล เพราะทุกครั้งที่กำลังก้าวเข้ามาในรั้วมหาวิทยาลัย มีแต่ความสุขอบอุ่น และปลั่งใจที่จะเดินหน้าต่อไปเสมอ และไม่ว่าจะอยากรู้และอยากรู้อถามข้อสงสัยจากอาจารย์ท่านใดก็ได้พบ ท่านพร้อมที่จะชี้แนะให้ด้วยใบหน้าทีแสดงถึงความเอื้ออารี

โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมายัง รศ.อังคณา สายยศ รศ.ชูศรี วงศ์รัตนะ Mrs.Carmen Noppakoonthong Mars.Angelika Yanthasath อาจารย์สนั่น มีขันหมาก อาจารย์พรพิมล ประสงค์พร อาจารย์ศุภลักษณ์ สัตยวานิช และคณาจารย์อีกหลายท่านที่มีได้กล่าวนามมา ณ ที่นี้ ตลอดจนเพื่อนร่วมรุ่นทุกคนที่มีความปรารถนาดี และได้ให้คำแนะนำในด้านต่าง ๆ แก่ผู้วิจัยตลอดมา

ท้ายสุดนี้ยังมีบุคคลผู้หนึ่งซึ่งผู้วิจัยมิอาจจะลืมที่จะกล่าวไว้ในที่นี้ด้วยเพราะเป็นบุคคลที่ได้อยู่เคียงข้างผู้วิจัยตลอดเวลานับตั้งแต่ก้าวแรกที่ได้เริ่มศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ณ มหาวิทยาลัย อันทรงเกียรติ์นี้จนสำเร็จเป็นมหาบัณฑิตในปัจจุบัน สมควรแล้วที่ผู้วิจัยจะขอยกย่องให้เป็นเพื่อนร่วมสาขาน ซึ่งจำเป็นต้องพูดและกล่าวถึงในที่นี้ เพราะในบุคคลโลกาภิวัตน์

คงจะหาเพื่อนเช่นนี้มิได้อีกแล้ว บุคคลที่ผู้วิจัยจะขอรำลึกถึงพระคุณตลอดไป คือ
คุณอนุทิน ละการชั่ว

และที่สุดของที่สุด ถ้าปรัชญาในพินัยจะเกิดคุณประโยชน์กับบุคคลหรือเยาวชน
ของชาติไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม ผู้วิจัยขอมอบคุณประโยชน์นี้ให้กับบิดาผู้ซึ่งรอความสำเร็จ
นี้ในสรวงสวรรค์ ตลอดจนครอบครัวนพคุณทองทุกคน

วิระศรี นพคุณทอง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	6
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
เอกสารที่เกี่ยวกับการฟัง	14
เอกสารที่เกี่ยวกับการพูด	30
เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนด้วยวิธีการฟัง-การพูดและการสอนตามแนว ทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน	43
เอกสารเกี่ยวกับระเบียบวินัยในห้องเรียน	79
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง-พูด ความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนและทฤษฎี การสอนตามแนวอรรถฐาน	91
งานวิจัยในประเทศ	91
งานวิจัยต่างประเทศ	94
สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	97
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	98
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	98
การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	99
การดำเนินการทดลอง และการเก็บรวบรวมข้อมูล	111
การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	112

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	117
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	117
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	117
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	117
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	120
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	120
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	120
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	121
การดำเนินการทดลอง	122
การวิเคราะห์ข้อมูล	122
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	122
อภิปรายผล	122
ข้อเสนอแนะ	125
บรรณานุกรม	128
ภาคผนวก	138
ประวัติย่อของผู้วิจัย	238

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถในการพูด 5 ด้าน	108
2 แบบแผนการทดลอง	111
3 เปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-การพูด ภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	118
4 เปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	119
5 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนภาษาอังกฤษ	145
6 ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษ	146
7 คะแนนความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง	147
8 คะแนนความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง	148
9 คะแนนแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง	149
10 คะแนนแบบบันทึกพฤติกรรมความเป็นระเบียบวินัยในห้องเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการสอน	150

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงความหมายของการพูด	31
2 แผนภูมิแสดงความสัมพันธ์การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนตามแนววรรณฐาน	76
3 การจัดสภาพการเรียนการสอนในลักษณะรูปแบบแตกต่างกันของชั้นเรียน.....	90

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับอนาคต ซึ่งอาจจะถือได้ว่าเป็นภาษาที่สองที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน คือจะต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษอย่างดี พอที่จะเข้าใจและสามารถสื่อสารและรับความรู้ความคิดใหม่ ๆ จากภายนอกมาใช้ในการปรับปรุงการดำเนินชีวิตและสภาพการทำงานได้ กล่าวโดยสรุปคือเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายตามหลักสูตรมัธยมศึกษา (วิเชียร เกตุสิงห์ และคนอื่น ๆ. 2535 : 24) นอกจากนี้โลกปัจจุบันและโลกอนาคตเป็นโลกที่กาลและเทศะถูกย่อให้อยู่ใกล้กันมากกว่าแต่ก่อนโดยอาศัยเทคโนโลยีใหม่ ๆ ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงที่เรียกว่า โลกาภิวัตน์ (Globalization) ซึ่งหมายถึง การเรียนการสอนทางด้านภาษา เป็นการศึกษาที่สำคัญและลุ่มลึกที่สุดต่อการเปลี่ยนแปลงในทศวรรษหน้า เพราะทำให้โลกนี้มีการติดต่อโยงใยถึงกันทั้งหมดในระยะเวลาอันสั้น (ชัยอนันต์ สมุทวณิช. 2537 : 9) ส่วนแผนการศึกษาแห่งชาติ ได้เน้นการศึกษาว่า "เป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตน สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างสันติสุขและสามารถเกื้อหนุนการพัฒนาประเทศได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้านของประเทศ" (วิชัย ตันศิริ. 2535 : 79).

ดังได้กล่าวไว้ในหลักการของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลายฉบับปรับปรุง 2533 ว่าการติดต่อกับชาวต่างประเทศในด้านการเมือง การค้า การท่องเที่ยว ขยายตัวมากขึ้น คนไทยเราจำเป็นต้องใช้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษมากขึ้น (พนอม แก้วกาเนิด. 2533 : 1) ในประเทศเรา หลักสูตรการสอนภาษาได้ระบุถึงความสำคัญในการพัฒนาทักษะทั้ง 4 เช่นกัน แต่การปฏิบัติจริงในโรงเรียนจะเน้นความสำคัญเรื่องการอ่านและการเขียนมากกว่าการฟังและการพูด ถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราจะหันมาให้ความสนใจในเรื่องของการฝึกการฟังให้มากขึ้น (ทิพย์วัลย์ ตูลยะสุข. 2535 : 33) ร่างกายมนุษย์มีทางรับรู้หรือสัมผัสที่สำคัญอยู่ 5 ทาง คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย เมื่อร่างกายได้รับสิ่งเร้าผ่านทางสัมผัสทางใดทางหนึ่ง หรือหลายทาง เกิดเป็นการรับรู้ขึ้น ซึ่งจำเป็นต้องใช้ประสบการณ์เดิมเข้าช่วยแปลความหมาย โดยการจัดระเบียบความคิดแยกแยะความคล้ายคลึงหรือความแตกต่าง แล้วขยายความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ ให้แจ่มชัดขึ้นเกิดเป็น

ความคิดรวบยอด (Concept) เกิดการเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ การฟังเป็นทักษะสำคัญประการแรกของการสื่อสารที่ต้องพัฒนาก่อนการพูดและการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้อง เพราะก่อนที่เราจะพูดภาษาใดได้เราจะต้องฟังคำพูดในภาษานั้นให้เข้าใจก่อน จึงจะสามารถพูดได้ การฟังมิได้มีความหมายเพียงแต่การได้ยินเท่านั้น แต่จะหมายถึงการได้ยินอย่างรู้เรื่องด้วยและใช้ประสบการณ์เดิมที่เคยมีมาประกอบการวิเคราะห์แยกแยะความแตกต่างหรือความคล้ายคลึงของเสียงที่เคยได้ยินขณะนั้น เมื่อได้ยินมาก ๆ ก็จะสามารถตอบได้ถูกต้อง การฟังในระดับสูงขึ้นไป คือการฟังเป็นเรื่องเป็นราว ผู้ฟังจะต้องอาศัยสมาธิในการฟังเรื่องราวนั้น ๆ อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อจับประเด็นสำคัญของเรื่องพร้อมทั้งรายละเอียดที่เกี่ยวข้องในแต่ละประเด็นนี้อย่างครบถ้วน ดังนั้นการฟังจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ คนที่จะเป็นปราชญ์ได้ต้องเป็นผู้ฟังมาก ซึ่งเรียกว่าพหูสูตร ทิพย์วิสัย ตุลยะสุข กล่าวไว้ในบทความชื่อ "Research on Teaching Foreign Languages" ซึ่งลงพิมพ์ใน Handbook of Research on Teaching" ฉบับเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1960 ว่า "สิ่งที่พึงระลึกไว้เป็นหัวใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญมีอยู่ 4 ประการ และประการที่สำคัญเป็นอันดับแรก คือจะต้องให้ผู้เรียนได้รับรู้และเรียนรู้โดยการฟังสิ่งที่เรียนนั้นก่อนที่จะฝึกทักษะอย่างอื่น (นิภาพร รัตนพฤกษ์. 2525 : 24) สรุปแล้วทักษะการฟังซึ่งนับเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นของการเรียนรู้ภาษาก่อให้เกิดพัฒนาการของทักษะอื่นต่อเนื่องกันไป ทั้งเป็นทักษะที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารทางภาษาพูด รับความคิดความรู้สึกที่อีกฝ่ายต้องการสื่อสารนั้น จะได้รับความสนใจและการส่งเสริมน้อยมากแทบทุกระดับชั้นที่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่อ้างเสมอว่าต้องมีทักษะทั้ง 4 ประการ คือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ควบคู่ไปกับความรู้ความสามารถทางองค์ประกอบทั้ง 3 ของภาษาอันได้แก่ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ แต่การฝึกฝนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเท่าที่กระทำอยู่บ้างนับว่าอยู่ในระดับเบื้องต้น คือระดับการจำ (Recognition) เท่านั้น มิได้มีการพัฒนาขั้นสู่ระดับความเข้าใจ (Aural Comprehension) นักเรียนไทยจึงมีทักษะการฟังเพียงแต่รู้จักแยกแยะเสียงที่ได้ยินได้ แต่ไม่สามารถเข้าใจความหมายของข้อความภาษาอังกฤษที่ได้ยินได้ทันที (จรัสพัทธ์ บุณโยดม. 2521 : 2)

นอกจากความสามารถในการฟัง เป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่สำคัญแล้ว ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันก็เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในปัจจุบันว่า ความสามารถในการพูดเป็นสิ่งจำเป็นและมีคุณค่าเป็นอย่างยิ่งสำหรับบุคคลทุกอาชีพ เพราะมนุษย์ต้องอาศัยการพูดเป็นเครื่องมือสื่อสารเพื่อ

ความเข้าใจซึ่งกันและกัน เพราะการพูดเป็นการแสดงถึงลักษณะและวิธีการของมนุษย์ที่นำเอา ภาษาหรือถ้อยคำต่าง ๆ มาเชื่อมโยงกัน เป็นคำ วลี ประโยค ฯลฯ ทำให้เกิดความหมายและ สื่อสารออกไปยังผู้ฟังตามวัตถุประสงค์ของผู้พูด ด้วยบุคลิกภาพที่น่าสนใจ และน่าติดตามโดย เฉพาะบุคคลที่เลือกใช้คำพูดให้ถูกต้องเหมาะกับบุคคล เวลา สถานที่ รวมทั้งรู้จักและเข้าใจว่า สิ่งใดควรพูด สิ่งใดไม่ควรพูด ดังนั้นการพูดจึงนับเป็นเสมือนบันไดขั้นแรกของการสมาคม และเป็นสะพานเชื่อมโยงไปสู่ความสำเร็จของมนุษย์เรา (ลักษณา สตะเวทิน. 2536 : 1 - 2) สรุปแล้ว การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคล ในการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะ การพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดภาษาได้ดีย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูด ได้เข้าใจและช่วยให้การอ่านและการเขียนง่ายขึ้นด้วย (สมิตรา อังวัตตกุล. 2535 : 167)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าทักษะการฟังและการพูดจะเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นในการ เรียนภาษา แต่การเรียนการสอนภาษานับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทักษะการฟังและการพูด ได้ถูกละเลยกว่าทักษะอื่น โดยที่การเรียนการสอนโดยทั่วไปครุมักไปเน้นไวยากรณ์ การอ่าน การเขียนและการแปล ครูจะสอนเกี่ยวกับภาษาอังกฤษโดยไม่พูดภาษาอังกฤษในห้องเรียนเลย ครูจะใช้ภาษาเดิมของผู้เขียนโดยตลอดไม่ว่าจะเป็นการอธิบาย การวิจารณ์หรือการอภิปราย ปัญหา นักเรียนที่เรียนภาษากับครูเหล่านี้จึงไม่ได้รับการฝึกฟังและพูดภาษาเลย (สุชาติ หล่อนกลาง. 2536 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Sittler. 1975 : 117 - 121)

อาจกล่าวสรุปได้ว่า อุปสรรคสำคัญที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรก็เพราะการสอนเน้นโครงสร้าง ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากกว่าที่จะสอนผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาได้ (Use of Language) คือ ฟัง พูด อ่าน เขียนได้ บัณฑิต เรียนจบชั้นอุดมศึกษาจะผ่านการเรียนภาษาอังกฤษอย่างน้อยคนละ 12 ปี แต่พูดภาษาอังกฤษ ไม่ได้ อ่านหนังสือพิมพ์อังกฤษไม่รู้เรื่อง ฟังข่าวภาษาอังกฤษทางวิทยุและโทรทัศน์แล้วจับใจความ ไม่ได้ วิทโดสัน (Widdowson. 1978) กล่าวว่า ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นผู้เรียนเรียน เพื่อเป็นสื่อในการแสวงหาข้อมูลหรือความรู้เพิ่มเติม เพราะภาษาเป็นเครื่องมือทางสังคม และเนื่องจากภาษาเป็นระบบสื่อสารที่ช่วยให้คนเรารู้และเข้าใจเหตุการณ์รอบด้านได้ (มันส์สวาท ไพทะยะ. 2531 : 2) จึงได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษกับนักเรียนไทย

ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศรีวิชัย สุวรรณภักดี, ส้าอาจ หิรัญบุรณะ และคณะมนุษยศาสตร์ มศว ปทุมวัน (มนัสสวาท โพทะยะ. 2531 : 2 ; อ้างอิงมาจาก ศรีวิชัย สุวรรณภักดี. 2522 : 76 ; ส้าอาจ หิรัญบุรณะ. 2524 : 46 ; และคณะมนุษยศาสตร์ มศว ปทุมวัน. 2528) ได้สรุปว่า ปัญหาด้านการสอนนั้นจะต้องมีครูที่มีความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษจริง ๆ ปัญหาที่พบบ่อย ๆ คือ โรงเรียนบางแห่งไม่สอนให้เด็กพูด สอนแต่อ่าน แบล และ ไวยากรณ์ ครูไม่เข้าใจว่าทักษะในแต่ละขั้นของการเรียนการสอนจะต้องใช้เวลาฝึกมากน้อยเท่าใด ปัญหาเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนในชั้น ครูไม่สามารถเอาใจใส่ได้ทั่วถึงให้เด็กทำการฝึกฝนเป็นรายบุคคลได้ เพราะเด็กในแต่ละห้องมีมากเกินไป ยังมีผลทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพน้อยลง

ดังได้กล่าวมาแล้วข้างบนว่า การฟังนั้นมีความสำคัญขั้นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด ประกอบกับเทคโนโลยีและกระบวนการสื่อสาร ได้อำนวยความสะดวกในด้านการฟัง และการพูดตามมาซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนภาษาอังกฤษที่คาดหวังให้ตนเองประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในด้านการเรียนต่อในระดับสูง การประกอบอาชีพ การติดต่อสื่อสารทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ทันเหตุการณ์ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ปัญหาดังกล่าวมีแนวทางที่จะแก้ไขได้ด้วยการสอนฟัง-พูด ตามแนววรรณฐาน (Genre - Based Approach) ซึ่งผู้สอนจะยึดเนื้อความ (Text) เป็นหลักโดยจัดเป็นเนื้อความชนิดต่าง ๆ (Text Types) ในบริบทของสถานการณ์ (Context of Situation) และบริบทของวัฒนธรรม (Context of Culture) ซึ่งสามารถจัดกิจกรรมทางภาษาโดยเป็นปัจจัยป้อนที่สมบูร์น (Comprehensible Input) ถูกต้องตามธรรมเนียมภาษาและการเรียนรู้ภาษาในบริบท เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาแต่ละแบบ หรือชนิดของอรรถลักษณะ (Genre) ผู้วิจัยคาดว่าจะช่วยแก้ปัญหา การฟัง การพูดภาษาอังกฤษได้เพราะแนววรรณฐาน (Genre) นั้นเป็นรูปแบบการสอนที่ครอบคลุมภาษาทั้งหมด ได้แก่ รูปเสียง ศัพท์ โครงสร้าง และความหมายในบริบท ภาษา (Meaning in Context) ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องนำเสนอ เนื้อความ (Text) สำหรับเป็นแบบอย่างให้ผู้เรียน และการเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ จะทำให้การฟังการอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่อง การหารายละเอียดของเรื่องรวมทั้งการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อความนั้น จะทำได้ง่ายขึ้น เพราะผู้รับสารมีจุดมุ่งหมายในการรับสารที่แน่นอนและชัดเจน นอกจากนี้ยังช่วยลดความคลาดตามเนื้อความจะเป็นไปได้ง่ายขึ้นด้วย เพราะในแต่ละอรรถลักษณะจะมีลำดับของการ

ดาเนินเนื้อความที่แน่นอน เป็นขึ้นเป็นตอน ตั้งแต่เริ่มเนื้อความในบริบทจนกระทั่งจบ และลำดับของการดาเนินเนื้อความในแต่ละอรรถลักษณะจะมีการลำดับ เนื้อความแตกต่างกันไปไม่เหมือนกัน การใช้ภาษาในแต่ละอรรถลักษณะโดยเฉพาะอย่างยิ่งทำเนียบภาษาจะเปลี่ยนไปตามอรรถลักษณะในแต่ละเนื้อความของบริบทหนึ่ง ๆ (เสาวลักษณ์ รัตนวิษย์. 2534 : 26 - 27)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำอรรถลักษณะทั้งหมด คือ เรื่องเล่าจากประสบการณ์ รายงาน อธิบาย เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น วิธีการ เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ อภิปราย การสังเกตมาใช้สื่อความหมายในรูปแบบทักษะการฟัง-การพูด เพื่อฝึกให้นักเรียนสามารถใช้ทักษะนี้ ในสถานการณ์ต่าง ๆ และเข้ากับวัฒนธรรมต่าง ๆ และมีความหลากหลายในการใช้ภาษาด้วย ทำให้ประสบความสำเร็จในการติดต่อสื่อสารในสมัยปัจจุบัน และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน ได้รับการพัฒนามาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ มาร์ติน รอทเทอร์รี่ คริสตี้ (Martin and Rothery. 1980 ; 1981 ; Christie. 1987 ; 1989) แนวทฤษฎีนี้จะยึดหลักเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของ Halliday (เสาวลักษณ์ รัตนวิษย์. 2531 : 24 - 25 ; อ้างอิงมาจาก Halliday. n.d.)

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึงควรถูกปลูกฝัง ความมีระเบียบวินัย ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ให้จำกัดความว่า "การอยู่ในระเบียบ แบบแผนและข้อบังคับ ข้อปฏิบัติ" วินัย ภาษาอังกฤษว่า discipline ซึ่งหมายถึง การฝึกอบรม ผลของการอบรม การยอมรับหรือการปฏิบัติตามกฎระเบียบ และการปฏิบัติกาเพื่อแก้ไขในความประพฤติหรือลงโทษ (สมบัติ ชูชีพชัย. 2527 : 20) ตั้งแต่ครั้งโบราณกาล บรรพบุรุษไทยได้เป็นผู้สร้างสมศิลปวัฒนธรรมไทยให้ดำรงคงอยู่และถ่ายทอดสืบต่อกันมาจนถึงลูกหลาน ในปัจจุบันจนเป็นเอกลักษณ์ของชาติ จนได้ชื่อว่าเป็นชาติที่มีวัฒนธรรมสูงส่ง วินัยเป็นวัฒนธรรมทั้งหมด ความมีระเบียบวินัยสร้างให้เกิดวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ เช่น วัฒนธรรม คติธรรม สหธรรม และเนติธรรม (วิจิตร อาวะกุล. 2532 : 45) และเพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนา การศึกษาฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2530 - 2534) ของสำนักงานศึกษากรุงเทพมหานคร โดยสรุป ประเด็นอย่างเด่นชัด ก็คือฝ่ายพัฒนาบุคลากรในหัวข้อ "..... การฝึกอบรมเด็กให้มีวินัย มีคุณธรรม มีความคิดทางวิทยาศาสตร์ การทำงานเป็นหมู่คณะ..." และหัวข้อ ".... กิจกรรมพัฒนาประชาธิปไตยในโรงเรียน...." (ไพโรจน์ ไตเทศ. 2527 : 8)

จากการที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครู อาจารย์ และผู้บริหารที่สอนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร และผู้วิจัยได้ไปสังเกตนักเรียน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในห้องเรียน เช่น คุยกัน เล่นกัน พูดจาหยาบค้าย ขอบตะโกน ขณะที่ครูสอนหรือให้งานทำพฤติกรรมที่กล่าวมาเป็นเพียงตัวอย่างการขาดความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน ซึ่งจำเป็นต้องเร่งแก้ไข เพราะความวุ่นวาย สับสนในการเรียนการสอนย่อมเกิดขึ้น และย่อมส่งผลร้ายต่อกระบวนการเรียนการสอนอย่างแน่นอน (บัญชา สดสง่า. 2531 : 10) การขาดความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน จึงเป็นสาเหตุที่สำคัญอันเป็นต้นเหตุของการประพฤตินักเรียนในโรงเรียน

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำวิธีการสอนภาษาด้วยทฤษฎีการสอนตามแนวอรรถฐาน (Genre - Based Approach) โดยเปรียบเทียบกับวิธีการฟัง - การพูด ภาษาอังกฤษ และระเบียบวินัยในห้องเรียน โดยจะนำมาทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยเปรียบเทียบกับวิธีการสอนตามคู่มือครู เพื่อมุ่งที่จะเปรียบเทียบดูว่าวิธีการสอนแบบไหนจะเป็นผลดีแก่นักเรียนมากกว่ากันทั้ง เรื่องการเรียนการสอน เรื่องความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูภาษาอังกฤษในปัจจุบันที่จะเลือกวิธีการสอนที่ดีที่สุดมาใช้เพื่อปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟังและการพูดให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ท้นต่อเหตุการณ์และความต้องการของประชากร เพื่อเตรียมตัวในศตวรรษที่ 21

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-การพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามแนวอรรถฐานและวิธีการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามแนวอรรถฐานและวิธีการสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้านี้จะช่วยให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงการสอนทักษะการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษต่อไป ซึ่งการทำงานในรูปกระบวนการและเป็นขั้นเป็นตอนนั้น ได้ส่งผลถึงความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนตามมาด้วย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 3 (อ 013) จำนวน 5 ห้องเรียน มีนักเรียน 300 คน ทำการวัดด้วยแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน และนำคะแนนที่ได้มาคำนวณหาค่าเปอร์เซ็นต์ และ ได้คัดเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา ได้จำนวน 80 คน เป็นประชากรที่มีระเบียบวินัยในห้องเรียนต่ำ

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายโดยความสมัครใจที่จะเลือกเรียนในกลุ่มทดลอง คือ เวลา 7.00 - 7.50 น. หรือเลือกเรียนในกลุ่มควบคุม คือ เวลา 11.40 - 12.30 น. และมีการจัดเวลาเข้าและเที่ยงของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากประชากรดังกล่าวข้างต้น

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาที่มีคำศัพท์ โครงสร้างประโยค และไวยากรณ์ที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในหนังสือ Learning Kit (อ. 013) ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนภาษาอังกฤษหลัก 3 และเป็นเนื้อหาของอรรถลักษณะทั้ง 8 ประเภท คือ เรื่องเล่าจากประสบการณ์

รายงาน การอธิบาย เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น วิธีการ เรื่องเล่า อภิปราย และการสังเกต
จำนวน 8 เรื่อง ได้แก่

- What Happened ?
- What do you prefer ?
- Summer Jobs
- Interesting Occupations
- Fit and Healthy
- The Boy Who Called for Help
- What's the Place Like?
- Good Advice (Oxford Skilled Development Series)

Listening 2)

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 กลุ่มทดลองและกลุ่ม
ควบคุม ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที ใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์
สัปดาห์ละ 2 คาบ

5. ตัวแปรที่จะศึกษา

5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

5.1.1 วิธีการสอน ฟัง-พูด ตามแนววรรณฐาน

5.1.2 วิธีการสอนฟัง-พูด ตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

5.2.2 ความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. บริบททางภาษา หมายถึง เนื้อหาที่เป็นองค์ประกอบ ทำให้การสื่อความหมาย
ของภาษาชัดเจนตามกาลและเทศะของสถานการณ์ต่าง ๆ (Context of Situation)
และของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture) โดยมีส่วนประกอบสำคัญ 3 ประการ
ดังนี้

1.1 เรื่องราว (Field) เป็นข้อความต่อเนื่องซึ่งเป็นตัวบอกว่าอะไรกำลังเกิดขึ้นในการติดต่อสื่อสารกัน

1.2 ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) ในลักษณะการติดต่อสื่อสารเกี่ยวกับข้อความต่อเนื่องนั้น ๆ ทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกันไปตามสถานการณ์หรือแม้จะเป็นเรื่องเดียวกัน

1.3 วิธีในการใช้ภาษา (Mode) ภาษาที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ จะมีวิธีการสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือภาษาภาพ

2. อรรถฐาน หมายถึง แนวหรือพื้นฐานในการจัดเนื้อหาตามอรรถลักษณะ จะทำให้การหังการจับใจความสำคัญของเรื่องจะทำได้ง่ายขึ้น ลักษณะของบทเรียนซึ่งส่วนใหญ่จะมีด้วยกัน 8 ชนิด ดังนี้

2.1 เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount) หมายถึง เรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและเป็นประสบการณ์ของผู้เขียน

2.2 รายงาน (Report) หมายถึง เรื่องที่เขียนขึ้นเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

2.3 การอธิบาย (Explanation) หมายถึง การเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดอะไรขึ้น เกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

2.4 เรื่องที่เกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition) หมายถึง การเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือความคิดของตนเองที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งอาจเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

2.5 วิธีการ (Procedure) หมายถึง การเขียนแนะนำการปฏิบัติซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการหรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

2.6 เรื่องที่เล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative) หมายถึง การเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการ ส่วนมากมักจะเป็นนิทานหรือนิยาย

2.7 การอภิปราย (Discussion) หมายถึง การเขียนที่แสดงถึงเหตุผลและความจำเป็นชี้ให้เห็นข้อดีข้อเสีย เป็นการเจาะจงให้ผู้อ่านคล้อยตาม

2.8 การสังเกต (Observation) หมายถึง การเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เพิ่มอีก 1 ประเภท คือ การสัมภาษณ์ (Interview) ตามที่ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้แนะนำในการเรียนการสอนนิสิตปริญญาโทชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ของสังคมในปัจจุบัน และได้ตัดแปลงจากวิธีการเขียนมาเป็นวิธีการฟัง - พูด เพื่อสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชานี้ ในการให้ผู้เรียนสามารถพูดเรื่องราวให้ผู้ฟังเข้าใจคล้อยตามและสามารถปฏิบัติได้ถูกต้องตามอรรถลักษณะแต่ละประเภท

3. วิธีสอนฟัง - พูด ตามแนววรรณฐาน หมายถึง การสอนที่จัดเนื้อหาตามชนิดของอรรถลักษณะ และจัดกระบวนการเรียนการสอนออกเป็น 3 ขั้นตอน โดยอาศัยหลักจากนักภาษาศาสตร์เชิงระบบ (France Christie, Brain Gray, Pam Gray and Mary Macken) ดังนี้

3.1 การให้รูปแบบ

3.1.1 เน้นการใช้ภาษาในสังคม (ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม)

3.1.1.1 ให้นักเรียนรู้จักอรรถลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อความ โดยครูและนักเรียนอ่านเรื่องที่จัดตามวรรณฐานต่าง ๆ ไว้แล้วร่วมกัน และครูจะใช้คำถามป้อน เช่น ถ้าใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไร แล้วอย่างไรต่อไป ต่อไปจะสรุปเป็นอย่างไร หรือเกิดอะไรขึ้นกับใคร ที่ไหน อย่างไร แล้วเกิดอะไรขึ้นอีกอย่างไร

3.1.1.2 ให้นักเรียนค้นหาเรื่องอื่น ๆ ซึ่งมีวรรณฐาน เช่นเดียวกับที่สอน เช่น ให้นักเรียนไปค้นหาเพิ่มเติมในห้องสมุด หรือครูเตรียมเอกสารมาให้ นักเรียนค้นหา และนำมาพูดเล่าให้ผู้ฟังในชั้นเรียน

3.1.1.3 เสนอรายละเอียดของเนื้อหาในรูปแบบแผนภูมิหรือแผ่นใส หรือสไลด์ ประกอบคำบรรยาย

3.1.2 วิเคราะห์โครงสร้างในการดำเนินเรื่อง ลักษณะการเล่าเรื่อง หรือการฟังจากเทพหรืออุปกรณ์ช่วยสอน จะเป็นการพูดวิเคราะห์เนื้อความร่วมกันระหว่างครูและนักเรียนว่าประกอบไปด้วยอะไรบ้าง เช่น เนื้อความเกี่ยวกับการสังเกตจะประกอบไปด้วย 3 แบบ คือ มีบทนาเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บ่งเวลาหรือสถานที่ มีลำดับการบอกรายละเอียด และขั้นการให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต เป็นการฝึกเด็กสร้างกระบวนการคิดและนำมาใช้ในทางปฏิบัติคือการฟังและการพูด

3.1.3 วิเคราะห์ลักษณะของภาษาที่ใช้ในวรรณกรรมนั้น ๆ เช่น เนื้อความเกี่ยวกับการสังเกต จะประกอบไปด้วย คำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาหรือสถานที่ และลำดับของการบอกรายละเอียด การใช้คุณศัพท์บ่งบอกลักษณะของคำนามต่าง ๆ และใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง และใช้คำเชื่อมที่ทำให้การฟังดูรื่นหู คือ At First, then, next to, at last เป็นต้น

3.2 การตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความ

3.2.1 เตรียมที่จะฟัง - พูด เนื้อความใหม่ร่วมกันจากวรรณกรรมเดิม

3.2.1.1 การสังเกต (ถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับวรรณกรรมในข้อ 3.1 เพื่อความแม่นยำในการใช้วรรณกรรม)

3.2.1.2 การค้นหา (ถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับเรื่องราวใหม่ ที่มีเนื้อความของวรรณกรรมเดิม)

3.2.1.3 การจับบันทึก (หลังจากได้หลักการตลอดจนแนวคิดแล้วก็ให้นักเรียนจับบันทึกลงไป)

3.2.1.4 การอภิปราย (แบ่งกลุ่มเพื่อให้นักเรียนวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องใหม่ที่จะพูด)

3.2 การสร้างเนื้อความใหม่ระหว่าง นักเรียนและครูในวรรณกรรมเดียวกัน โดยครูถามให้นักเรียนก็ร่วมกันอภิปรายและเขียนโครงร่างร่วมกัน โดยอัดลงในเทปประกอบด้วย

3.3 การสร้างเนื้อความร่วมกันในกลุ่มและสร้างเนื้อความอิสระ

3.3.1 ให้นักเรียนปรึกษาหารือกันในกลุ่มเกี่ยวกับการฟัง - พูด โดยมีครูเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือและควรมีเทปอัดเสียงการพูดการฟังไว้ด้วยในแต่ละกลุ่ม

3.3.2 ให้นักเรียนเขียนโครงร่างของเรื่องใหม่ลงในกระดาษอาร์ตของแต่ละกลุ่ม เพื่อมาพูดหน้าห้องอีกครั้งหนึ่ง

3.3.3 นำผลงานมาเสนอหน้าชั้นและอภิปรายร่วมกัน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องอย่างอิสระเป็นของตนเอง โดยการเขียนเนื้อความที่สมบูรณ์จากโครงร่างของแต่ละกลุ่ม เพื่อนำมาแสดงในงานวิชาการ

4. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอนที่จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟัง-พูด ตามคู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

- 4.1 สร้างความสนใจด้วยการซักถาม สร้างสถานการณ์ ใช้รูปภาพเกี่ยวกับเรื่องที่น่าสนใจ
- 4.2 แจกจุดประสงค์ว่านักเรียนจะเรียนอะไร และสามารถทำอะไรได้บ้างเมื่อนักเรียนเรียนจบบทเรียน
- 4.3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็น เช่น คำศัพท์ โครงสร้าง สำนวนโดยใช้สื่อประกอบ
- 4.4 เสนอบทเรียนใหม่ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ เช่น คำศัพท์ และโครงสร้างสำนวนที่นักเรียนจะได้ฟังจากเรื่อง
- 4.5 ให้นำการเรียนรู้ ใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ เพลง เกม หรือการเล่าเรื่องแล้วให้นักเรียนเดาเรื่องที่จะเกิดขึ้น
- 4.6 นักเรียนลงมือปฏิบัติ โดยฟังจากเทปแล้วทำแบบฝึกหัด
- 4.7 แจกผลการปฏิบัติชมเชยนักเรียนทำถูก แก้ไขให้กำลังใจเมื่อนักเรียนทำผิด
- 4.8 ประเมินผลการปฏิบัติ จากการสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน
- 4.9 ส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโอน แบ่งกลุ่มรายงานผล หรือเตรียมเรื่องมาพูด สนทนา ในสถานการณ์ที่เรียนแล้ว สัมภาษณ์ และทำแบบฝึกหัด

5. ความสามารถในการฟัง-พูด หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำหรือประโยค สามารถฟังข้อความสั้น ๆ แล้วตอบคำถาม หรือพูดโต้ตอบคู่สนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ตามหลักลักษณะหน้าที่ของภาษา (Function) ซึ่งวัดได้จากคะแนนความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามจุดประสงค์การเรียนรู้และแผนการสอนซึ่งหาคุณภาพแล้ว

6. ความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน หมายถึง การทำให้บุคคลสามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎระเบียบของห้องเรียนเพื่อก่อให้เกิดความเรียบร้อยในห้องเรียน ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดี แม้จะมีสิ่งรบกวนจากภายนอก เช่น บุคคล สิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมอื่น ๆ นอกห้องเรียนหรือสิ่งรบกวนภายในตนเองเป็นอุปสรรคก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนในช่วงเวลาที่ครูสอนและครูให้งานทำคลังรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 6.1 ไม่คุยกัน
- 6.2 ไม่นำงานวิชาอื่นขึ้นมาทำ
- 6.3 ไม่เล่นกับเพื่อน
- 6.4 ไม่แหย่เพื่อน
- 6.5 ไม่พูดสอดแทรกครู
- 6.6 ไม่ลุกจากที่และเดินไปเดินมา
- 6.7 ไม่แย่งเพื่อนพูดในการตอบคำถาม
- 6.8 ไม่รังแกเพื่อน
- 6.9 ไม่ส่งเสียงดัง
- 6.10 ไม่ขว้างปาสิ่งของ
- 6.11 ไม่ทำเสียงประหลาด
- 6.12 ไม่แสดงตลก ล้อเลียนในห้องเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแยกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการฟัง
2. เอกสารที่เกี่ยวกับการพูด
3. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนด้วยวิธีการฟัง - การพูด โดยอาศัยแนวทฤษฎี

การสอนภาษาแบบอรรถฐาน

4. เอกสารที่เกี่ยวกับระเบียบวินัยในห้องเรียน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานและเรื่องระเบียบวินัยในห้องเรียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟัง

1. ความหมายของการฟัง

การฟัง การได้ยิน ต่างก็ใช้องค์ประกอบสัมผัสอย่างเดียวกัน แต่การฟังต่างกับการได้ยิน การได้ยิน เป็นเพียงการรับรู้เสียงซึ่งกระทบสไตประสาท เช่น ในวันหนึ่ง ๆ เราได้ยินเสียงต่าง ๆ ผ่านหูอยู่เกือบตลอดเวลา การฟังนั้นอวัยวะสัมผัสคือ สไตประสาทได้รับเสียงแล้วสมองตีความหมายเสียงนั้นด้วย การฟังทำให้เกิดความเข้าใจ โบราณจึงมีคำเรียกผู้รู้ว่า พหูสูตร แปลว่า ฟังมาก (ปรีชา ช่างขวัญยืน. 2525 : 1)

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการฟังไว้ต่าง ๆ กัน เช่น บัสบี้ และ เมเจอร์ (ชูเกียรติ จารัตน์. 2535 : 8 ; อ้างอิงมาจาก Busby and MaJiors. 1987 : 25) การฟัง หมายถึง กระบวนการรับรู้ การให้ความสนใจ และการตีความสิ่งเร้าหรือข้อมูลที่มากกระทบสไตสัมผัส เป็นการรับสิ่งเร้าโดยตั้งใจ และเมื่อรับแล้วนำสิ่งเร้ามาวิเคราะห์ถึงเนื้อหาสาระ ตลอดจนแหล่งที่มาของสิ่งเร้า พร้อมทั้งใช้ประสบการณ์ของเราช่วยทำความเข้าใจสิ่งเร้า นั้น ๆ การฟังจะมีความแตกต่างจากการได้ยินตรงที่ว่า การฟังเป็นการรับสิ่งเร้าที่เข้ามากระทบสไตสัมผัสโดยตั้งใจ แต่การได้ยินนั้นเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ

ริเวอร์ส (Rivers. 1980 : 16) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นทักษะเชิงสร้างสรรค์ (Creative Skill) ในการทำความเข้าใจคำพูด ผู้ฟังจะรับเอาคำพูดที่ผู้พูดเปล่งออกมาอย่างมีความหมายแล้วนำมาสร้างความหมายขึ้น ซึ่งความหมายที่ผู้ฟังสร้างขึ้นนี้อาจจะไม่ตรงกับความหมายที่ผู้พูดพูดออกมาก็ได้ ด้วยเหตุนี้เองจึงมีความเข้าใจผิดเกิดขึ้นระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ยิ่งถ้าหากว่าผู้ฟังไม่ชินต่อภาษาและวัฒนธรรมของผู้พูดด้วยแล้ว ผู้ฟังก็จะยิ่งเข้าใจคำพูดของผู้พูดยากยิ่งขึ้น

องค์ประกอบที่ผู้ฟังนำมาสร้างความหมายมีอยู่ 3 ประการคือ

1. ข้อมูลทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Information) หมายถึง สิ่งที่ผู้ฟังรับฟังด้วยหูทั้งเสียง คำ และ การจัดเรียงคำพูดซึ่งผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมาทั้งหมด แต่ผู้ฟังจะสามารถสร้างข้อความที่ตามมาทั้งหมดจากคำพูดในตอนต้น

2. บริบททางด้านสถานการณ์ (Situational Context) หมายถึง สถานการณ์ในการพูดที่มีผลต่อการรับฟังของผู้ฟัง คือความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ผู้ฟังได้ยินกับที่ผู้พูดพูดออกมา และสิ่งที่ผู้ฟังคาดว่าจะได้ยินต่อไป

3. ข่าวสารที่เป็นที่เข้าใจร่วมกัน (Comprehended Message) หมายถึง ความสามารถเข้าใจข่าวสารของผู้ฟังซึ่งขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้พูด และผู้ฟังจะยึดเอาสัญลักษณ์ทางเสียง (Sound Signal) ซึ่งเป็นเจตนาของผู้พูดมาตีความหมาย เช่น คำพูดว่า "you cunning fox" อาจหมายถึงการยกย่องในสถานการณ์หนึ่งหรือการดูถูกอย่างร้ายแรงในอีกสถานการณ์หนึ่ง เป็นต้น

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1983 : 59-60) กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างคำว่า "การฟัง" กับ "การได้ยิน" ไว้ดังนี้คือ

การฟัง (Listening) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคใดประโยคหนึ่ง โดยเฉพาะนั้นสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไร และเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งการฟังแบบนี้ผู้ฟังจะเลือกจากแต่เฉพาะสิ่งที่สัมพันธ์หรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟังและไม่สนใจต่อสิ่งที่ไม่ต้องการ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ การฟัง หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนเข้าใจว่าประโยคั้น ๆ เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พูดไปแล้วอย่างไร และมีหน้าที่ในการสื่อสารอย่างไร ในขั้นนี้ผู้ฟังต้องเลือกในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของผู้ฟังเอง และตัดส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป

การได้ยิน (Hearing) หมายถึง ความสามารถของผู้ที่จะได้ยินหน่วยย่อยของภาษา ในรูปของกระแสเสียง ผู้ฟังจะนำหน่วยย่อยของภาษามาผูกเข้าด้วยกัน เป็นประโยคและทำความเข้าใจ ความหมายของประโยคนั้นอาศัยความรู้ด้านระบบเสียงและไวยากรณ์ของภาษาหรืออีกนัยหนึ่ง ก็คือ การได้ยิน หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนสามารถจำส่วนของภาษาที่ได้ยิน โดยอาศัยความรู้ในเรื่องระบบเสียง และระบบไวยากรณ์ของภาษาในการเชื่อมส่วนต่าง ๆ ของภาษาเข้าด้วยกัน เป็นข้อความหรือประโยคเพื่อทำความเข้าใจความหมายของประโยคเหล่านั้น

อันเดอร์วูด (Underwood. 1989 : 1) กล่าวว่า การฟังเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความสนใจและความพยายาม เพื่อที่จะได้ทราบความหมายของสิ่งที่เราได้ยิน การที่จะประสบความสำเร็จในการฟังภาษาพูด เราจะต้องสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อ ซึ่งความหมายของประโยคที่ผู้พูดออกมานั้นอาจมีความหมายหลายอย่าง เช่น ผู้พูดพูดว่า "คุณมาสาย" ผู้พูดอาจจะต้องการให้ผู้ฟังทราบว่าผู้ฟังมาสายเท่านั้น หรืออาจหมายถึง ผู้พูดบ่นเพราะถูกปล่อยไว้ให้คอยนานหรืออาจจะแสดงความประหลาดใจที่คาดไม่ถึงว่าผู้ฟังจะมาสาย ฉะนั้นในฐานะผู้ฟังจะต้องจดจำคำพูด และวิเคราะห์ปัจจัยอื่น ๆ ที่ใช้เสนอข่าวสารนั้น ๆ

แครชเชน (Krashen. 1983 : 79-98) ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังหมายถึง การให้ปัจจัยป้อนเข้า (Input) ที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง อย่าพยายามบังคับให้นักเรียนพูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย (Target Language) จนกว่านักเรียนหรือผู้ฟังจะได้มีโอกาสในการรับรู้ภาษาพอสมควร ซึ่งมีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยให้นักเรียนหรือผู้ฟังได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย ตัวอย่าง เช่น วิธีการของ อิชเชอร์ (Asher) ที่เรียกว่า Total Physical Response (T.P.R.) วิธีการนั้นคือ ครูใช้คำสั่งกับนักเรียนให้นักเรียนแสดงหรือปฏิบัติตามในสิ่งที่ครูพูด นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย จนกว่านักเรียนเข้าใจในสิ่งที่ครูพูดออกมา

นอกจากการใช้คำสั่งแล้ว ครูอาจจะใช้ท่าทางหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะรูปภาพซึ่งสามารถหาได้จากนิตยสารต่าง ๆ เมื่อมีวิธีการหลาย ๆ อย่างช่วยในการให้ปัจจัยเข้าที่มีความหมายแก่นักเรียนหรือผู้ฟังแล้วนักเรียนหรือผู้ฟังก็จะสามารถพูดได้ในที่สุด (Terrell. 1982 : 121 - 129)

จึงสรุปได้ว่า การฟังหมายถึงกระบวนการรับข่าวสาร (Message) ที่มากระทบโสตสัมผัสแล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายของข่าวสารที่ได้ยิน ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถเข้าใจ

คำพูดที่ผู้พูดออกมา ซึ่งต้องพิจารณาถึงจุดประสงค์ของผู้พูด ความสัมพันธ์ของประโยคที่ไต่ยีนกับ
ข่าวสารของผู้พูด ตลอดจนพิจารณาถึงสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย

2. กระบวนการในการฟัง

กระบวนการฟังที่ผู้พูดควรคำนึงถึงอย่างยิ่ง เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวผู้ฟังในลักษณะ
เป็นเอกภาพแต่ละคน ๆ ไป จึงควรทำความเข้าใจกับขั้นตอนทั้ง 4 ของกระบวนการนี้เป็น
พื้นฐานเสียก่อน ขั้นตอนได้แก่

ก. การเห็นและการไต่ยีนเป็นการรับสารจากผู้พูดลำดับแรก ผู้ฟังจะฟังเรื่อง
จากผู้พูดไปพร้อม ๆ กับการสังเกตสีหน้า ท่าทาง และการเคลื่อนไหว

ข. การตีความ เป็นขั้นการตัดสินใจว่าสารที่ส่งมานั้นสมควรจะเชื่อหรือไม่ โดย
ใช้ภูมิปัญญาของตนตัดสินใจ ซึ่งส่งผลถึงขั้นต่อไปอย่างมาก

ค. การประเมินผล โดยผู้ฟังจะพยายามประเมินผลที่ได้ฟังทันทีหลังจากการตี
ความซึ่งผลที่ได้อาจจะไม่ตรงกัน ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับการตีความเป็นสิ่งสำคัญ

ง. การตอบสนอง เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการทำความเข้าใจสาร โดยแบ่งเป็น
2 ลักษณะ คือ แสดงพฤติกรรมเป็นการกระทำอย่างเปิดเผยหรือปิดบังซ่อนเร้น

กระบวนการฟังมีความสำคัญสำหรับผู้พูดหรือครูมาก ที่จะฝึกหัดสังเกต การตอบ
สนองของผู้ฟัง เพื่อจะแก้ไขปัญหาในสถานการณ์เฉพาะหน้าถูกต้องทันที่ (คึกคา
ขั้นแห่งเพชร. 2528 : 11 - 12)

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2529 : 29 - 30) กล่าวว่า กระบวนการในการฟังมีความ
สลับซับซ้อนพอสมควร คนทั่วไปส่วนมากมักจะคิดว่ากระบวนการฟังนั้นอาจใช้แต่เพียง ความตั้งใจ
(Intention) อย่างเดียวเท่านั้นก็เพียงพอแล้วแท้จริงการฟังเป็นกระบวนการที่ละเอียดอ่อน
ซึ่งประกอบด้วย 5 ประการตามลำดับดังต่อไปนี้

1. การไต่ยีน (Hearing) ในเบื้องต้นผู้ฟังจะต้อง ไต่ยีนเสียงที่ผ่านเข้ามาสู่เราเสียก่อน
เป็นอันดับแรก

2. การพุ่งจุดสนใจ (Concentration) เมื่อไต่ยีนแล้วก็พุ่งจุดสนใจ ไปสู่สิ่งที่ไต่ยีน

3. การเข้าใจ (Comprehension) จากขั้นที่ 1 และ 2 ผ่านมาแล้วก็เข้าสู่ขั้นที่ 3

การเข้าใจในสิ่งที่ไต่ยีนนั้น สมมุติว่าเราได้ยีนเสียงคนพูด ถ้าหากผู้พูดพูดด้วยภาษาที่เราคุ้นเคย
เช่น ภาษาไทย เราก็สามารถเข้าใจได้ ตรงกันข้ามหากผู้พูดพูดด้วยภาษาต่างประเทศที่เรา

ไม่คุ้นเคย เช่น ภาษาอิตาเลียนเราก็ไม่เข้าใจ ฉะนั้นในขั้นการเข้าใจนี้ผู้ฟังจะต้องรู้ภาษานั้น หรือคุ้นเคยกับภาษานั้นเสียก่อนจึงจะเข้าใจ

4. การตีความ (Interpretation) เมื่อผ่านจากขั้นการเข้าใจแล้ว ก็ถึงขั้นการตีความ ซึ่งผู้ฟังจะสามารถตีความข่าวสารของผู้พูดได้ ในการตีความนั้นอาศัยประสบการณ์ในตัวผู้ฟังประกอบด้วย จึงจะตีความได้ และถ้าหากเราฟังข่าวสารนั้นอย่างพินิจพิเคราะห์แล้ว เราก็สามารถที่จะตีความข่าวสารนั้นได้ถูกต้อง

5. การตอบสนอง (Reaction) เมื่อผู้ฟังตีความข่าวสารนั้นได้แล้วก็สามารถตอบสนองกลับต่อข่าวสารนั้น (Feedback) เช่น ยิ้มรับ (Smiling) หน้านี้บอกรับไม่รับ (Scowling) หรืออาจพูดจาโต้ตอบกลับไปเป็นต้น

บาร์คเคอร์ (Barker. 1978 : 24) ได้กล่าวถึง กระบวนการในการฟังไว้ว่า การฟังเป็นกระบวนการ 4 ขั้นตอน (Four - Stage Process) ซึ่งประกอบด้วย การได้ยิน (Hearing) ความตั้งใจ (Attention) ความเข้าใจ (Understanding) และการจำ (Remembering) ซึ่งขั้นตอนทั้ง 4 มีความสัมพันธ์กันโดยเริ่มจากการได้ยิน คือขั้นตอนที่คลื่นเสียง ไปกระทบอวัยวะรับเสียงและเคลื่อนสู่สมอง ต่อมาความตั้งใจก็จะทำหน้าที่พิจารณาตัดสินใจว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธข่าวสารนั้น ๆ (คือการเลือกรับฟังนั่นเอง) ถ้าปฏิเสธข่าวสาร กระบวนการสิ้นสุดแค่นี้ แต่ถ้ารับยอมรับ ขั้นความเข้าใจก็จะทำหน้าที่ให้ความหมาย และขั้นสุดท้ายการจำก็ทำหน้าที่เก็บข่าวสารนั้นไว้ในส่วนของความทรงจำ (Memory Area) เพื่อรอการนำไปใช้ต่อไป

3. การฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

การฟังที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เราไม่จำเป็นต้องจดจำคำพูดหรือข่าวสาร (Message) ทุกคนทุกประโยคของผู้พูดเลย เพราะผู้ฟังไม่ใช่เครื่องบันทึกเสียง อีกประการหนึ่ง การฟังที่ถือว่ามีประสิทธิภาพสูงสุดนั้นควรเป็นการฟังเสียงครั้งเดียวแล้วรู้เรื่อง ถ้าหากว่าอวัยวะเกี่ยวกับการได้ยินไม่ผิดปกติ เพราะเมื่อเราฟังอะไรก็ตามที่ผู้ฟังและผู้พูดไม่สามารถเผชิญหน้ากัน หรือไม่มีโอกาสได้สนทนากันซึ่งเรียกอีกอย่างว่าเป็นการสื่อสารแบบทางเดียว (One-Way Communication) เช่น การฟังรายการวิทยุ การชมโทรทัศน์ เป็นต้น ผู้ฟังไม่สามารถบอกให้ผู้พูดพูดซ้ำอีกเพื่อความเข้าใจเพิ่มเติมได้ ฉะนั้นผู้ฟังจึงต้องมีความระมัดระวังในการฟังปัจจัย

สำคัญที่ผู้ฟังฟังมีคือ ความสามารถในการเข้าใจข่าวสารที่ผู้พูดออกมาโดยเฉพาะการฟังภาษาต่างประเทศผู้ฟังจะต้องสามารถจับใจความของข่าวสารนั้นให้ได้ว่า ผู้พูดต้องการจะสื่อความหมายอะไร หรือผู้พูดมีจุดประสงค์อย่างไรในการพูด เนื้อหาในข่าวสารนั้น มีใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ซึ่งถ้าผู้ฟังสามารถจับใจความสำคัญดังกล่าวได้แล้วจึงจะประสบความสำเร็จในการฟังภาษาต่างประเทศได้ ทั้งนี้ผู้ฟังจะต้องอาศัยองค์ประกอบหลาย ๆ อย่างเพื่อช่วยให้การฟังประสบความสำเร็จ ได้แก่ ความรู้พื้นฐานทางภาษาศาสตร์ เช่น ความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้างของภาษา หน่วยเสียง เป็นต้น ความเคยชินต่อสำเนียงของภาษาซึ่งจะมีสำเนียงการพูดที่ไม่เหมือนกัน เช่น สำเนียงอังกฤษแบบชาวอเมริกัน (American English) ย่อมแตกต่างจากสำเนียงอังกฤษ (British English) นอกจากนี้ผู้ฟังจะต้องอาศัยความรู้ทางด้านวัฒนธรรมและสังคมของผู้พูดหรือเจ้าของภาษาประกอบด้วย พัชรประภา อุดมวิทย์ (2527 : 22) ได้กล่าวถึงการฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่า เป็นทักษะที่ต้องเรียนและใช้เวลาในการฝึกทักษะผู้สอนจะต้องจัดให้มีกิจกรรมการฟังให้มาก เพราะการฟังครูพูดและฟังนักเรียนด้วยกันนั้นยังไม่เพียงพอ นักเรียนควรได้ฟังเทปบันทึกเสียงของเจ้าของภาษาคด้วย นอกจากนี้ วราภรณ์ ศรีเพชรพันธ์ (2525 : 25) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่า เป็นพฤติกรรมทางภาษาด้านการรับรู้ (Receptive Behavior) ซึ่งผู้ฟังไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือกที่จะฟังเฉพาะหน่วยเสียง คำศัพท์ โครงสร้างของภาษาหรือคำพูดที่พูดด้วยอัตราเฉพาะเท่าที่อยู่ในขอบเขตความสามารถทางภาษาต่างประเทศที่ตนเมื่ออยู่ได้ เหมือนพฤติกรรมทางภาษาด้านการแสดงออก (Productive Behavior) ซึ่งหมายถึง การพูด การเขียน นอกจากนี้การฟังยังเป็นพฤติกรรมทางภาษาที่ผู้ฟังต้องเผชิญเฉพาะหน้าในทันที ไม่มีโอกาสที่จะศึกษาค้นคว้า สอบถามหรือไตร่ตรองได้นานเท่าการอ่านและการเขียน

4. องค์ประกอบของความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศ

จอห์นสัน และมอร์โร (Johnson and Morrow. 1981 : 81) ได้ให้ความเห็นว่า โดยปกติมนุษย์จะฟังอย่างมีจุดประสงค์ และจุดประสงค์ในการฟังส่งผลต่อการฟังของเรา คือเราจะเลือกฟังเฉพาะข้อความที่ตรงกับจุดประสงค์ของเราเท่านั้น นอกจากนี้เขายังให้ข้อคิดต่อไปอีกว่า ทักษะการฟังภาษาต่างประเทศจะพัฒนาได้ต้องใช้เวลาและได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้องตามขั้นตอนและฝึกซ้ำในสิ่งเดียวกัน เหมือนกับที่ฝึกฟังภาษาที่หนึ่ง นอกจาก

นี้ความเร็วในการพูดควรเป็นความเร็วปกติ เพราะถ้าให้นักเรียนฝึกด้วยภาษาที่ช้าเกินไป นักเรียนจะไม่เข้าใจคำพูดในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันได้

พิมส์เลอร์ สตอคเวล และคอมรี่ (Pimsler, Stockwell and Comrey. 1962 : 15 - 26) ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศว่า เป็นความสามารถในการรับข้อมูลผ่านหู ความสามารถนี้มียอดประกอบอย่างน้อย 2 อย่างคือ การจำแนกเสียง และความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์

แวลเล็ท (ชูเกียรติ จารัตน์. 2535 : 14 ; อ้างอิงมาจาก Valette. 1967 : 49) กล่าวว่า ความสามารถในด้านความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ ของผู้ฟังเช่น

1. ความสามารถในการจำแนกเสียงที่ได้ยินของผู้ฟัง
2. ความสามารถในการเข้าใจความหมายของเสียง เน้นหนักในคำและระดับ

เสียงสูง - ต่ำ ในประโยค

3. ความสามารถในการจำข้อความที่ได้ยิน
4. ความสามารถในการฟังระดับสูง เช่น ความเข้าใจบทสนทนาขึ้นต้องการ

ความรู้ในด้านศัพท์ และไวยากรณ์ประกอบด้วย

คานวิสเซอร์ (Kannwischer. 1969 : 3801 - A) มีความเห็นว่าความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศประกอบด้วย ความพร้อมทางร่างกายและจิตใจที่จะแบ่งแยกหรือผสมผสานสิ่งที่ได้ฟัง เข้าด้วยกัน

ฟินอกเชียโร และโบโนโม (Finocchiaro and Bonomo. 1973 : 107) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบในการฟังภาษาต่างประเทศเพื่อความเข้าใจว่าขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยกับคำพูดแต่ละคำพูดของผู้ฟัง ความคาดหวัง (Expectation) ในคำพูดที่จะได้ยินในสถานการณ์นั้น และความสามารถที่จะใช้ตัวแนะที่ซ้ำซ้อน (Redundant Clues) ทางภาษามาเป็นตัวประกอบช่วยให้เกิดความเข้าใจ และองค์ประกอบที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจองค์ประกอบสุดท้ายคือ ความสามารถในการจำข้อความที่ได้ฟังมาได้ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเข้าใจขึ้น

ฟวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2522 : 82) ได้จำแนกองค์ประกอบการฟังภาษาต่างประเทศเพื่อความเข้าใจไว้ 2 ประการ คือ

1. การรู้จักเสียง หมายถึง ความสามารถของผู้ฟัง ที่จะแยกแยะสิ่งต่าง ๆ ที่มี
- ความสัมพันธ์กันในประโยคออกมาได้ว่า ส่วนใดเป็นส่วนสำคัญและส่วนใดเป็นส่วนประกอบ

2. การเข้าใจความหมายของหน่วยเสียง หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังในการวิเคราะห์หน่วยเสียง เพื่อความเข้าใจความหมายและจับใจความสำคัญได้

จากความเห็นของนักภาษาศาสตร์ดังกล่าว จึงพอสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการฟังควรมีองค์ประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. ความรู้ทางภาษาศาสตร์ ได้แก่ ความรู้ทางด้านความหมายของคำศัพท์หน่วยเสียงตลอดจนไวยากรณ์ของภาษา
2. ความสามารถในการจำ ซึ่งผู้ฟังไม่จำเป็นต้องจดจำคำทุกคำหรือข้อความทุกประโยคแต่จะเลือกเอาเฉพาะข้อความหรือประโยคที่สำคัญเพื่อช่วยในการเข้าใจ
3. ความพร้อมทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งถ้าหากผู้ฟังมีสภาพร่างกายและจิตใจไม่ปกติ เช่น มีความวิตกกังวล กลัว ตื่นเต้นจนเกินไป ย่อมจะส่งผลในทางลบต่อความเข้าใจในการฟัง

5. ระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศ

แวลเล็ท และดิสสิค (Valette and Disick. 1972 : 141 - 142)

ได้แบ่งระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) เป็นพฤติกรรมภายในอยู่ในระดับการรับรู้ เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยินโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย
2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่เคยได้ยินมาแล้ว สามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่คุ้นเคย และสามารถจับคู่ประโยคหรือคำพูดที่ได้ยินกับรูปภาพได้ สามารถเลือกประโยคในภาษาที่หนึ่งที่มีความหมายเหมือนประโยคในภาษาต่างประเทศได้
3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจประโยคที่แต่งขึ้นใหม่โดยใช้ศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว สามารถตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิดสามารถเลือกคำถามหรือข้อความที่เหมาะสมเพื่อตอบคำถามหรือข้อความในประโยคได้และสามารถฟังข้อความยาว ๆ หลาย ๆ ประโยคได้เข้าใจ
4. ระดับสื่อสาร (Communication) ในระดับนี้ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำสั่ง คำแนะนำ และคำอธิบายที่เป็นภาษาต่างประเทศได้ และเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีคำศัพท์ใหม่ โดยการคาดหมายจากความรู้เดิม นอกจากนี้ยังสามารถที่จะสื่อความ

หมายกับเจ้าของภาษาได้ด้วย พฤติกรรมขั้นสูงสุดในระดับนี้ คือ ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำพูดของเจ้าของภาษาในบทละคร บทภาพยนตร์ รายงานวิทยุหรือโทรทัศน์ได้

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) การฟังในระดับนี้ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์ภาษาที่ได้ยินได้ว่าเป็นภาษาของชนชั้นใด ภาษานั้นใช้ในถิ่นใด สามารถเข้าใจความหมายตรง และความหมายแฝง (Explicit and Implicit Meaning) สามารถเข้าใจความแตกต่างของความหมายของคำพูดได้จากระดับเสียงสูง - ต่ำ เสียงเน้นหนักของคำพูดที่ได้ยินและสามารถเข้าใจอารมณ์ และน้ำเสียงของผู้พูดได้

แม็คคีย์ (Mackey. 1965 : 261) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ระดับดังนี้ คือ

1. ระดับการรับรู้ (Recognition Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะเสียงเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูง - ต่ำ ในประเทศได้

2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถฟังเสียงต่าง ๆ ได้ เข้าใจรวมทั้งการฟังข้อความที่ได้ยินได้เข้าใจด้วย

ฟีนอกเคียโร และโบโนโม (Finocchiaro and Bonomo. 1973 : 9) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟังภาษาต่างประเทศไว้ 7 ระดับดังนี้

1. ระดับที่ผู้ฟัง ไม่สามารถแยกความแตกต่างของเสียงที่ได้ยินได้ (A Series of Undifferentiated Noises)

2. ระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกองค์ประกอบของระบบเสียงที่ได้ยินได้ (Features of The Sound System)

3. ระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกองค์ประกอบพื้นฐานทางกฎเกณฑ์ภาษาได้ (Basic Grammatical Element)

4. ระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกความแตกต่างของความหมายของคำ (Lexicon) ที่ได้ยินได้

5. ระดับที่ผู้ฟังสามารถรับรู้องค์ประกอบทางภาษาที่ซ้ำซ้อนจากตัวชี้แนะ (Clues) ที่ปรากฏเพื่อชี้แนะความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ของภาษา (Grammatical Relationships) เช่น The two boys are going... เป็นต้น

6. ระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายของภาษาที่ได้ยินเป็นกลุ่มคำ

7. ระดับที่ผู้ฟังใช้ความเข้าใจที่ได้รับจากการฟังไปสัมพันธ์กับกฎเกณฑ์ของภาษา ความซับซ้อนของภาษาที่ได้ยิน และองค์ประกอบอื่น ๆ ของภาษาในขั้นต้นมาประกอบกัน เพื่อตีความข้อความที่ได้ยินให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ริเวอร์ส (Croft. 1972 : 92 ; citing Rivers. n.d.) ได้แบ่งระดับพฤติกรรมกรรมการฟังเป็น 2 ระดับดังนี้

1. ระดับการรับรู้ (Recognition Level) เป็นระดับการฟังที่เกี่ยวข้องกับการฟังเพื่อแยกแยะกลุ่มคำหรือวลีซึ่งมีความสัมพันธ์กันในโครงสร้าง ลำดับเหตุการณ์ (Time Sequences) คำขยายและส่วนของวลีที่มีความซ้ำซ้อน

2. ระดับการเลือก (Level of Selection) เป็นระดับการฟังที่ผู้ฟังเลือกฟังเพื่อจับใจความสำคัญของการสื่อความหมาย ผู้ฟังเลือกฟังส่วนที่แสดงให้เห็นถึงจุดประสงค์ของผู้พูดหรือส่วนที่สอดคล้อง หรือตรงกับจุดประสงค์ของผู้ฟังเอง หรือฟังข่าวสารที่สำคัญแล้วจำไว้ในสมอง ซึ่งผู้ฟังสามารถฟังภาษาต่างประเทศในขั้นนี้ได้ต้องได้รับการฝึกทั้งในระดับการรับรู้ และระดับการเลือก

อิกกินส์ (เขาวลัทธิ บุษศิริ. 2522 : 16 ; อ้างอิงมาจาก Higgins. 1978) ได้แบ่งพฤติกรรมกรรมการฟังเป็นระดับต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ขั้นรับรู้ ผู้ฟังจะบอกได้ว่ากำลังได้ยินเสียงในภาษาใด
 2. ขั้นบันทึกความจำระยะสั้น ผู้ฟังจะจดจำเสียงที่ได้ยินเหล่านั้นไว้โดยยังไม่ทราบความหมายใด ๆ
 3. ขั้นเข้าใจความหมายของคำ ผู้ฟังจะจำแนกหน่วยเสียงที่ได้ยินและทราบความหมายของคำแต่ละคำที่ได้ยิน
 4. ขั้นเข้าใจความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ ผู้ฟังจะวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาของหน่วยเสียงที่ได้ยินและเข้าใจความสัมพันธ์ของหน่วยต่าง ๆ ทางภาษาของโครงสร้างนั้น ๆ คำใดทำหน้าที่อย่างไรในประโยค การเน้นเสียง การยกระดับเสียงในประโยค เป็นต้น
 5. ขั้นอ้างอิง ผู้ฟังจะนำโครงสร้างทางภาษาของเสียงที่ได้ยินมาสัมพันธ์กับความรู้อุปสรรคเพิ่มเติม ตลอดจนสภาพแวดล้อมขณะที่ฟัง
 6. ขั้นสรุปความหมาย ผู้ฟังจะวินิจฉัยความหมาย และทำความเข้าใจข้อความที่ได้ยินทั้งหมดแล้วจดจำความหมายนั้น ๆ ไว้เพื่อการฟังในลำดับต่อไป
- จึงพอสรุปได้ว่าพฤติกรรมกรรมการฟังแบ่งออกเป็น 3 ระดับดังนี้

1. ขั้นการรับรู้ ผู้ฟังจะรับข่าวสาร (Message) แล้วบอกได้ว่าเป็นเสียงอะไร เป็นภาษาใด แต่ยังไม่ทราบความหมายของเสียงที่ได้ยิน

2. ขั้นเข้าใจความหมาย เมื่อผู้ฟังรับข่าวสารนั้นมาแล้วจะทำความเข้าใจเสียงที่ได้ยินโดยการวิเคราะห์ความหมายของคำ ๆ โครงสร้างของประโยคตลอดจนนำข่าวสารนั้น ๆ มาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์กับความรู้และประสบการณ์เดิมของตน

3. ขั้นสรุปความหมาย เมื่อผู้ฟังทำความเข้าใจเสียงที่ได้ยินแล้วจะทำการสรุปความหมายของข่าวสารนั้นเพื่อจดจำเป็นความรู้ถาวร

6. การพัฒนาการฟัง

มนุษย์จะประสบความสำเร็จในการฟังได้ถ้าสามารถเข้าใจข่าวสารที่ผู้พูดพูดออกมา หมายความว่า ความเข้าใจของผู้ฟังต่อสารที่รับมานั้นต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือความตั้งใจ (Intention) ของผู้พูด ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่ช่วยในการฟังมีประสิทธิภาพนั้นมีผู้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2529 : 29 - 30) ได้กล่าวถึงการสร้างประสิทธิภาพในการฟังไว้ 9 ประการดังนี้คือ

1. จงพัฒนาให้เกิดความตั้งใจ และความปรารถนาที่จะฟัง
2. จงสร้างอุปนิสัยและความสามารถในการฟังให้อยู่ในระดับที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้
3. เตรียมใจและกายให้พร้อมสำหรับการฟังทุกครั้ง
4. ฟังสิ่งต่าง ๆ ให้จบเสียก่อน ก่อนที่จะประเมินในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
5. ฟุ้งความสนใจและใช้พลังงานแห่งกายและใจทั้งหมดเพื่อการฟัง
6. ฟังและจับประเด็นสำคัญให้ได้
7. ฝึกหัดฟังในสิ่งที่เข้าใจยากหรือเรื่องราวที่เข้าใจยาก
8. ศึกษาและเพิ่มพูนคำศัพท์ต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
9. มีทัศนคติและความคิดเห็นที่สามารถปรับหรือเปลี่ยนได้ตามเหตุผล และความ

เหมาะสม

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 74) กล่าวว่า เป้าหมายของการพัฒนาทักษะการฟังภาษาต่างประเทศ คือความเข้าใจภาษาพูดของเจ้าของภาษาในลักษณะปกติ หมายถึงด้วยอัตราความเร็วในการพูดปกติในสถานการณ์ต่าง ๆ การพัฒนาทักษะการฟังจะเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่การพัฒนาการพูดที่ถูกต้อง ผู้สอนย่อมมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้เรียน ผู้สอนควรหากิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังเสียง การสนทนา หรือข้อความของเจ้าของภาษา เพื่อฝึกจับใจความสำคัญและควรกระทำเป็นขั้นตอนจากง่าย ไปสู่ยากขึ้น ซึ่งอาจกระทำได้ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำเดี่ยว ๆ ได้ ควรปฏิบัติดังนี้ คือ เริ่มเข้าใจตัวเลขเป็นภาษาต่างประเทศ เข้าใจคำศัพท์ใหม่ ๆ การใช้คำคู่คล้ายคลึงกัน เป็นต้น
2. การให้ผู้เรียนเข้าใจประโยค เป็นภาษาต่างประเทศโดยอาศัยกลวิธีดังนี้
 - 2.1 ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง
 - 2.2 ใช้การแนะแนวทางโดยการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ เช่น บัตรคำ รูปภาพ แผ่นภาพ
 - 2.3 ให้ความหมายของภาษาแม่ เพื่อเปรียบเทียบสำหรับประโยคหรือคำศัพท์ที่ค่อนข้างยาก และสับสน
3. การฟังเสียงที่ไม่เคยชินจากอุปกรณ์ต่าง ๆ ได้แก่ การฝึกให้ฟังนิทาน ฟังข่าวสารต่าง ๆ
4. ฝึกความเข้าใจจากบทความสั้น ๆ เพื่อจะได้รู้จักรวบรวมคำศัพท์และโครงสร้างที่เข้าใจกันดีแล้วในโอกาสต่าง ๆ ได้
5. ให้ฝึกฟังข้อความที่บันทึกเสียงได้
6. ฝึกความเข้าใจการฟังคำพูดสนทนาโดยทั่วไป เช่น ให้ฟังเสียงการสัมภาษณ์ เป็นต้น
7. ฉายภาพยนตร์ต่างประเทศ หรือสไลด์
8. การฝึกความเข้าใจข้อความต่าง ๆ ในระดับที่ยากขึ้น สำหรับผู้เรียนในระดับสูงโดยให้แสดงความคิดเห็น วิจาร์ณ เติร์ยมคำถามเพื่ออภิปราย หรือจดบันทึกข้อความที่ฟัง

7. การสอนทักษะการฟัง

การสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้น การฟังนับว่าเป็นทักษะรับสารที่สำคัญทักษะหนึ่ง เป็นทักษะที่ใช้กันมากและเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอน เพราะผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อน จึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่านและเขียนได้ ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ดังนั้นในการเรียนการสอนนักเรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอและจริงจัง (สมิตรา อังวัตนากุล. 2535 : 159 - 160) ; อ้างอิงมาจาก พอลสตัน และคนอื่น ๆ (Paulston and others. 1976 : 131 - 132) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการฝึกทักษะการฟังสรุปดังนี้

1. กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและให้ผู้เรียนได้รู้จักมุ่งหมายของการฝึกทักษะการฟัง ผู้สอนจะต้องแจ้งให้ผู้เรียนได้รู้จักมุ่งหมายเฉพาะหรืองานที่จะทำหลังจากฟังแล้ว เช่น ผู้เรียนจะต้องรู้ว่า เมื่อฟังจบแล้ว จะต้องตอบคำถามหรือทำแผนภูมิเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง เป็นต้น
2. ให้นักเรียนฟังข้อความหรือเรื่องราวที่เตรียมไว้ ข้อความที่ฟังควรเป็นข้อความที่ใช้อัตราความเร็วปกติ และควรจะเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ฟังซ้ำ ซึ่งจะฟังซ้ำก็ครั้งนั้นขึ้นอยู่กับความยาวและความง่ายของเรื่องที่ฟัง ลักษณะงานที่ให้ทำและความสามารถของผู้เรียน
3. ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหรืองานที่มอบหมายให้ หลังจากการฟังแล้ว
4. ผู้สอนให้คำติชมในงานผู้เรียน เช่น เฉลยคำตอบ หรือให้ผู้เรียนได้แก้ไขคำตอบที่ผิดด้วยตนเอง

มอร์เลย์ (ซูเกียรติ จารัตน์. 2535 : 23 - 24 ; อ้างอิงมาจาก Morley. 1976 : 129 - 130) ได้เสนอหลักการในการสอนทักษะการฟัง พอสรุปได้ดังนี้

1. บทเรียนเกี่ยวกับการเข้าใจในการฟังจะต้องมีจุดมุ่งหมายชัดเจนและสอดคล้องกับหลักสูตร และสร้างขึ้นตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบจากง่ายไปหายาก นอกจากนั้นบทเรียนควรประกอบด้วยหน่วยความจำ เช่น แบบฝึกหัด
2. บทเรียนควรมีโครงสร้างที่เน้นการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม เน้นทักษะความจำเพื่อนำไปสู่ทักษะการรับรู้ และควรเป็น "การสอน" ไม่ใช่การสอบ

บรูคส์ (สมิตรา อังวัตนากุล. 2535 : 57 ; อ้างอิงมาจาก Brooks. 1964) ได้สรุป กลวิธีการสอนแบบฟัง - พูด (Audio - Lingual Method) ได้ดังนี้

1. การท่องจำบทสนทนา (Dialogue Memorization) เป็นการฝึกโต้ตอบระหว่าง 2 ฝ่าย โดยรูปแบบของประโยคและกฎไวยากรณ์จะอยู่ในบทสนทนา ซึ่งจะมีการฝึกรูปแบบประโยคต่าง ๆ เหล่านี้ ในตอนที่ฝึกบทสนทนา

2. การฝึกแบบเพิ่มส่วนประโยค (Backward Build-up (Expansion) Drill) การฝึกแบบนี้จะใช้เมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการพูดประโยคที่ยาว ๆ โดยแบ่งออกเป็น ส่วน ๆ ผู้เรียนพูดซ้ำทีละส่วน วิธีการนี้เป็นการสร้างความสนใจของผู้เรียนให้ไปถึงท้ายประโยค ได้มากขึ้น
3. การฝึกพูดซ้ำ (Repetition - Drill) การฝึกแบบนี้จะใช้บ่อยในการสอนให้พูดบทสนทนาเป็นบรรทัด ๆ
4. การฝึกแบบลูกโซ่ (Chain Drill) เป็นการพูดบทสนทนาต่อ ๆ กันทั้งห้อง เป็นคน ๆ โดยคนหนึ่งถามคนหนึ่งตอบติดต่อกันเป็นลูกโซ่
5. การใช้คู่เทียบเสียง (Use of Minimal Pairs) โดยยกมาคู่หนึ่งซึ่งต่างกันแต่เสียงเดียวเท่านั้น โดยการฝึกและวิเคราะห์ความแตกต่างของ 2 ภาษาแล้วนำมาเปรียบเทียบกัน
6. การเติมบทสนทนา (Complete the Dialogue) จะมีการลบคำที่เลือกไว้ออกจากบทสนทนาที่ผู้เรียนเรียนมาแล้ว ผู้เรียนต้องเติมบทสนทนานั้นโดยคำที่หายไปลงในช่องว่าง
7. การเล่นเกมไวยากรณ์ (Grammar Game) อาจให้ผู้เรียนเล่นเกม Supermarket Alphabet Game เป็นเกมที่ช่วยฝึกในด้านกฎเกณฑ์ซึ่งจะขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม ผู้เรียนสามารถแสดงออกได้ถึงแม้ว่าเกมนั้นค่อนข้างมีขอบเขตจำกัด เช่น บอกชื่ออาหารที่ขึ้นต้นด้วยอักษร A.
8. การฝึกเปลี่ยนรูปประโยค (Transformation Drill) ให้รูปแบบของประโยคแบบใดแบบหนึ่งแก่ผู้เรียน และให้ผู้เรียนเปลี่ยนจากประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถาม เป็นต้น
9. การฝึกถามตอบ (Question-and-Answer Drill) การฝึกนี้ฝึกให้ผู้เรียนตอบคำถาม ซึ่งผู้เรียนต้องตอบคำถามอย่างรวดเร็วแม้ไม่เคยฝึกมาก่อน
10. การฝึกแทนคำในช่องว่างเพียงช่องเดียว (Single-Slot-Substitution Drill) การฝึกแบบนี้เป็นการช่วยฝึกผู้เรียนในการหาและเติมคำลงในประโยค โดยผู้เรียนพูดซ้ำประโยคที่ให้มา และเติมตัวแฉะลงไปในที่ของมันที่เหมาะสม

11. การฝึกแทนคำในช่องว่างหลาย ๆ ที่ (Multiple-Slot Substitution Drill) ผู้เรียนจะต้องรู้ว่าตัวนั้นแต่ละตัวนั้นมีหน้าที่อะไร และควรเติมลงที่ไหนของประโยค และต้องเปลี่ยนแปลงบางส่วนด้วย

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลเกี่ยวกับการประเมินผลทักษะการฟัง เพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจ หรือตรวจสอบปฏิบัติงานพอสังเขป (สมศักดิ์ สินธุระเวชอยู่. 2528 : 13)

การฝึกทักษะการฟัง ควรมีเหตุการณ์การฟังตามลำดับดังนี้

1. ติดตามการดำเนินเรื่องอย่างตั้งใจโดยตลอด
2. สังเกตความเกี่ยวเนื่องของเนื้อหาแต่ละประโยค
3. ฟังเนื้อหาทั้งส่วนที่ชอบและไม่ชอบ
4. จดบันทึกสั้น ๆ ขณะฟัง
5. เขียนสรุปใจความสำคัญ สามารถนำไปเล่าต่อหรือแลกเปลี่ยนความเห็นได้
6. ไม่ควรมีอคติต่อผู้พูด
7. แสดงความเห็นหรือเสริมอย่างสุภาพ มีมารยาทในการฟัง
8. กำหนดแนวความคิดเห็นของผู้พูดที่มีส่วนทำให้ผู้ฟังเปลี่ยนใจคล้อยตาม
9. ตัดสินใจเลือกทัศนะที่ดีในการเสนอแนวคิดของผู้พูด แม้จะแตกต่างจากความ

เห็นของตนเอง พยายามมองหลายแง่ ยอมรับฟังความคิดของคนอื่น

10. ให้ความคิดอย่างถูกวิธี กระทำในใจโดยแยบคาย พิจารณาต้นเค้าที่มาวิเคราะห์ด้วยปัญญาคิดเป็นระเบียบและโดยอุบายวิธี ไตร่ตรองสภาวะเหตุปัจจัย

บรรานัน (สมศักดิ์ สินธุระเวชอยู่. 2528 : 13 ; อ้างอิงมาจาก Brown.

1949) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับความสามารถทางการฟังว่าควรจะวัดทักษะในด้านต่อไปนี้

1. ความสามารถในการรับรู้และระลึกถึงรายละเอียดของสิ่งที่ได้ฟัง
2. ความสามารถในการติดตามรายละเอียดของสิ่งที่ได้ฟัง
3. ความสามารถในการจดจำรายละเอียดได้เพียงพอที่จะตอบคำถามในสิ่งที่ได้
4. ความสามารถที่จะฟังอย่างใช้ความคิด เพื่อทราบใจความสำคัญของสิ่งที่
5. ความสามารถในการจับใจความประกอบของสิ่งที่ได้ฟัง

ฟังนั้น

ได้ฟัง

6. ความสามารถในการแยกสิ่งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องของสิ่งที่ได้ฟัง
 7. ความสามารถในการใช้คำประกอบเพื่อทราบความหมายของคำที่ได้ฟัง
 8. ความสามารถในการจดจำการเปลี่ยนแปลงประโยคของที่ได้ฟัง
- สำหรับ บราว และคราลสัน (สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. 2528 : 13 ;

อ้างอิงมาจาก Brow and Carlsen. 1953) ได้เสนอแนะว่า ควรวัดทักษะที่เกี่ยวกับการฟังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการระลึกได้ หมายถึง ความสามารถที่จะเก็บรายละเอียดไว้ในใจ เมื่อถูกถามเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ฟังก็ระลึกถึงรายละเอียดนั้นได้ทันที
2. ความสามารถในการปฏิบัติตามคำสั่ง หมายถึง ความสามารถทางการฟังและทำตามคำสั่ง ได้ถูกต้อง
3. ความสามารถในการจำการเปลี่ยนแปลงของประโยค หมายถึง ความสามารถที่จะจำการเปลี่ยนหน้าที่ของวลีในส่วนประกอบของประโยค
4. ความสามารถในการจำความหมายของคำ หมายถึง ความสามารถที่จะดึงเอาความหมายของคำจากประโยคที่คำนั้นประกอบอยู่
5. ความสามารถในการฟังรายละเอียด จับใจความสำคัญได้ จำข้อความที่อ้างถึง ตลอดจนเข้าใจในการจำลำดับความของสิ่งที่ได้ฟัง

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในการสอนทักษะการฟังให้ได้ผลดีขึ้น ผู้สอนจะต้องมีจุดประสงค์ที่ชัดเจน ทั้งจุดประสงค์หลายทางซึ่งเป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ คือ สื่อสารได้ และจุดประสงค์นำทางซึ่งเป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุจุดประสงค์ปลายทาง และประการสำคัญครูควรมีการเตรียมพร้อมทั้งอุปกรณ์การสอน การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียนระหว่างเทอมแบบต่อเนื่อง และประการสำคัญคือปรัชญาในชีวิตครูคือการเป็นแม่พิมพ์ของชาติไม่ใช่ธุรกิจ และองค์ประกอบเหล่านี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้ครูได้มีกำลังใจ ความเชื่อมั่นในตัวเอง ความแน่วแน่ที่จะฝึกฝนให้นักเรียนประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะเรื่องการฟัง ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานที่จะฝึกให้นักเรียนฟังเป็น ฟังอย่างมีสมาธิและประการสำคัญ การฟังภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานนี้ เป็นหนทางนำไปสู่วิทยาการก้าวหน้าทั้งทางการศึกษาต่อในระดับสูง และการติดต่อธุรกิจโยงโยทั่วโลก เป็นการตอบสนองความต้องการของประชาชนตามที่กระทรวงศึกษาได้วางหลักไว้

เอกสารเกี่ยวกับการพูด

"การพูดเป็นทั้งอาวุธและเกราะกำบังของคนที่หนึ่งที่จะต้องสนใจในการพูด ศึกษาวิธีการพูดเพื่อที่จะได้นำไปใช้ประโยชน์ในคราวที่จำเป็น" การพูดจึงเป็นที่ยกย่องมาแต่โบราณกาลสมัยเมืองเอเธนส์ ของประเทศกรีซ การพูดเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่เรียนในสมัยของกรีซและโรมัน ว่า The Fine Art of Rhetoric และสมัยต่อมา ก็ได้รับความสนใจถึงกับการมีการเรียนการสอนกันอย่างจริงจัง และแพร่หลายไปทั่วโลก (สวัสดี บรรเทิงสุบ. 2521 :

6 - 7)

ปัจจุบันคนเราไม่ว่าจะประกอบอาชีพอะไร ก็ย่อมใช้ปากพูดไม่มากก็น้อย ซึ่งถือว่าการพูดจัดเป็นทักษะที่เราใช้กันมากเป็นอันดับสองรองจากทักษะการฟัง สำหรับเราผู้อยู่ในวงการครู วงการศึกษา ย่อมมีหลักเกณฑ์ชีวิตและงานจึงจะก้าวหน้าปราศจากโอษฐภัย (พาดนได้รับความทุกข์เสื่อมหรือหายนะจน กระทั่งบางคนถึงกับตายเพราะปาก) คนสำคัญคนหนึ่งของเมืองไทยกล่าวว่า "การพูดไม่ใช่เรื่องของพรสวรรค์ ต้องฝึกต้องศึกษา..." สมกับร้อยกรองที่ว่า

ศิลปทั้งองต้องฝึกหัด

ตามบรรทัดฐานเห็นเป็นปฐม

วาทศิลป์เลิศล้ำค่านิยม

คนเหนือคนอาวุธใดในปฐม

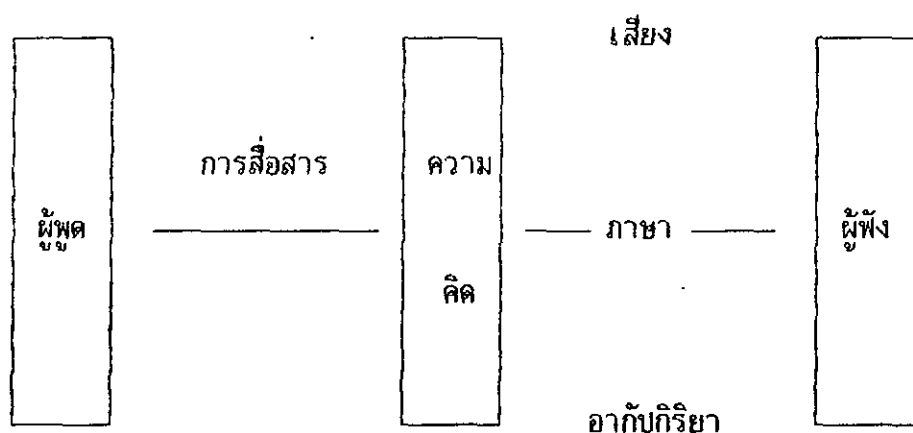
(ขงยุทธ ดลกุล. 2529 : 28)

1. ความหมายของการพูด

สวานิต ยมาภัย (2535 : 1) ให้ความหมายของการพูดที่ดีคือ การใช้ถ้อยคำ น่าเสียง รวมทั้งกิริยาอาการอย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของสังคม เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการที่เป็นคุณประโยชน์ ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง เพื่อสัมฤทธิ์ผลตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นการพูดเป็นกระบวนการในการสื่อสารของมนุษย์ ซึ่งถ้าไม่นับรวมการสื่อสารกับตนเองแล้ว การสื่อสารของมนุษย์ อาจแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภทใหญ่ ๆ คือการสื่อสารระหว่างบุคคล การสื่อสารในกลุ่ม การสื่อสารในที่ชุมชน และการสื่อสารมวลชน.

สมปราชญ์ อัมมะพันธุ (2529 : 3) กล่าวถึงวิชาที่เกี่ยวกับการพูดเพ็ญจะนิยมเปิดสอนในสถานศึกษาในประเทศไทยเมื่อไม่กี่ปีมานี้ และใช้ชื่อภาษาไทยต่าง ๆ กันไป เช่น วาทกรรม หลักการพูด วาทศิลป์ หรือสุนทรพจน์วิทยา ซึ่งความจริงเป็นวิชาเดียวกันกล่าวว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมตามธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่ใช้เป็นเครื่องช่วยในการสื่อความหมายให้เข้าใจซึ่งกันและกัน โดยใช้เสียง รหัสหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น และความต้องการจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟังให้ได้ผลตรงตามความมุ่งหมายของผู้พูด เช่น ต้องการให้เกิดความรู้ เกิดความเข้าใจ หรือจงใจให้คล้อยตามความคิดเห็นของผู้พูด

ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ (2515 : 12) กล่าวว่า การพูดคือ การสื่อสารความคิดจากผู้พูดไปยังผู้ฟังโดยมีเสียง ภาษา และอากัปกิริยา (Gesture) เป็นสื่อซึ่งแสดงเป็นภาพได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงความหมายของการพูด

จินดา งามสุทธิ และอัมพร สุขเกษม (2516 : 2) ให้ความหมายของการพูดว่า การพูดคือ การเปล่งเสียงออกมาเป็นคำพูดเพื่อติดต่อสื่อสารให้เข้าใจกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง หรือการพูด คือการสื่อความหมายแบบหนึ่งที่เรียกว่า Oral Communication มิได้หมายความว่า เป็นการสื่อความหมายโดยใช้ปากเท่านั้น แต่เป็นการสื่อความหมายโดยใช้ภาษา เสียง กิริยาท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกของผู้พูดให้แก่ผู้ฟังให้ได้ผลตามความมุ่งหมายของผู้พูด

พนัส หันนาคินท์ (ม.ป.ป. : sp - 1) การพูดเป็นรูปหนึ่งของการติดต่อสื่อ
ความหมายหรือความคิดด้วยถ้อยคำ (Oral Communication)

แวลเล็ท (ชูเกียรติ จารัตน์. 2535 : 25 ; อ้างอิงมาจาก Valette. 1977 : 120) การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูดและการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่การพูดเป็นการทำให้คนอื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและถ้าจะให้ดีขึ้นการพูดต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาคด้วย นอกจากนี้การพูดสื่อสารที่ดีนั้นลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา

สก๊อต (Scott. 1981 : 70) กล่าวว่า การพูดเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟังและมีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟังซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด (Form) และมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูดหมายถึง กระบวนการและเปลี่ยนข่าวสารระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 ขึ้นไป โดยใช้เสียง ภาษา และอากัภิริยาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก หรือจุดประสงค์ของผู้พูดสู่ผู้ฟังนั่นเอง

2. องค์ประกอบการพูด

สุภาวดี (อ.วิจิตรา) แสงพลสิทธิ์ ไพฑูริย์ ธรรมแสง สุวิทย์ สังโยคะ และเฉลิม จันปฐมพงศ์ (2526 : 9 - 10) กล่าวว่า การพูดที่สมบูรณ์ประกอบด้วยองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ผู้พูด (Speaker)
2. เนื้อเรื่องที่จะพูด (Speech)
3. ผู้ฟัง (Audience or Listener)
4. เครื่องมือสื่อความหมาย (Communication)
5. ความมุ่งหมายในการพูด และผลที่เกิดจากการพูดในแต่ละครั้ง (Speaking Situation)

1. ผู้พูด คือ ผู้ที่แสดงความสามารถถ่ายทอดความรู้สึก ความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ตนคิดตลอดจนความคิดเห็นของตนเองไปสู่ผู้ฟัง โดยการใช้เสียงกิริยาท่าทางและบุคลิกภาพของตนอย่างมีประสิทธิภาพ

2. เนื้อเรื่องที่จะพูด เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการพูดทุกครั้ง ผู้พูดที่มีความสามารถจะต้องเลือกพูดในเรื่องที่ตนถนัด เพราะมีความรู้ในเรื่องนั้นจริง ๆ และก่อนพูดจะต้องมีการเตรียมเรื่องให้พร้อม มีค่าน้ำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจดีขึ้น

3. ผู้ฟัง คือ ผู้รับการสื่อความหมาย ผู้พูดจะประสบผลสำเร็จได้ก็ ถ้ารู้จักผู้ฟังว่าผู้ฟังการพูดในแต่ละครั้ง ๆ นั้น เป็นใคร อายุ เพศ การศึกษา และสถานการณ์ทางสังคมเป็นอย่างไร เพราะสิ่งเหล่านี้เมื่อต่างกัน จะทำให้ผู้ฟังมีความเข้าใจและต้องการในสิ่งต่าง ๆ ต่างกันอีกด้วย

4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย หมายถึง สิ่งที่ช่วยในการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เช่น เสียง กิริยาท่าทาง การเน้นหรือย้ำข้อความเพื่อให้ผู้ฟังมองเห็นภาพจนได้ชัดเจน และรวมทั้งความกระตือรือร้นในการพูดด้วย

5. ความมุ่งหมายและผลในการพูดแต่ละครั้ง ผู้พูดจะต้องวางจุดมุ่งหมายในการพูดทุกครั้ง และสามารถวัดผลการพูดว่าได้ตรงตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ จากการแสดงออก (Response) ของผู้ฟัง เพราะนักจิตวิทยาการศึกษาได้กล่าวว่า บุคคลจะแสดงออก (Response) ก็ต่อเมื่อได้มีสิ่งเร้า (Stimulate) ฉะนั้นผู้พูดจึงเป็นสิ่งเร้าเพื่อให้ผู้แสดงออก เพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมายที่ผู้พูดต้องการนั่นเอง

นันทา ขุนภักดี (2529 : 2 - 4) ได้เน้นเรื่องการพูดมีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

1. ผู้พูด หมายถึง ผู้ถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึกและความต้องการต่าง ๆ ไปยังผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังเกิดปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่งตามจุดประสงค์ของตน

ผู้พูดที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1.1 ควรมีความน่าประทับใจ ได้แก่ มีความรู้จริงในเรื่องที่พูดจะสามารถถ่ายทอดสาระของเรื่องให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจน ตลอดจนสามารถตอบหรือแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งมีจรรยาบรรณและคุณธรรมในการพูดและมีเจตนาดีต่อผู้ฟัง เป็นต้นว่า สร้างบรรยากาศการพูดที่เป็นกันเองกับผู้ฟัง หรือมีเรื่องพูดเป็นธรรมชาติคล้ายการคุยกัน

1.2 มีเหตุผลที่ดีในการพูด หมายถึง มีการเสนอเรื่องราวหรือแนวความคิดที่มีเหตุผลอย่างเป็นระบบโดยอาศัยองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญ 3 ประการ ซึ่งจะขาดอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ได้คือ ข้อเท็จจริง หลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และกระบวนการในการพิจารณาหาเหตุผล

1.3 มีอารมณ์ร่วมกับผู้ฟัง ได้แก่ มีวิธีการพูดที่สนุกสนาน สามารถแทรกอารมณ์ขันได้เหมาะสม หรือแทรกตัวอย่างแปลก ๆ ใหม่ ๆ เข้าไปทำให้ผู้ฟังไม่เบื่อหน่าย ใช้ภาษาหรือถ้อยคำได้กระชับและสื่อความหมายได้กระจ่าง รวมทั้งจัดเนื้อเรื่องให้ตรงกับ ความคาดหวังหรือความต้องการของผู้ฟัง

2. สาร หมายถึง ถ้อยคำหรือเรื่องราวที่เป็นสาระรวมทั้งเป็นน้ำเสียงและกิริยาท่าทางต่าง ๆ ของผู้พูดที่แสดงออกควบคู่กัน ไปเพื่อใช้เป็นสื่อหรือเครื่องมือถ่ายทอดสู่ผู้ฟังตามความประสงค์ของตน

สารที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

2.1 มีการใช้ภาษาที่มีความหมายตรงกัน ไม่ควรใช้ถ้อยคำที่มีหลายความหมาย

2.2 มีความถูกต้องตามข้อเท็จจริง และมีตัวอย่างหรือหลักฐานสนับสนุนอย่างเหมาะสม

2.3 มีความชัดเจนตลอดเรื่อง ไม่กำกวม ไม่สับสน ไม่วกวน และไม่ออกนอกเรื่อง

2.4 มีการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับเวลา โอกาส สถานที่และกลุ่มผู้ฟัง

2.5 มีลักษณะสร้างสรรค์ ให้แนวความคิดแปลกใหม่ที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์

2.6 มีความสัมพันธ์กันประจวบเหมาะใช้ในแต่ละตอน และมีความสั้นยาวพอเหมาะกับเวลาและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

3. สื่อหรือเครื่องมือที่ใช้พูด หมายถึง สิ่งที่จะช่วยให้การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดหรือความต้องการของผู้พูด ไปยังผู้ฟัง เป็นไปอย่างสะดวก รวดเร็วและแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น ได้แก่ น้ำเสียง การแสดงสีหน้า แววตา กิริยามารยาทและท่าทางของผู้พูด รวมไปถึงโสตทัศนอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น รูปภาพ ของจริง หรือเครื่องเสียง เป็นต้น สื่อหรือเครื่องมือที่ใช้พูดอาจแบ่งออก

ได้เป็น 2 ประเภท คือ สื่อธรรมชาติ ได้แก่ อากาศ คลื่นเสียง และแสงสว่าง เป็นอาทิ กับสื่อที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ ไมโครโฟน วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ เป็นต้น

สื่อหรือเครื่องมือที่ใช้พูดที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

3.1 อยู่ในสภาพพร้อมที่จะนำเสนอ ไปสู่ผู้ฟังอย่างมีประสิทธิภาพเสมอ

3.2 อยู่ในสภาพที่ไม่มีสิ่งต่าง ๆ รบกวน เป็นต้นว่า เสียงดังจากบริเวณ

ใกล้เคียง

4. ผู้ฟัง หมายถึง ผู้ได้ยินหรือได้ฟังสารจากผู้พูดแล้วมีการแสดงออกตอบโต้

ซึ่งกันและกันสอดคล้องกับเรื่องที่กำลังพูดอยู่

ผู้ฟังที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

4.1 มีประสาทหูไว สามารถรับฟังถ้อยคำต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วถูกต้อง

และรู้เรื่อง

4.2 มีสมาธิมั่นคง ทนต่อเสียงรบกวนได้

4.3 มีความรู้ในเรื่องที่กำลังฟังอยู่บ้าง ช่วยให้สามารถติดตามเรื่องและ

เข้าใจเรื่องได้ดี

4.4 มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำมากพอสมควร ทำให้เข้าใจเรื่องที่

กำลังฟังอยู่ดีขึ้น

4.5 มีจิตใจกว้างขวางพอที่จะรับฟังความคิดเห็นในแนวที่ตนไม่เห็นด้วย

4.6 มีความสนใจเรื่องที่กำลังพูด หาประโยชน์และพิจารณาคุณค่าของ

ความคิดที่แปลกใหม่ ฟังอย่างมีไหวพริบ

4.7 มีความสนใจผู้พูด เต็มใจที่จะรับความรู้และแลกเปลี่ยนความรู้ด้วย

ถ้าโอกาสอำนวย

4.8 มีความสามารถจับใจความสำคัญที่ผู้พูดพูดได้ ควรจดบันทึกไว้เพื่อกันลืม

และสามารถนำไปถ่ายทอดแก่ผู้อื่นได้อย่างครบถ้วนและถูกต้อง

4.9 มีความสามารถตั้งคำถามเพื่อเสริมความเข้าใจให้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น

5. ผลการพูด หมายถึง การกระทำตอบโต้ของผู้ฟังที่แสดงให้ผู้พูดทราบระหว่าง

พูดหรือเมื่อพูดจบแล้วว่าผลการพูดครั้งนั้นเป็นอย่างไร เป็นต้นว่า ไม่เข้าใจ หรือน่าเบื่อหน่าย

ผลการพูดที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

5.1 มีความตรงไปตรงมา ปราศจากอคติ

5.2 มีเจตนาไปในทางสร้างสรรค์ ไม่คิดทำลายกัน

6. ประสบการณ์ร่วม หมายถึง ความชัดเจนที่เกิดจากการกระทำหรือได้พบเห็น มาทั้งผู้พูดและผู้ฟัง เช่น พื้นฐานด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความเชื่อ ทักษะ และค่านิยม เป็นต้น ถ้าผู้พูดหรือผู้ฟังมีประสบการณ์ร่วมที่คล้ายคลึงกัน หรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกันจะทำให้เข้าใจตรงกัน และง่ายขึ้น ประสบการณ์ร่วมจึงเป็นสิ่งจำเป็น และสิ่งสำคัญซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการพูดอย่างยิ่ง ช่วยให้เกิดสัมฤทธิ์ผลตามเจตนารมณ์ของผู้พูดอย่างแท้จริง

ดังนั้นการพูดทุกครั้งจะสมบูรณ์ได้ต้องพร้อมด้วยองค์ประกอบที่สำคัญทั้ง

6 ประการ ดังกล่าว

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า ในการพูดแต่ละครั้งจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญได้แก่

1. ผู้พูด ซึ่งเป็นผู้ที่กล่าวคำพูดออกไป การกล่าวคำพูดออกไปแต่ละครั้งจะต้องมีจุดประสงค์ในการสื่อสาร
2. เนื้อหา เนื้อหาที่จะกล่าวออกไป ควรมีความเหมาะสม หรือสอดคล้องกับสถานการณ์ หรือบุคคลที่ผู้พูดด้วย
3. ผู้ฟัง ผู้ฟังจะต้องทราบว่าจะฟังเรื่องอะไร และใครเป็นผู้พูด

3. ความสามารถในการพูด

แฮร์ริส (Harris. 1969 : 81 - 82) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการ ต่อไปนี้ มาใช้ในกระบวนการพูด

1. เสียง
2. ไวยากรณ์
3. คำศัพท์
4. ความคล่องแคล่ว
5. ความเข้าใจ

บาร์ทซ์ (Bartz. 1979 : 18 - 22) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด จะต้องประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่องตลอดจนความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ
4. คุณภาพในการสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาของข้อความที่พูด
5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดหรือท่าทางเพื่อสื่อสาร

จึงกล่าวได้ว่า บุคคลที่มีความสามารถในการพูดนั้น หมายถึง บุคคลที่มีความสามารถในการเสนอข่าวสาร ความรู้สึกไปยังผู้ฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทั้งนี้ผู้พูดต้องมีความรู้ในเรื่องเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ตลอดจนความคล่องแคล่วในการพูด เพื่อทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจได้อย่างถูกต้อง

4. ระดับความสามารถในการพูด

สถาบันบริการการสอบสัมภาษณ์ด้านต่างประเทศ (The Foreign Institute Oral Interview) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ ออลเลอร์ (รตากรณ์มานพพงศ์. 2529 : 36 ; อ้างอิงมาจาก Oller. 1979 : 320 - 321) คือ

ระดับที่ 1 ความสามารถในการพูดระดับต้น (Elementary Proficiency) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่าย ๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่จำกัด

ระดับที่ 2 ความสามารถในการพูดระดับใช้งานได้ในวงจำกัด (Limited Working Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานของสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว และสนทนาในเรื่องง่าย ๆ ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับครอบครัวและตนเอง

ระดับที่ 3 ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพขั้นต้น (Minimum Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ด้านอาชีพและสังคมได้ รวมทั้งเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะบางเรื่อง

ระดับที่ 4 ความสามารถในการพูดขั้นระดับมืออาชีพ (Full Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงและไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถโต้ตอบอย่างเหมาะสมในทุกเรื่องแม้แต่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

ระดับที่ 5 ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา (Native or Bilingual Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษาผู้ได้รับการศึกษารวมทั้งสามารถใช้คำศัพท์ สำนวนคำพูด และการอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

แวลเล็ท และดิสสิค (Valette and Disick. 1972 : 153 - 158) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียง เสียงเน้นหนัก จังหวะ การหยุดและการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้ และสามารถท่องจำคำ ประโยค หรือข้อความ บทสนทนาต่าง ๆ ตลอดจนสามารถออกเสียงข้อความที่เรียนมาแล้วได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น

2. ระดับความรู้ (Knowledge) นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) นักเรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วสร้างรูปประโยคใหม่ ๆ ได้ตามที่ต้องการ และสามารถพูดได้ถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ

4. ระดับสื่อสาร (Communication) นักเรียนสามารถแสดงออกความคิด ความต้องการให้ผู้อื่นรู้ได้ โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) นักเรียนสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ แล้วเลือกใช้คำพูด สำนวน น้ำเสียง ตลอดจนลีลาการพูดที่เหมาะสม

จากการจัดระดับความสามารถในการพูดในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวจะเห็นว่า บางครั้งก็ยากที่จะตรวจสอบพฤติกรรมการพูดของผู้พูดให้ถูกต้องตามขั้นตอนที่วางไว้เพราะพฤติกรรมของผู้พูดที่ระบุในแต่ละชั้นอาจคลุมเครือไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตามระดับความสามารถในการพูดที่เหมาะสมสำหรับนำไปใช้ในการเรียนการสอนมากควรจะเป็นระดับความสามารถใน

การพูดของ แวลเล็ท และติลลิด เพราะได้ระบุพฤติกรรมของผู้พูดไว้ชัดเจนในแต่ละระดับ และมีการเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ซึ่งทำให้ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการพูดให้นักเรียนได้ถูกต้องตามขั้นตอนและสะดวกต่อการวัดผลประเมินผลอีกด้วย

6. การสอนทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ

การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้พูดที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้ เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจ และจดจำจึงได้มีผู้เสนอขั้นตอนการสอน และกิจกรรมไว้ต่าง ๆ กันดังเช่น สก็อตต์ (Scott. 1981 : 70) ได้นำเสนอไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรจะอยู่ในรูปปริบท ผู้สอนจะต้องให้

ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นกับปริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความสัมพันธ์กับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูก สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กัน หรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟัง ได้ยิน ได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

ฟินอกเชียโร และบรัมฟิต (Finocchiaro and Brumfit. 1983 : 141)

ได้เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูดซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับได้ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง

3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือ
ประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้นักบอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
6. หารายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กันไป
เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
9. ให้ใ้ได้ว่าที่ อภิปรายแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

เบอร์น (ซูเกียร์ติ จาร์ตัน. 2535 : 32 - 33 ; อ้างอิงมาจาก Byrne. 1986 : 22 - 29) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนทักษะการพูดเป็น 3 ขั้น คือ

1. ขั้นการให้ความรู้ (The Presentation Stage) ในขั้นนี้ครูเป็นผู้เลือก
เนื้อหาการสอนให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำ สิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ขั้นนี้ คือ โครงสร้างของ
ภาษา ศัพท์ การสื่อความหมายเพื่อแสดงจุดมุ่งหมายทางสังคมของผู้พูดซึ่งควรใช้บทสนทนาในการ
สอนเพราะการใช้บทสนทนาทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริงจึงทำ
ให้ผู้เรียนเข้าใจในภาษาและนำไปใช้พูดได้ตามต้องการ
2. ขั้นการฝึกฝน (The Practice Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีบทบาทมากขึ้น
โดยที่ครูจะทำหน้าที่แจกจ่ายงานให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสฝึกฝนบทเรียนด้วยการพูดให้มากที่สุด
เช่น อาจจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมเดี่ยว
3. ขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ (The Production Stage) ในขั้นนี้
ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำหรือที่ปรึกษา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ความเข้าใจมาใช้ในการ
การสื่อความหมายอย่างเสรีตามความต้องการของตน เป็นการพิสูจน์ให้รู้ว่าผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่
ที่เรียนมาใช้ในสถานการณ์จริงได้หรือไม่ ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดกับผู้เรียนได้มีความกล้าใน
การแสดงออกภาษาซึ่งวิธีที่ใช้คือ การแสดงบทบาทสมมติ

ทักษะคือความคล่องแคล่วชำนาญในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทักษะการพูดและการคิดเป็นส่วนประกอบที่สำคัญยิ่งของสมรรถภาพในการพูด มีความสำคัญควบคู่กับเนื้อหาความรู้ของผู้พูด คนที่มีความรู้แต่ขาดทักษะการพูด ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้ให้คนอื่น ย่อมจะเกิดปัญหาขึ้นได้ ทักษะการพูดประกอบด้วยทักษะต่าง ๆ ดังนี้ (สวนิต ยมาภิชัย, 2535 : 33 - 34)

1. การเลือกใช้ถ้อยคำเพื่อให้แทนความคิดที่ผู้พูดต้องแสดงออกให้ผู้ฟังรับรู้ได้อย่างแจ่มชัด
2. การเรียงลำดับถ้อยคำให้ถูกต้องตามระเบียบของภาษา เพื่อให้สื่อสารได้เป็นที่เข้าใจชัด ไม่เกิดความกำกวมหรือไม่เป็นที่งุนงงแก่ผู้ฟัง
3. การออกเสียงถ้อยคำเหล่านั้นให้ถูกต้องตามความนิยมและมาตรฐานของภาษา
4. การใช้น้ำเสียงให้สื่อความหมายได้ตรงตามเจตนาของผู้พูด
5. การใช้อากัปกิริยาท่าทางประกอบการพูดเหมาะสมช่วยในการสื่อความหมายให้ตรงตามความประสงค์ของผู้พูด
6. การสังเกตอากัปกิริยาท่าทางของผู้ฟังให้รู้ได้ว่า ในขณะที่กำลังฟังอยู่ผู้ฟังมีความรู้สึกและความต้องการอย่างไร เพื่อจะได้ตัดแปลงเนื้อหาและวิธีพูดให้เหมาะสมกับปฏิกิริยาของผู้ฟัง

ความคิดที่มีความสำคัญต่อสมรรถภาพการพูด ที่ควรฝึกให้นักเรียนได้ใช้ประกอบการพูดมี 4 ประเภท ดังนี้

1. การคิดฝัน เป็นการคิดที่เป็นไปอย่างเสรี ไม่มีขอบเขต เป็นความหวังความปรารถนาความใฝ่ฝัน ซึ่งอาจนำไปสู่ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่
2. ความคิดใคร่ครวญ เป็นการคิดที่มีจุดมุ่งหมายแน่นอน ได้แก่ การวินิจฉัยเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นจริงหรือเท็จ, การประเมินค่าว่าอะไรดี อะไรไม่ดี แค่นั้น เพียงไร และพิจารณาว่าอะไรเป็นสาเหตุของอะไร
3. ความคิดสร้างสรรค์ เป็นความคิดเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งแปลกใหม่ ไม่ซ้ำแบบใครและเป็นประโยชน์ ซึ่งแบ่งได้เป็น 4 ระยะ คือ
 - 3.1 ระยะเตรียมตัว สืบรวจดูสภาพการณ์ทั่วไป พยายามหาความจริงเกี่ยวกับสภาพการณ์นั้น
 - 3.2 ระยะพักตัว ระยะนี้เป็นการครุ่นคิดว่าควรสร้างควรประดิษฐ์อะไรออกมา

3.3 ระยะต้นตัว ระยะนี้จะเกิดความคิดแวบขึ้นมา ได้ความคิดใหม่ ๆ
ว่าจะสร้าง จะผลิตอะไรออกมาแน่นอน

3.4 ระยะส่งตัว มีการสำรวจและประเมินผลของความคิดที่คิดได้นั้นว่าดี
พอหรือไม่เพียงไร

4. การคิดแก้ปัญหา เป็นการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะเจาะจง เริ่มตั้งแต่การใช้
ความคิดเพื่อตีวงขอบเขตของปัญหา

ดังนั้น สำหรับผู้ประกอบอาชีพครู ซึ่งระบบการศึกษาของไทยแต่เดิมนั้น ครูเป็นผู้
ผูกขาดการพูดไว้แต่เพียงอย่างเดียว นักเรียนจะพูดได้เฉพาะเวลาครูถามเท่านั้น และก็ยังต้องพูด
ตามเกณฑ์ที่ครูวางไว้ นับเป็นการฝึกที่ไม่ถูกต้อง ฉะนั้นผู้ที่จะเป็นครูในสมัยนี้จึงสมควรเปิดโอกาส
ให้นักเรียนได้พูด ได้แสดงความคิดเห็น โดยครูจะต้องพยายามรับฟังทุกวิถีที่เด็กพูดแล้วค่อย
แนะนำแก้ไขทีหลัง ทั้งนี้เพื่อให้เด็กกล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็นเป็นผลก่อให้เกิดความมั่นใจใน
ตัวเอง ฝึกการตัดสินใจด้วยตนเอง เพื่อความเป็นผู้นำในระบอบสังคมประชาธิปไตยอันเป็น
กฎหมายปกครองประเทศไทยปัจจุบัน

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 77) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดว่า
หลังจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่าง ๆ ที่จะ
เปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดจริง ๆ ในชั้นซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามอย่างที่ เคยได้ยินหรือพูดอย่าง
อิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนออกมาเป็นคำพูด และ
ควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟังมาก่อน เพราะจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็น
ธรรมชาติ ความคิดรวบยอดทางภาษาที่ผู้เรียนพัฒนามาจากการฟัง พร้อมทั้งเสียงต่าง ๆ
ที่ได้ยิน เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนย่อมพูดได้อย่างเข้าใจความหมาย และสื่อความหมาย
ได้ถูกต้อง

หน้าที่ของผู้สอนในการช่วยผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดมี 2 ประการ คือ

1. ผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินใจ และแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน
2. ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสนับสนุนและทบทวนการพูดของผู้เรียนซึ่งมีส่วนร่วม

ร่วมในการพูดของนักเรียนเสมอ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีการฟัง-การพูดและการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีการฟัง-การพูด

กัทธาทิพย์ สิงหะเนติ (2523 : 20 - 21) ได้ให้หลักสำคัญของวิธีการสอน

โดยอาศัยการฟังการพูด (Audio - Lingual)

1. จุดมุ่งหมายคือ เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถชนิดเดียวกันกับที่เจ้าของภาษานั้นมี กล่าวคือ นักเรียนควรจะสามารถใช้ภาษาได้โดยอัตโนมัติเหมือนอย่างทีบรูคส์ (Brooks) (N. Brooks, Language and Language Learning : Theory and Practice (2nd. ed.) New York : Harcourt, Brace & World 1964 P. 49) กล่าวไว้ว่า "จุดสำคัญเกี่ยวกับการเรียนภาษาอยู่ที่การเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เรียนจนเกิดเป็นนิสัย เช่น การคิดพูดเขียนเป็นภาษานั้น ๆ โดยอัตโนมัติ"
2. เพื่อที่จะบรรลุจุดมุ่งหมาย การสอนโดยอาศัยการฟังการพูดจึงแนะนำให้สอนภาษาที่สองโดยไม่ต้องอ้างอิงถึงระบบภาษาแม่ของผู้เรียน กล่าวคือระบบภาษาใหม่ที่จะเรียนจะต้องเรียนแยกกับระบบของภาษาแม่ และเพื่อที่จะบรรลุผลการแยกภาษาสองระบบนี้ จะต้องห้ามใช้ภาษาแม่ในห้องเรียน
3. ทักษะที่มุ่งหมายไว้จะสำเร็จได้โดยกำหนดสภาวะการเรียนการสอนซึ่งผู้เรียนมีเวลาคิดหาคำตอบ ถ้ามีการลั้งเลครูควรหันไปหาผู้เรียนคนอื่น หรือให้ผู้เรียนทั้งชั้นว่าตามคำตอบที่ถูกคือ ทั้งนี้เพื่อต้องการจะให้ผู้เรียนพูดได้ตอบโดยอัตโนมัติ เช่น ถ้าครูทักผู้เรียนว่า Good morning How are you ? ผู้เรียนจะต้องไม่คิดกับตัวเองว่า "ครูใช้กริยาเป็นบุรุษที่สอง พหูพจน์และในปัจจุบันกาล ที่นี้จะต้องตอบโดยใช้กริยาตัวเดียวกันและกาลเดียวกันแต่ต้องเป็นบุรุษที่หนึ่งเอกพจน์" ก่อนที่จะตอบครูว่า "I'm fine, thanks" ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ที่จะพูด โดยไม่คำนึงถึงวิธีที่จะผูกประโยคเข้าด้วยกัน ภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นภาษาที่ติดเป็นนิสัย ดังนั้นผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาที่สองจนเกิดเป็นนิสัย เช่นเดียวกัน จุดสำคัญของการสอนแบบนี้ คือ ให้ผู้เรียนมีการโต้ตอบในแบบแผนโดยวิธีการท่องจำทสนทนา และการฝึกรูปประโยค (Pattern Drill) ในการฝึกแบบนี้ครูจะเป็นคนคอยกระตุ้น ผู้เรียนก็จะโต้ตอบทีละคนหรือเป็นกลุ่มต่อสิ่งเร้าอันนั้น และผู้เรียนก็จะได้รับการสนับสนุนในทันทีด้วยการได้ยินได้ฟังคำตอบที่ถูก ในไม่ช้าผู้เรียนก็จะเรียนรู้ในการโต้ตอบด้วยคำตอบที่ถูกโดยอัตโนมัติโดยไม่มี การคิดถึงทางไวยากรณ์ล่วงหน้า

4. การฝึกอุปประโยค จะต้องสอนโดยไม่ให้คำอธิบายกับผู้เรียน กล่าวคือให้ผู้เรียนฝึกอุปประโยคนั้น ๆ ก่อนที่ครูจะอธิบายการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ จุดประสงค์ของการฝึกแบบนี้ก็เพื่อให้ผู้เรียนสามารถโต้ตอบโดยไม่ต้องหยุดคิด ตามทฤษฎีของวิธีการสอนโดยอาศัยการฟังการพูดนั้น ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษาจะเป็นผลร้ายต่อความก้าวหน้าของผู้เรียน ประสบการณ์จากการใช้ภาษาแม่ได้พิสูจน์แล้วว่า คนเราไม่สามารถใช้ภาษาและคิดเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาได้ในเวลาเดียวกัน ดังนั้นการสรุปบอกกฎเกณฑ์สั้น ๆ ทางภาษาจึงมักจะเกิดขึ้นภายหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกหัดการใช้รูปประโยคอย่างถ่องแท้แล้วเท่านั้น การอธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์อย่างยืดยาวที่เคยใช้ในแนวทางการสอนไวยากรณ์แบบเก่า นั้นไม่น่ามาใช้

5. ในการที่จะพัฒนาทักษะทั้งสี่ทางภาษาที่จะเรียน ครูควรจะยึดหลักลำดับของทักษะทางภาษาที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาแม่ กล่าวคือในเบื้องต้นผู้เรียนจะเรียนรู้การฟังก่อน ต่อมาคือการพูด การอ่านและการเขียนเป็นท้ายสุด ทั้งสี่ทักษะนี้ทักษะการพูดและการฟังควรมาก่อนทักษะที่เกี่ยวกับการอ่านและการเขียน อย่างไรก็ตาม ทักษะการอ่านการเขียนก็มีใช้ว่าจะถูกละเลยแต่มีสอนในภายหลัง และให้ความสำคัญน้อยกว่าสองทักษะแรกเท่านั้นเอง

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาภาษาอังกฤษนั้นเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียุทธศาสตร์รองรับ และมีการวิจัยเพิ่มเติมโดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้สอนภาษาควรตระหนักในการเก็บข้อมูลระหว่างการสอนเพื่อเป็นแนวทางที่จะแก้ปัญหาการเรียนการสอน และส่งเสริมงานวิจัยในด้านการสอนอย่างจริง ๆ ทิศทางของการวิจัยควรให้ความสำคัญต่อการวิจัยในเรื่องต่อไปนี้ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2526 : 17 - 18)

1. Language Acquisition ควรศึกษาขั้นตอนการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาว่าเป็นอย่างไร เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสอนภาษาได้ดียิ่งขึ้น
2. Culture ควรทำความเข้าใจในเรื่องวัฒนธรรมและคุณค่าของวัฒนธรรมที่มีต่อสังคม รวมทั้งวิธีการที่เหมาะสมเพื่อปรับความเข้าใจในเรื่องวัฒนธรรมของชาติ
3. Teaching and Learning Process ควรมีการวิจัยนวัตกรรม (Innovation) การเรียนการสอนภาษาหรือการค้นพบและเปลี่ยนแปลงใหม่ โดยเฉพาะเพื่อสนับสนุนให้เปลี่ยนจาก Teacher - Centered เป็น Learner - Centered
4. Curriculum Evaluation ควรมีการวิจัยเรื่องความต่อเนื่องของการเรียนการสอน ภาษาแต่ละระดับ และเพื่อดูว่าบรรลุวัตถุประสงค์และนโยบายการศึกษาที่ตั้งไว้หรือไม่

การสอนทักษะฟัง - พูด ในระยะที่ผ่านมาเน้นการฝึกออกเสียง (Pronunciation) โดยการฝึกออกเสียงหนักเบาในคำ (Stress) ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค (Intonation) ตลอดจนการฝึกโครงสร้างประโยคหลาย ๆ แบบ (Pattern Drills) โดยเน้นความถูกต้อง (Accuracy) ตามหลักภาษาศาสตร์จนละเลยที่จะฝึกยุทธวิธีที่พูดให้ผู้อื่น เข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและสามารถโต้ตอบในความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้ แต่ในปัจจุบันนี้ได้มีการเน้นการนำสังคมภาษาศาสตร์ (Social Linguistics) มาใช้โดยเฉพาะในด้านวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Discourse Analysis) เชื่อว่าภาษาขึ้นอยู่กับบริบททางสังคม (Social Context) (Eckard and Kearny. 1981 : 1) ด้วยเหตุนี้จึงมีการเปลี่ยนแปลงทักษะการฟัง - พูด โดยเน้นการเลือกประโยคมาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสมแทนการนำบทสนทนาในลักษณะที่เน้นโครงสร้างมาใช้ (Structure Dialogue) ตัวอย่างเช่น สอนให้ใช้ why don't you ...? แทน I suggest... เมื่อต้องการเสนอแนะให้ผู้ฟังทำอะไร โดยชี้แจงว่าควรใช้ในสถานการณ์ใดเป็นต้น สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 52 - 70) ได้แนะนำเกี่ยวกับการสอนทักษะฟัง - พูด ที่นำมาเสนอต่อไปนี้

ข้อควรพิจารณาเกี่ยวกับการสอนทักษะฟัง - พูด

เนื่องจากการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เน้นให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ การฟังและการพูดจึงมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน การฝึกความเข้าใจในการฟังมีความสำคัญพอ ๆ กับการฝึกความสามารถในการพูด (Byrne. 1979 : 9) ดังนั้นจึงควรพัฒนาทักษะทั้งสองไปพร้อม ๆ กัน

การฟัง - การพูดนี้เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดและสามารถตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งตรงกับความตั้งใจจะสื่อความหมายของผู้พูด ทักษะฟัง-พูดไม่สามารถแยกจากกันได้ ถึงแม้ว่าบางครั้งเราจะใช้ทักษะการฟังเพียงอย่างเดียว เช่น การฟังวิทยุหรือฟังการอภิปรายก็ตาม ทักษะฟังเป็นทักษะทางด้านการรับ (Receptive Skill) และทักษะพูดเป็นทักษะด้านการแสดงออก (Productive Skill) อย่างไรก็ตามผู้ฟังสามารถจะตีความในสิ่งที่ได้ยินได้ด้วยการสังเกตการเน้นเสียงหนักเบา ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค การแสดงสีหน้าท่าทางได้ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ หรือมีการใช้ความซ้ำซ้อนทางภาษา (Redundancy) ในระหว่างที่พูดก็ตาม (Byrne. 1976 : 8)

ดังนั้น ผู้สอนจะต้องฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถที่จะเข้าใจประโยคที่ได้ยินว่าเกี่ยวข้องกับประโยคอื่น ๆ อย่างไร และทำหน้าที่ อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่ตนได้ยินทั้งหมด เพียงเลือกฟังในสิ่งที่ตรงกับจุดมุ่งหมายในการฟังของตนเท่านั้น นอกจากนี้ยังจะต้องฝึกให้คุ้นเคยกับประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น "Look like rain, doesn't it ?" "Sure does." "Me too." หรือ "Not now, thanks." ซึ่งประโยคลักษณะดังกล่าวนี้จะปรากฏอยู่ในบทสนทนาถึง 44% (Eckard and Kearny. 1981 : 1 ; อ้างอิงมาจาก Perkins . 1979)

กระบวนการสื่อความหมายระหว่างผู้พูดและผู้ฟังขั้นตอนดังต่อไปนี้คือ ผู้ฟังรับข้อมูลแล้วแยกรหัสได้คือ ต้องระลึกและแยกระหว่างเสียงและคำ ในการถอดรหัสหรือตีความหมายข้อมูล ผู้ฟังจะต้องใช้ความจำช่วงสั้น ๆ เก็บความที่ได้ฟังแล้ว และมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่จะรับฟังใหม่ นอกจากนี้ยังจะต้องทำนายหรือคาดหมายว่าจะได้ฟังอะไรต่อ และเลือกสนใจกับข้อมูลบางตอนที่ตรงกับสิ่งที่ตนต้องการจะฟัง และทำความเข้าใจกับเรื่องที่ฟังอย่างถูกต้อง

ในด้านการพูด ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิดความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษาหรือเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากจะใช้การเน้นหนักในคำ ระดับเสียงสูงต่ำในประโยคเพื่อความหมายด้วยแล้ว ผู้พูดยังแสดงถึงวัฒนธรรมและสถานการณ์ของผู้พูดด้วย คือแสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่า คนต้องการจะพูดอะไร พูดกับใคร พูดที่ไหน และพูดอย่างไร เป็นต้น ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องมีความคล่อง (Fluency) แสดงออกทางความหมายได้เป็นปกติ มีความถูกต้องชัดเจน (Accuracy) และไม่รีรอที่จะได้ตอบ มิฉะนั้นจะทำให้การพูดหยุดชะงักเพราะผู้ฟังจะไม่สนใจ และจะไม่มีอารมณ์ที่จะฟังอีกต่อไป (Byrne. 1979 : 9)

นอกจากนี้ยังมีสิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอนทักษะฟัง - พูด ต่อไปนี้คือ

1. ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมายและกฎไวยากรณ์ของภาษา และสามารถนำสิ่งที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีทักษะภาษา (Linguistic Skills) และทักษะทางการสื่อสาร (Communicative Skills) (Eckard and Kearny. 1981 : 4)

2. ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น แต่ไม่ได้หมายถึงการยึดลำดับความยากง่ายของไวยากรณ์เป็นหลัก ควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการ (Informal Conversation) ก่อนบทสนทนาที่เป็นทางการ (Formal Conversation) ควรเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาจริง ๆ ในชีวิตประจำวัน โดยสามารถชี้ให้เห็นกฎการพูด (Rules of Speaking) ได้ คือ รู้ว่าบทสนทนาใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร พูดที่ไหน พูดอย่างไร ผู้พูดมีจุดประสงค์อย่างไร เช่น บทสนทนาเกี่ยวกับการสัมภาษณ์เข้าเรียนต่อหรือเข้าทำงาน บทสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าหรือการโต้ตอบทางโทรศัพท์ เป็นต้น ศัพท์และโครงสร้างที่นำมาใช้จะต้องอยู่ในบริบทที่มีความหมายทั้งสิ้น คือ มีศัพท์ใหม่ประมาณ 2 - 3 คำ โครงสร้าง 1 - 2 โครงสร้าง และมีการใช้รูปย่อของกริยา เช่น Can't , Won't เป็นต้น ทั้งนี้เนื้อหาต้องตรงกับความสนใจของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้มีอารมณ์ และสนใจที่จะพูดโต้ตอบกันอย่างน้อย 8 - 10 ประโยค

3. บรรยากาศในการสอนทักษะฟัง - พูด ควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียด ผู้เรียนมีความสบายใจและไม่กระตือรือร้นที่จะพูด ถ้าเป็นไปได้ควรจัดห้องเรียนให้เอื้อต่อการร่วมกิจกรรมการฝึกทักษะฟัง - พูด ได้เป็นอย่างดี เช่น อาจเปลี่ยนจากห้องเรียนไปที่ใต้ร่มไม้ในบริเวณโรงเรียน เป็นต้น

ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจทวิวิธีที่จะพูดให้ผู้อื่นสนใจ คือ รู้จักการเริ่มต้นการสนทนา (Opening) การใช้เวลาคิดในระหว่างการสนทนา (Pausing) การจบการสนทนา (Closing) และการรู้จังหวะที่จะหยุดพูดเพื่อฟังผู้อื่นพูด เป็นต้น โดยผู้สอนอาจฝึกให้รู้จักใช้คำที่จะคำเริมการสนทนาให้เหมาะสมกับสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Gambits) เช่น ถ้าเห็นด้วยกับผู้พูดอาจเลือกใช้ประโยค That's true. หรือ That's right. That's the way I see it. ใช้ Well. เพื่อให้มีเวลาคิดในสิ่งที่พูดต่อใช้ Excuse me. เมื่อจะขอตัวไปทำอย่างอื่นในระหว่างสนทนากันอยู่ เป็นต้น นอกจากนี้ผู้เรียนควรรู้จักการเสริมการสนทนาด้วยคำถามอื่นแทนการตอบ Yes, I do หรือ No, I don't. แต่เพียงอย่างเดียว ทั้งนี้เพื่อมิให้บทสนทนาสะดุดหยุดลงหรือไม่สมบูรณ์ เช่น ถ้ามีผู้ถามว่า Do you want to go to the movies tonight? แทนที่จะตอบว่า Yes, I do หรือ No, I don't แล้วจบการสนทนาควรตอบว่า Sure. What's on? เป็นต้น

จุดประสงค์ของการสอนทักษะฟัง - พูด

ในการสอนทักษะฟัง - พูด เน้นการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนมาแล้วใช้ในการสื่อสารได้ และฝึกความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของชาวต่างประเทศ โดยที่ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องออกเสียงชัดเหมือนชาวต่างประเทศ ทั้งนี้ ในการสนทนาครูมีหน้าที่ช่วยเหลือแนะนำ และควรคำนึงว่าผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ตนเองต้องการจะสื่อความหมายหรือไม่ ถ้าผู้ฟังเข้าใจดีก็ถือว่าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ ถึงแม้ว่าจะพูดผิดไวยากรณ์หรือใช้ศัพท์ผิดก็ตาม (Keep Talking, Book Two, 2523)

ตัวอย่างจุดประสงค์ของทักษะฟัง - พูด มีดังต่อไปนี้

1. ฟังแล้วปฏิบัติตามคำสั่งและคำชี้แจง
2. ฟังข้อความแล้วจับใจความ
3. ฟังการสนทนาแล้วพูดออกความคิดเห็น พูดต่อหรือถามเกี่ยวกับสิ่งที่สนทนา
4. ฟังแล้วสรุปสิ่งที่ฟัง
5. พูดออกคำสั่งได้ตามที่ต้องการ
6. ตั้งคำถามหรืออภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน
7. พูดหรืออ่านรายงานให้ผู้อื่นเข้าใจ
8. พูดและสนทนาได้ตามความต้องการในชีวิตประจำวัน พร้อมกับแสดงพฤติกรรมที่ไม่

ใช้คำพูดได้ถูกต้องเหมาะสม

- 8.1 ให้เชิญเพื่อนไปงานเลี้ยงวันเกิด
- 8.2 ให้สนทนาเกี่ยวกับการทำงานในระหว่างปิดเทอม
- 8.3 ให้สัมภาษณ์เพื่อรับสมัครเข้าทำงาน
- 8.4 ให้แสดงความคิดเห็นและขอความคิดเห็น

วิธีการและการจัดกิจกรรมการสอนทักษะฟัง - พูด

การสอนทักษะฟัง - พูด ควรปฏิบัติไปตามลำดับจากง่ายไปหายาก (สุภัทรา อักษรานูเคราะห์. 2532 : 56 - 64) ดังต่อไปนี้

1. การฟังคำเดี่ยว ฟังวลี และประโยค ซึ่งอาจทำได้โดยให้แสดงออกในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ ทั้งนี้อาจให้สังเกตการเน้นเสียงหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค เป็นต้น

2. การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงประโยคต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพซึ่งจะเป็นภาพที่สวยงามหรือเป็นภาพตลกก็ได้เพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้นจะเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป

3. การฟังเนื้อเรื่องสั้น ๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่รู้จักแล้ว โดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไร ทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำหรือกำลังจะทำอยู่ หรือสรุปได้ว่าบุคคลในเรื่องมีอาชีพอะไร เป็นต้น

4. การฟังสนทนา หรือข้อความต่าง ๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวัน และเป็นธรรมชาติ คือมีความเร็วปกติ ผู้พูดมีเพศ วัย อาชีพ สถานภาพทางสังคมและสำเนียงต่าง ๆ กัน เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

ขั้นตอนในการสอนทักษะฟัง - พูด มีขั้นตอนเหมือนการสอนทักษะทุกทักษะ คือ

1. ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์ว่าจะให้ผู้เรียนทำอะไร โดยมีจุดประสงค์ปลายทาง (Terminal Objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling Objective) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้ คือ

1.1 จุดประสงค์ปลายทาง เป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ คือ สื่อสารได้ เช่น สามารถสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้ถูกต้องเหมาะสม

1.2 จุดประสงค์นำทาง เป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุจุดประสงค์ในข้อ 1.1 คือให้รู้ความหมายศัพท์โครงสร้างหรือสำนวนใหม่และความรู้ทางสังคมภาษาศาสตร์ที่มีในบทสนทนานั้น คือเป็นการทำความเข้าใจในบริบท (Contextualization) ตัวอย่างที่จะเป็นลักษณะจุดประสงค์นำทางที่ต้องการในเรื่องศัพท์ คือ ให้สะกดคำออกความหมายได้ถูกต้อง (Passive Vocabulary) หรือให้นำไปใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม (Active Vocabulary) ในเรื่องโครงสร้างหรือสำนวนใหม่ก็เช่นกัน คือ ให้ตัวอย่าง สร้างกฎเกณฑ์และนำไปใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม สำหรับการทำความเข้าใจในบริบท อาจถามคำถามเกี่ยวกับบทสนทนาในลักษณะต่อไปนี้ คือ

1.2.1 ใครเป็นผู้พูดในบทสนทนานั้น

1.2.2 ผู้พูดมีลักษณะอย่างไร เช่น ถามเกี่ยวกับวัยและเพศ เป็นต้น

1.2.3 ลักษณะที่อาจมองเห็นได้เป็นอย่างไร เช่น บรรยากาศในขณะ

สนทนา เป็นต้น

1.2.4 กิริยาท่าทางที่ผู้พูดใช้เป็นอย่างไร เช่น นั่งอยู่หรือยืนอยู่ในลักษณะใด

1.2.5 ผู้พูดมีจุดประสงค์จะสื่อความหมายอย่างไร

1.2.6 ให้แสดงความคิดเห็นหรือแสดงความรู้สึกของเพื่อน ๆ ในชั้น (Ward. 1981 : 10 - 12)

2. การดำเนินการสอน เรื่องที่นำมาสอนจะเป็นสิ่งซึ่งจะปรากฏอยู่ในจุดประสงค์นำทางทั้งสิ้น ผู้สอนจะต้องนำมาสอนโดยใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ เข้าช่วย มีการถามตอบเพื่อชักจูงความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นลำดับ ถือเป็นกาทำให้ความรู้ความสามารถทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Competency) ในขั้นนี้

3. การฝึกฟัง - พูด เป็นขั้นตอนที่เป็นหัวใจของการฝึกทักษะฟัง - พูด เพื่อการสื่อสารทั้งนี้จะต้องตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้แล้ว ผู้สอนจะใช้กิจกรรมตลอดจนกลวิธีต่าง ๆ เช่น ให้ถามตอบเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก หรือเป็นคู่ ๆ ตามความเหมาะสมกับเรื่องที่สอน และลักษณะของผู้เรียน ตลอดจนใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ มาช่วยให้น่าสนใจด้วย เป็นการใช้ความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Competency)

4. การถ่ายโอน เป็นการจัดกิจกรรมหลังการฝึกการสนทนาตามบทเรียนแล้ว คือ ผู้เรียนมีโอกาสนำบทเรียนนั้นมาพลิกเพลงหรือเปลี่ยนแปลงบทสนทนานั้นเป็นบทสนทนาใหม่ก็ได้ ในการฝึกทักษะฟัง - พูด นอกจากผู้สอนจะเตรียมผู้เรียนในลักษณะที่เป็นการยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน (Group - Centered Approach) โดยการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มทั้งกลุ่มใหญ่กลุ่มย่อย และเป็นคู่ ๆ แล้ว เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการฝึกทักษะฟัง - พูด ผู้สอนควรจัดกิจกรรมออกเป็น 4 ระยะ คือ

1. กิจกรรมก่อนการสนทนา (Pre - Conversation Activities) เป็นการเตรียมผู้เรียนโดยการสร้างความสนใจบทสนทนาโดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เข้าช่วย เช่น เน้นให้ความรู้ทางศัพท์ และโครงสร้างใหม่ การออกเสียง วัฒนธรรมเกี่ยวกับบทสนทนา การฝึกการออกเสียงคำ และระดับสูงต่ำในประโยค การฟังวลีในอัตราเร็วปกติ และการฟังประโยคอื่น ๆ การจับคู่สนทนา การเลือกคำตอบในบทสนทนาให้เหมาะสม และการให้ข้อมูลในส่วนที่ผู้ร่วมสนทนาไม่มี

2. การสนทนาโดยกำหนดขอบข่ายให้หมด (Controlled conversation) โดยให้ผู้เรียนฝึกสนทนาได้ตอบเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ ๆ หลังการฝึกฟัง

3. การสนทนาโดยการกำหนดขอบข่ายให้ครึ่งหนึ่ง (Semi - Controlled Conversation) โดยให้ผู้เรียนเลือกคำถาม ภาคมตอบในบทสนทนาที่ไม่สมบูรณ์ เช่น ถามคำถาม และเลือกคำตอบจากที่กำหนดให้ การแสดงบทบาทสมมุติโดยผู้สอนให้สถานการณ์ การอภิปราย ตามหัวข้อที่ตั้งไว้

4. การสนทนาโดยเสรี (Free - Conversation) คือการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีโอกาสสนทนาโต้ตอบกันเองอย่างอิสระโดยผู้เรียน เลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างเอง ตามความเหมาะสม แล้วแสดงบทบาทสมมุติแก้ปัญหา หรืออภิปราย เป็นต้น ให้สนทนากับเพื่อน เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือในการถามทิศทาง ให้ฟังการสนทนายระหว่างบุคคล 2 คน เกี่ยวกับการนัดหมาย จดลงในตารางเวลา และจับคู่กันพูดกับเพื่อนว่าบุคคลทั้งสองว่างและไม่ว่างวันใด ใช้การแก้ปัญหาโดยการให้หัวข้อตามจุดมุ่งหมายที่จะสื่อสารและให้ผู้เรียนอภิปราย อย่างเสรีโดยให้ประเด็นอภิปราย (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532 : 58 - 64)

การวัดและการประเมินผลทักษะฟัง - พูด

การวัดและประเมินผลทักษะฟัง - พูด อาจดำเนินการในระหว่างการเรียนการสอน เพื่อความรู้และความสามารถที่จะสื่อสารในเรื่องที่เรียนและในตอนปลายภาคด้วย ตัวอย่าง การวัดและประเมินผลทักษะฟังมีดังนี้ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532 : 58 - 64)

1. ให้ตอบคำถาม ให้ผู้สอนถามคำถามหรือให้ฟังจากเทปแล้วให้ตอบคำถามหรือใช้คำถามแบบถูกผิด หรือมีตัวเลือกให้ตอบ ตัวอย่างเช่น

Listen to these people. How well do they know each other?
Are they good friends, strangers, or acquaintances ?

a. strangers

b. acquaintances

c. friends (Keep Talking I. 2523 : 3)

2. ให้ฟังแล้วลำดับภาพเหตุการณ์ที่เกิดในงานเลี้ยงที่บ้าน เพื่อลำดับการสนทนาที่เกิดขึ้น

Listen to this conversation.

Look at the pictures.

Put the pictures in the correct order to follow

the conversation. [1] [2] [3] [4] [5]

The 1 St picture should be

The 2 nd picture should be

The 3 rd picture should be

The 4 th picture should be

The 5 th picture should be

(Keep Talking I 2523 : 5)

3. ให้ฟังบทสนทนาเกี่ยวกับการซื้อสินค้า แล้วตอบคำถาม ตัวอย่างเช่น

Where did you go yesterday?

I went shopping at Siam Center

What did you buy ?

I bought a nice blouse and a scarf.

How much did they cost ?

They cost 900 baht. (Keep talking I. 2523 : 5)

4. ให้แบบทดสอบโคลง แบบเขียนหรือแบบปากเปล่า โดยให้ผู้เรียนฟังเรื่องจาก ผู้สอน หรือเทป แล้วเติมคำที่ขาดหายไปจากบทสนทนา ข้อความหรือเรื่องเล่า ตัวอย่างเช่น

Listen to the conversation and then finish the story :

Terry's birthday is on Saturday. He wanted to have a party and started inviting his friends. He asked Naree but she is _____ cover the weekend. Nattee said he _____ come because he will study _____ a test. Sri would like to _____ but Udom and Chain have to _____ their parents. After talking to all of his friends, Harry decided that she wouldn't have a party after all, because she would be only one there !

(Adapted from Keep Talking book I 2523 : 62)

การตรวจสอบให้คะแนนทักษะฟัง เนื่องจากทักษะฟังเป็นทักษะการรับ ข้อทดสอบจึงมีลักษณะการทดสอบเป็นจุด (Discrete - Point Test) เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งลักษณะของข้อทดสอบมีดังนี้คือ

1. ข้อสรุปปรนัย ซึ่งได้แก่ ผิดถูก แบบเลือกตอบ เติมคำและถาม - ตอบ ให้คะแนน 0 เมื่อตอบผิดหรือไม่ตอบ และให้คะแนน 1 เมื่อตอบถูก

2. การทดสอบที่แสดงออกทางกิริยาท่าทาง การให้คะแนนพิจารณา ดังนี้ คือ

4 เมื่อฟังคำสั่ง ได้ถูกต้องเพียงครั้งเดียว

3 เมื่อฟังคำสั่ง ได้ถูกต้องหลักการฟัง 2 ครั้ง

2 เมื่อฟังคำสั่ง ได้ ไม่ถูกต้องแต่แก้ไขได้เอง ไม่ต้องฟัง 2 ครั้ง

1 เมื่อฟังคำสั่ง ได้ ไม่ถูกต้อง แต่แก้ไขได้โดยการฟังครั้งที่ 2

0 เมื่อฟังคำสั่ง ได้ ไม่ถูกต้อง ทั้ง 2 ครั้ง

3. การตรวจให้คะแนนข้อสอบเขียนตามคำบอก ให้คะแนนคำที่เขียนถูก 1 คำ ต่อ 1 คะแนน โดยให้คะแนนเต็มเท่ากับจำนวนคำที่เขียนทั้งหมด

4. การตรวจให้คะแนนข้อสอบโคลง การตรวจให้คะแนนข้อสอบโคลงมี 2 วิธี คือ

4.1 ให้คะแนนคำตอบที่ตรงตามคำที่ถูกตัดไป (Exact Word)

4.2 ให้คะแนนคำที่ใกล้เคียง คือคำที่เป็นที่ยอมรับว่าไปด้วยกันได้

(Acceptable Answer) คือเป็นคำที่เหมาะสมและไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป การพิจารณาคะแนนขึ้นอยู่กับผู้ตรวจว่าจะมีเกณฑ์อย่างไร โดยปกติจะไม่จับคะแนนที่สะกดผิดถ้าคำ ๆ นั้นพอจะอ่านได้

การตรวจให้คะแนนทักษะพูด มีอยู่หลายวิธีเช่นกัน ผู้สอนอาจเลือกใช้ให้ตรงตามจุดประสงค์และตามความเหมาะสม

การพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารด้วยการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 5 ด้าน ดังนี้คือ

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) มิได้หมายถึงความเร็ว แต่หมายถึงความราบรื่น และความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด

2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด

3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of Communication)
หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of communication) หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป

5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to communicate) หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อสาร

องค์ประกอบเหล่านี้สามารถนำมาใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการตัดสินใจให้คะแนนในการพูดของผู้เรียน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ (ด้านที่ 1 - 4 เป็นแบบ The Schulz Communicative Competence Scale, 5 เป็นแบบ The Foreign Service Institute Scale และ 6 เป็นแบบ The Bartz Scale) (Valette. 1977 : 151 - 162)

1. ความคล่องแคล่ว

1.1 พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกันจนไม่สามารถสนทนากันได้

1.2 พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอยกเว้นประโยคสั้น ๆ หรือประโยคที่ใช้กันอยู่

ประจำ

1.3 มีความลังเลบ่อย และพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์

1.4 มีความลังเลในการพูดบางครั้งบางคราว มีตะกุกตะกักบ้างเพราะพูด

ประโยคใหม่ และต้องจัดเรียงคำ

1.5 พูดได้อย่างสบายและราบรื่น แต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษาเมื่อพิจารณา

จากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด

1.6 พูดได้ทุกหัวข้อเรื่องอย่างสบายและราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

2.1 ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูดเลย

2.2 เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อย ๆ หรือคำเดียว ๆ

2.3 เข้าใจบางกลุ่มคำและบางวลี

2.4 เข้าใจเอกัตถประโยค (Simple Sentences) ที่สั้น ๆ

2.5 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดทั้งหมด

2.6 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดทั้งหมด

3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร
 - 3.1 ผู้เรียนมีได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย
 - 3.2 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก
 - 3.3 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
 - 3.4 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร
 - 3.5 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก
 - 3.6 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร
 - 4.1 คำพูดที่ผู้เรียนพูดไม่ถูกต้องเลย
 - 4.2 มีคำพูดที่ถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก
 - 4.3 มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษายู่มาก
 - 4.4 มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษายู่มาก
 - 4.5 คำพูดถูกต้องเป็นส่วนมากและมีปัญหาด้านโครงสร้างน้อยมาก
 - 4.6 คำพูดถูกต้องทั้งหมด
5. สำเนียง
 - 5.1 ออกเสียงผิด ๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจบ่อยครั้ง
 - 5.2 ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้งและลงเสียงหนักผิดที่ทำให้เข้าใจยากต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ
 - 5.3 สำเนียงยังเป็นไทย ทำให้ต้องตั้งใจฟัง และการออกเสียงผิดบางครั้งทำให้เข้าใจผิดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์
 - 5.4 สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้าง และออกเสียงผิดบางครั้งแต่ก็สามารถเข้าใจได้
 - 5.5 ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
 - 5.6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงไทยเลย
6. ความพยายามในการสื่อสาร
 - 6.1 ผู้เรียนหยุดเงียบเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ
 - 6.2 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารน้อยมาก แต่ยังคงขาดความกระตือรือร้น

- 6.3 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารบ้าง แต่ยังไม่แสดงความไม่สนใจ
- 6.4 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสาร แต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางหรือสีหน้า
- 6.5 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารอย่างแท้จริง และรู้จักใช้ท่าทางช่วย
- 6.6 ผู้เรียนพยายามเป็นพิเศษที่จะสื่อสาร โดยใช้ภาษาพูดและท่าทางเพื่อการ

แสดงออก

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวทฤษฎีแบบวรรณฐาน

แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (Genre - Based Approach) การสอนภาษาตามแนวทฤษฎีนี้ ยึดบทเรียน หรือกิจกรรมมาเป็นหลัก ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญในการให้รูปแบบภาษาแก่ผู้เรียน ดังนั้นบทเรียนหรือกิจกรรมนั้นต้องได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้อง และเหมาะสมที่จะเป็นปัจจัยป้อนเพื่อให้เป็นรูปแบบของภาษาที่เหมาะสมด้วย และยึดหลักการพัฒนาจากแนวทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 24 - 27)

ทฤษฎีและหลักการ

แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (Genre - Based Approach) ได้รับการพัฒนามาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ Martin Rothery, Frances Christie, Brian, Gray และ Mary Macken (Martin and Rothery. 1980 ; 1981 ; Christie. 1987 ; 1989) แนวทฤษฎีนี้จะยึดหลักเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (System Linguistic Theory) ของ M.A.K. Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ระดับโลก และเป็นที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปในกลุ่มของนักภาษาและผู้สอนภาษาในสมัยปัจจุบันทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าวจะเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อความจากบริบทภาษาในกาลและเทศะต่าง ๆ ที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชน ซึ่งย่อมจะมีสถานการณ์แวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป และมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลต่าง ๆ ในสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ หลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐานจะอิงหลักการสำคัญของแนวทฤษฎี การสอนภาษาศาสตร์เชิงระบบ ดังจะแยกกล่าวตามประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ในสังคมหรือชุมชนหนึ่ง ๆ ย่อมมีภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ รูปของภาษาอันได้แก่ เสียง ระเบียบไวยากรณ์ คำ ซึ่งอาจเป็นคำพูด ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ ที่ใช้เป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารย่อมจะผิดแผกแตกต่างกันไปด้วย แล้วแต่สภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่าง ๆ วัฒนธรรม สังคม และธรรมชาติ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนารูปแบบภาษานั้น ๆ ให้อันเป็นที่เข้าใจ และยอมรับกันในแต่ละสังคมหรือชุมชน ยกตัวอย่างเช่น ภาษาไทยมีรูปพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในการกำหนดเสียงแตกต่างจากภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ ระเบียบไวยากรณ์ก็แตกต่างกันไปด้วย เช่น ภาษาไทยใช้คำคุณศัพท์วางไว้หลังคำนาม แต่ภาษาอังกฤษนั้น คำคุณศัพท์ส่วนมากจะวางไว้หน้าคำนาม เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารูปของภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมหรือชุมชนจะแตกต่างกันในแต่ละภาษาทุกมุมโลก แต่เป้าหมายของการสื่อสารที่จะใช้ภาษานั้น ๆ จะเหมือนกัน นั่นคือความเข้าใจเนื้อความ (Text) ที่ต้องการติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาเป็นสื่อไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน หรือแม้แต่การใช้ภาษาใบ้ หรือภาษากาย ความหมายของภาษาจึงเป็นหัวใจสำคัญในการใช้ภาษา การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ ในสังคมจะประสบความสำเร็จได้ด้วยความเข้าใจความหมายในการติดต่อสื่อสาร ความสามารถในการเข้าใจเนื้อความของเรื่องในการสื่อสารจึงนับว่าเป็นทักษะสำคัญของมนุษย์ในชุมชน หรือสังคมที่พึงตระหนักเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนได้ในสังคมจากการติดต่อสื่อสาร

2. ภาษาและบริบทภาษา (Language and Context)

ความเข้าใจความหมายของภาษาในการติดต่อสื่อสารย่อมขึ้นอยู่กับบริบทภาษา หรือความแวดล้อมในสถานการณ์ และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในกาลและเทศะต่าง ๆ กัน การเข้าใจเนื้อความจากการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นภาษาพูด หรือภาษาเขียน บริบทภาษา (Context) ย่อมจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรก เพราะบริบทภาษาจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เนื้อความเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เนื้อความเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ความหมายของภาษาจึงชัดเจนในการติดต่อสื่อสาร ยกตัวอย่างเช่น

ประโยคภาษาไทยที่ว่า ไก่ "ขัน" เวลาเช้าและเขา "ขัน" นี้อุตให้เน้น คำว่า "ขัน" ทั้งสองประโยค มีรูปภาษาคือ เสียงตัวอักษร และสระ แบบเดียวกันทุกประการ

แต่ความหมายของคำว่า "ขัน" ในสองประโยคนี้ไม่เหมือนกันเลย "ขัน" ในประโยคแรกนั้นหมายถึงอาการส่งเสียงของไก่ในเวลาเช้า ส่วน "ขัน" ในประโยคที่สองนั้นหมายถึงอาการที่หมนเพื่อทำให้แน่น

หรือในประโยคภาษาอังกฤษที่ว่า She is a "kind" person. และประโยค What "kind" of tree is that? คำว่า "kind" ทั้งสองประโยครูปแบบคือ เสียงตัวอักษร และสระ เหมือนกันทุกประการ แต่ความหมายของคำว่า "kind" ในสองประโยคนั้นไม่เหมือนกันเลย "kind" ในประโยคแรกมีความหมายว่าใจดี มีเมตตา แต่ "kind" ในประโยคที่สอง มีความหมายว่าประเภทหรือชนิด

ดังนั้นการเข้าใจภาษาจึงมิใช่เพียงทำความเข้าใจคำ ระเบียบ ไวยากรณ์ หรือเสียงแยกเดี่ยวออกมาจากบริบทภาษาได้ ความเข้าใจภาษาจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเรามีความเข้าใจบริบทภาษา ซึ่งจะช่วยให้เนื้อความแจ่มแจ้งขึ้น (Halliday. 1985 : 5)

เนื้อความของภาษาอาจมีความสำคัญ 2 ประเด็น คือ

1. เป็นผล (Output หรือ Product) ของการสื่อความหมาย (Halliday. 1983 : 10) หมายถึง เนื้อความจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนขึ้นว่า หมายถึงสิ่งใด

2. เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษา หมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่าควรใช้ภาษาอย่างไร เพื่อให้การสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้ในแต่ละชนิดของลักษณะการพูดหรือการเขียน

ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญ และได้ความหมายที่ชัดเจน คือ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ (Context of Situation) และบริบทภาษาของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture) บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นบริบทภาษาที่สำคัญมาก เพราะจะเป็นการสื่อเนื้อความของสังคมหรือชุมชนให้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาอย่างจริงจังในสภาพแวดล้อม กาลเทศะ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ จะประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญของภาษา 3 ประการ ซึ่งจะมีอิทธิพลทำให้ความหมายของภาษาเปลี่ยนแปลงไปได้ ดังนี้

1) เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูด หรือข้อความที่อ่านหรือเขียน เพื่อการติดต่อสื่อสารซึ่งเราถือว่าเป็นข้อความต่อเนื่อง (Discourse) โดยอาจเป็นได้ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน เรื่องราวในข้อความต่อเนื่องนี้จะบอกได้ว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น เช่น เรากำลังพูดถึงกีฬาชนิดหนึ่ง เรื่องกีฬาจะเป็นเรื่องราวที่เรากำลังสื่อข้อความนั้น

2) ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษาระหว่างผู้ใช้ภาษาในข้อความต่อเนื่องเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษา เช่น การเลือกใช้คำ การวางโครงสร้างประโยค การใช้เสียง ฯลฯ แตกต่างกันไปได้ในแต่ละสถานการณ์ เช่น ผู้ที่กำลังรายงานเกี่ยวกับกีฬา เป็นผู้รายงานข่าววิทยุ ภาษาที่ใช้ของผู้รายงานข่าวก็จะมีลักษณะเป็นการรายงาน ไม่มีการใช้สรรพนาม หรือคำนามเฉพาะเจาะจงกับผู้ใดผู้หนึ่ง จะพูดกล่าวโดยทั่ว ๆ ไป ความสัมพันธ์ของคนรายงานข่าวกับผู้ฟัง จะเป็นการกำหนดการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าว หากผู้พูด 2 คน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องกีฬา แสดงความเห็นเกี่ยวกับกีฬาที่แข่งขันกันมา ผู้พูดนั้นก็จะใช้ลักษณะภาษาอีกแบบหนึ่ง แตกต่างจากการรายงานข่าวของผู้รายงานข่าวกับผู้ฟัง การใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาระหว่าง 2 คน พูดคุยกันนั้นย่อมจะใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปได้ แม้จะเป็นเรื่องเดียวกันก็ตาม

3) วิธีในการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อความหมายของภาษา ภาษาที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ จะมีวิธีการสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือใช้ภาษาภาพจากการ์ตูน เป็นต้น

3. ภาษาและท่าเนียบภาษา (Language and Register)

เมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ "ข้อความ" ของสารที่สื่อสารกันเป็นที่เข้าใจ และมีความหมายชัดเจนขึ้น องค์ประกอบของบริบทภาษาก็มีอิทธิพลที่จะทำให้ลักษณะของการใช้ภาษาต่างกัน บริบทภาษาในแต่ละสถานการณ์หรือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันไป ท่าเนียบภาษา (Register) หรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์ก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น การใช้คำราชาศัพท์กับพระเจ้าแผ่นดิน เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบทั้ง 3 อย่างในบริบทของสถานการณ์ภาษานั้นมีอิทธิพลทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกันไปในลักษณะต่าง ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งจะทำให้ข้อความในแต่ละบริบทนั้นแตกต่างกันไปด้วยตามกาลและเทศะของการใช้ภาษาที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context)

การเรียนรู้เพื่อการใช้ภาษาทั้งภาษาพูด และภาษาเขียนควรเริ่มจากการรับรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษาด่าง ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาของภาษาในบริบทนั้นได้อย่างถูกต้อง จึงจะนับได้ว่าผู้เรียน เรียนภาษาได้อย่างมีความหมาย

ลักษณะของบริบทภาษาและเนื้อความต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรูปแบบที่ถูกต้องจากการเลียนแบบการฝึกหัดภายใต้การควบคุมของผู้สอน และจากการหาประสบการณ์ฟัง พูด อ่าน และเขียนด้วยตัวเอง จากตัวอย่างรูปแบบภาษาที่เคยเรียนไป แบบหรือชนิดของภาษา หรืออรรถลักษณะนั้น นักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศสว่า "Genre" ซึ่งหมายถึงแบบหรือชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์ และวัฒนธรรม ซึ่งหมายถึงจุดมุ่งหมายที่แน่นอนตายตัวในการให้ผู้ที่ใช้ภาษาประสบความสำเร็จได้ในการใช้ภาษา ซึ่งนักวางหลักสูตร ผู้สอนและผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องยึดเป็นหลักในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนสามารถนำอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ มาใช้เป็นรูปแบบของกิจกรรมในการเรียนการสอน ซึ่งผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝน และใช้ภาษาเป็นอิสระได้เป็นของตนเองในที่สุด

อรรถลักษณะของภาษา (Genre)

อรรถลักษณะของภาษาจะมีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้ผู้ฟัง (หากเป็นภาษาพูด) และผู้อ่าน (หากเป็นภาษาเขียน) สามารถเข้าใจเนื้อความที่ได้ฟัง หรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ เช่น ผู้พูดหรือผู้เขียนกำลังจะกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป หรือเฉพาะเจาะจงเป็นความรู้มีส่วนตัวหรือเป็นความเห็นกลาง ๆ โดยทั่ว ๆ เป็นต้น

ความเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ จะทำให้การฟัง หรือการอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่องราวการหารายละเอียดของเรื่องราวทั้งการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อความที่อ่าน จะทำได้ง่ายขึ้น เพราะคนฟังหรือคนอ่านมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แน่นอน และชัดเจน นอกจากนี้แล้วการลำดับความคิดตามเนื้อความจะเป็นได้ง่ายขึ้นด้วย หากผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจอรรถลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อความนั้นเพราะในแต่ละอรรถลักษณะจะมีลำดับการดำเนินงานเนื้อความที่แน่นอน เป็นขั้นเป็นตอนตั้งแต่เริ่มเนื้อความในบริบทจนกระทั่งจบลำดับของการดำเนินเนื้อความ ในแต่ละอรรถลักษณะจะมีการลำดับเนื้อความ

แตกต่างกันไปไม่เหมือนกัน การใช้ภาษาในแต่ละอรรถลักษณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำเนียบภาษา จะเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะในแต่ละเนื้อความของบริบทหนึ่ง ๆ ด้วย เช่น การเขียน เรื่องที่มีอรรถลักษณะเป็นการรายงานเพื่อให้ความรู้ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษากลาง ๆ ไม่ใช่คำ สรรพนามเฉพาะเจาะจง เช่น จะไม่ใช่คำสรรพนามบุรุษที่ 1 แต่จะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 2 แทน เป็นต้น ระเบียบไวยากรณ์ต่าง ๆ ที่จะต้องสัมพันธ์กันในการวางประโยคก็จะแตกต่างกัน ไปด้วย ทำให้การใช้ไวยากรณ์มีระบบ และเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะของเนื้อความที่พูด หรือเขียน เช่น การใช้คำสันธาน การใช้คำบุพบท และการใช้คำวิเศษต่าง ๆ

ในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ อรรถลักษณะของภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูด และภาษา เขียนมีหลายชนิดดังจะยกตัวอย่างอรรถลักษณะที่สำคัญที่ใช้อยู่ทั่วไปในการสื่อความ ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. วิธีการ (Procedure)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. อภิปราย (Discussion)
8. การสังเกต (Observation)

ดังกล่าวโดยทั่วไปจะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของ เนื้อความ เพื่อการสื่อความหมายของภาษา และลักษณะของภาษา ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ เป็นเรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมากและจาก ประสบการณ์ของผู้เขียน

1.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic Structure)

- 1.1.1 เริ่มด้วยบทนำ (Orientation)
- 1.1.2 มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง (Events)
- 1.1.3 มีบทสรุป (Re-orientation)

1.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

1.2.1 มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลา และลำดับของเหตุการณ์

1.2.2 อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง

1.2.3 เป็นเรื่องเล่าซึ่งจะเป็นเรื่องในอดีต

1.2.4 มีคำเชื่อมเพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลัง

และให้ใจความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เช่น แล้วตั้งนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนหน้าที่ หลังจาก ฯลฯ

1.2.5 ตอนท้ายของเรื่องจะบอกคำนิยมหรือความเห็นส่วนตัว

One of My Best Teacher is TV

When I came to this country, I didn't speak any English. I took classes and studied, but it wasn't enough. I wanted to learn faster. I began to watch TV for two hours every day : a half - hour of news, a half - hour comedy program, and a one-hour interview show where people asked and answered a lot of questions. I didn't understand anything at first. But my listening comprehension slowly got better. Now I think of TV as one of my best "teachers".

(จากหนังสือ Interaction I for Reading Skill)

2. รายงาน เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

2.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic Structure)

2.1.1 จะมีบทนำโดยกล่าวถึงเรื่องโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความหรือนิยามทั่วไปของเรื่อง

2.1.2 บอกรายละเอียดของเนื้อเรื่องนั้น ๆ เช่น ประเภทลักษณะท่าทีหรือลักษณะของพฤติกรรม คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

2.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

2.2.1 ใช้คำหรือภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

2.2.2 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ

เช่น เป็น อยู่ คือ ฯลฯ

2.2.3 อาจมีหัวข้อกล่าวน่าเป็นเรื่อง ๆ

2.2.4 มักเป็นประโยคบอกเล่า

Greenland Is Not Green

Greenland is the largest island in the world it is way north, in the cold ocean. Near Greenland is another island. It is small. Its name is Iceland.

Do you think that Greenland is green and warm? Do you think that Iceland is white and cold? If you do, you are wrong.

Not many people live on the big island of Greenland. There might be more people in your town than in all of Greenland. That is because Greenland is not green. Greenland is white. Most of the island is covered with ice - lots and lots of ice. The ice that covers Greenland is higher than the world's tallest building.

Greenland is also foggy. There is so much fog that boats and planes have trouble finding Greenland.

What about Iceland? Is it colder than Greenland? No, it is not.

Iceland has ice, but not as much ice as Greenland. Iceland has a lot of hot springs. A spring is a hole in the ground that fills with water. The water in Iceland's ground is very hot. The land is not as cold Greenland. And there are a lot more people who live in Iceland.

(Reading Stories Grade 2 : School Zone)

3. การอธิบาย เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุ และกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

3.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic structure)

3.1.1 บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้น ๆ

3.1.2 มีบทสรุปจากหลักการ

3.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

3.2.1 เป็นประโยคบอกเล่า

3.2.2 ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

3.2.3 มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน

3.2.4 ใช้คำวิเศษณ์เพื่อการขยายความของการกระทำให้ชัดเจนขึ้น

How is paint made?

Red, blue, yellow, brown - all the lovely colours of paint - where do they come from and how do they get into paint?

Colour comes from many different kinds of things and places. it comes from the earth, from the sea, from plants, from animals. Dark blue comes from an oil in the earth. And reddish brown comes from a fluid made by a cuttlefish. The colour is extracted and made into a powder. At the paint factor the powder is mixed with a small amount of liquid until it becomes a paste. The liquid may contain oil, water, Varnish or rubber.

Grinding machines grind the paste up very fine. And now two fluids are added to it. One thins it out, so that it can be sprayed or spread over a surface with a brush. The other fluid is something that will make the paint dry in the air after it has been used. The

mixture now goes to a big whirling machine that mixes the colour through it evenly. And then it is paint ready to be poured into big and small cans for use by the painter.

("The question and answer book everyday Science" By Ruth A. Sanneborn)

4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือความคิดของตนเอง หรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

4.1 ลักษณะ โครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic - Structure)

4.1.1 แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนหรือแสดงความคิดเห็น เช่น แสดงประโยชน์หรือความสำคัญ

4.1.2 มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุ และผลที่เสนอในแต่ละความคิด

4.1.3 มีบทสรุปย้ำการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้ที่น่าสนใจ และน่าเชื่อถือ

4.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

4.2.1 มีข้อความหรือเนื้อความที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง

4.2.2 มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด

4.2.3 ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 ในการกล่าวถึง และใช้รูปประโยค (Simple Present Tense)

4.2.4 มีคำแสดงเจตคติ

STUDENT WEEKLY Sept. 28, 1987

ACTIVITIES are as important as studies for students. Why? Doing activities make them know how to devote themselves to society. how to solve problems, how to be a responsible person and so on. When you study, it gives you knowledge and it can help you to get a good job. One who studies hard may not succeed in his working career and one who does activities well may not succeed in his studies either. So students should not pay too much attention to one rather than the other because both of them are very important. -Bhanravee Tansubhapol, Triam Udom Suksu School, Samut Prakan.

5. วิธีการ เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ กระบวนการ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

5.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic Structure)

5.1.1 ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน

5.1.2 ให้รายละเอียดของวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

5.1.3 เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

5.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

5.2.1 เป็นประโยคคำสั่ง

5.2.2 ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ

5.2.3 ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล

5.2.4 ใช้คำถาม

DIRECTIONS FOR USE

First, shampoo your hair and dry it. Then rub the Pomade well into the Roots of the hair. It should be applied daily to keep permanent results.

NOTE : Use Barbo's lotion as a substitute for Barbo's lotion as a substitute for Barbo's Pomade.

(Reading in English for general purposes)

6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ เป็นการเขียนเรื่องเล่าจินตนาการส่วนมากจะเป็นเรื่องนิทานหรือนิยาย

6.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic structure)

6.1.1 มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่องบ่งบอกตัวบุคคล สถานที่ หรือเวลา

6.1.2 มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง

6.2.3 แสดงปัญหาของเรื่อง

6.1.4 แสดงการคลี่คลายของเรื่องหรือการแก้ปัญหา

6.1.5 อาจใช้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

6.2 ลักษณะของภาษา (Language Feature)

6.2.1 เป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว

6.2.2 ใช้บุพบทบ่งบอกเวลา สถานที่

6.2.3 ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคลหรือสิ่งของอื่น ๆ

6.2.4 อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง

6.2.5 ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่องและบ่งบอกความเป็นเหตุ เป็นผล ความคล้ายตาม และความขัดแย้ง ฯลฯ

Do You Have Change for a Cow?

Long ago, people did not use money. They did not have pennies or nickels. They did not have dimes or quarters.

There was no money anywhere. So people did not pay for what they wanted. Suppose that Jane wanted shoes. There was no money, so how could Jane get the shoes? Here is how. Jane would trade for the shoes. To Trade is to give somebody on thing if that person gives you another thing.

People traded things. Jane traded what she had for what she wanted. Suppose Jany had honey. But she wanted shoes. The person who had shoes wanted honey. So Jane and the other person would trade honey for shoes.

After a long time, animals were used like money. A cow was worth just so much. After animals came corn. It was used like money. Then came sea shells. At long last, somebody made money out of metal. They made coins like we have today. It's a lot easier to carry coins than to carry a cow.

(Reading Stories, School Zone)

7. อภิปรายเป็นการเขียนเพื่อแสดงถึง เหตุผลและความจำเป็นที่ให้เห็นข้อดีข้อเสีย เป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม

7.1 ลักษณะ โครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

7.2 กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุนหรือมีการอ้างอิงแสดงเหตุผล

7.3 ตอนท้ายกล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่าควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดยย้ำหลักการหรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกับในบทนำ

7.4 ลักษณะของภาษา (Language Features)

7.4.1 มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องของตนเองและผู้อื่น

7.4.2 ใช้ประโยคบอกเล่า และ Present Simple Tense

7.4.3 มีข้อความสนับสนุนหรืออ้างอิงหรือให้เหตุผล

7.4.4 ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดง

ความขัดแย้งตามหรือเป็นเหตุเป็นผลเช่นกัน

A visit to Peninsular Malaysia's East Coast is a must for those who seek the adventure of discovering another facet of life in Malaysia. The ideal way to do this is to take a driving holiday along well tarred roads from Kuala Lumpur, east to Kuantan and then north along the coastal road to Kuala Trengganu and Kota Bahru. The journey will cover three of the country's most fascinating -Pahang, Trengganu and Kelantan, and involves a drive of 410 miles. The drive will be pleasantly dotted with charming rural towns, fishing villages, Kampung, magnificent views of tropical jungle vegetation, and beautiful coastal scenery. From Kuala Lumpur to Kuantan the road cuts into the equatorial mountain range of Malaysia and from Kuantan onwards, the never ending stretch of wide golden beaches span the entire drive to Kuala Trengganu. Then on to Kota Bahru.

(Taken from Malaysia : East Coast Road Adventure, —

Tourist Dept. Corporation.)

8. การสังเกต เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกต
สิ่งใดสิ่งหนึ่ง

8.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic
Structure)

8.1.1 มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บ่งเวลาหรือสถานที่

8.1.2 ลำดับของการบอกรายละเอียด

8.1.3 ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

8.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

8.2.1 มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลา หรือสถานที่ และลำดับของการบอก
รายละเอียด

8.2.2 ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่าง ๆ

8.2.3 ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

Why do some things get rusty?

Do you know what kinds of things get rusty? Perhaps you found out sometime if you left a shovel or a rake on the grass overnight. When you picked them up a few days later, you saw rough, brown spots of rust. Indoor they never never got rusty, did they?

Air is made up partly of something called oxygen.

This oxygen combines with iron to make rust. And moisture or water helps to bring about the change. Tools such as rakes and shovels are made of iron. And so they rust quickly if they are left out in wet or damp air. If you left them out long enough, they would rust completely and crumble away.

(The question and answer book of everybody Science)

- 1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์
 - [ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร —> แล้วอย่างไรต่อไป —> สรุปเป็นอย่างไรร
 - เกิดอะไรขึ้นกับใคร ที่ไหน อย่างไร —> แล้วเกิดอะไรขึ้นอีก —> อย่างไร
- 2. เรื่องรายงาน
 - เรื่องเกี่ยวกับอะไร —> เป็นอย่างไร —> มีลักษณะเฉพาะ —> มี > ประโยชน์อะไรบ้าง
 - > มีลักษณะอย่างไร —> อย่างไร
 - โดยทั่วไป —> เป็นอย่างไร
- 3. เรื่องเล่าเชิงจินตนาการ
 - ใคร —> ทำอะไร —> ที่ไหน —> เมื่อไร —> อย่างไร —> แล้วเกิดอะไรขึ้น
 - (ลำดับเรื่องก่อนหลัง —> ปัญหาคืออะไร —> แก้ไขได้อย่างไร —> สรุปแล้วเรื่องมีคติสอนใจอย่างไร
 - เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร —> เป็นความคิดเห็นของใคร —> มีเหตุผลอย่างไร
- 4. เรื่องแสดงความคิดเห็น
 - (ลำดับเหตุผลและผล) —> จะสรุปการแสดงความคิดเห็น (จากและเด่นเห็นตั้งไว้อย่างไร)
 - เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร —> มีความสำคัญอย่างไร —> มีเหตุผลด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างไร
 - (ลำดับเหตุผลและผล) —> จะสรุปการแสดงความคิดเห็น (จากประเด็นตั้งไว้อย่างไร)
- 5. เรื่องอธิบาย
 - เรื่องอะไรที่จะพูดถึง —> สำคัญอย่างไร —> ทำได้อย่างไร —> ทำให้เป็นอย่างไร
 - > สำคัญอย่างไร —> ทำได้อย่างไร —> เหตุใดจึงเกิดขึ้นได้ ฯลฯ
- 6. เรื่องวิธีการ
 - เป็นวิธีการทำอะไร —> มีอุปกรณ์อะไรบ้าง —> ทำอย่างไร (ลำดับการกระทำที่ละตอน)
 - จะ > พูดเกี่ยวกับอะไร —> ที่ไหน —> มีลักษณะอย่างไร —> ลำดับลักษณะของสิ่งนั้นที่ละตอน
 - > เขียน —> สรุปผู้สังเกตคิดว่าอย่างไร

ตัวอย่างคำถามที่ได้ปรากฏว่าเป็นเรื่องของอรรถลักษณะต่าง ๆ

แหล่งที่มา : เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2534 : 36)

แนวทางการประเมินวิธีสอนแบบวรรณฐาน

ครูผู้สอนสามารถประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนได้ดังนี้

1. การตอบคำถามของเด็กนักเรียนในขณะที่ครูรูปภาพ
2. การที่นักเรียนร่วมกันเขียนแผนภูมิ โดยครูเป็นฝ่ายแนะโดยใช้คำถาม
3. การที่นักเรียนนำผลงานของเพื่อนมาเสนอหน้าชั้น
4. การสะกดคำและแต่งประโยคหลังจากเรียนด้วยวิธีสอนแบบวรรณฐานไปแล้ว
5. การร่วมมือของเด็นักเรียนและความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานกลุ่มแบบ

ประชาธิปไตย

6. ความสนใจของนักเรียนในการอ่านการฟัง สังเกตจากการหนังสือไปศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเองเมื่อมีเวลาว่าง หรือการเข้าห้องปฏิบัติการทางภาษา

วิธีประเมิน

ใช้การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียน และทำงานกับเพื่อนตรวจสอบงานกลุ่มของนักเรียน โดยอาศัยความคิดวิพากษ์วิจารณ์ของนักเรียนทั้งชั้น ส่วนผลงานเดี่ยว ครั้งสุดท้ายเป็นผลงานที่ครูผู้สอนต้องตรวจให้คะแนนเป็นรายบุคคล

ประโยชน์ของวิธีสอนตามแนวแบบวรรณฐาน

1. ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานจากกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอน เช่น การที่ได้ดูภาพแล้วช่วยกันทายเรื่องราวเกี่ยวกับภาพ
2. ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติโดยเน้นความเข้าใจ ความหมาย หรือความคิดรวบยอด ก่อนที่จะเข้าใจเสียงและสัญลักษณ์ในลักษณะของบูรณาการ เช่น ในขั้นตอนที่ 1 และ 2
3. ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษาในทักษะต่าง ๆ ในลักษณะบูรณาการตั้งแต่ในขั้นตอนที่ 1 จนถึงขั้นตอนสุดท้าย โดยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การซักถาม และการเล่าเรื่อง
4. ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ฝึกการทำงานแบบประชาธิปไตย การยอมรับฟังความคิดเห็น และการฝึกความรับผิดชอบต่อการทำงาน
5. ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความสามารถเฉพาะด้านและเกิดความคิดสร้างสรรค์ได้หลายรูปแบบ เช่น การสร้างโครงเรื่องเอง การแสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น

การสอนตามแนวทฤษฎีและการสอนตามแนววรรณฐาน

หมายถึง การสอนที่จัดเนื้อหาตามวรรณฐาน 8 ชนิด และจัดกระบวนการสอนออกเป็น 3 ขั้นตอน โดยอาศัยหลักจากนักภาษาศาสตร์เชิงระบบ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 24 - 27 ; อ้างอิงมาจาก Christie and others. 1980) ดังนี้

1. การให้รูปแบบ (Modelling)

1.1 เน้นการใช้ภาษาในสังคม (ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามบริบทของสถานการณ์ และวัฒนธรรม)

1.1.1 ให้นักเรียนรู้จักวรรณลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อหา โดยครูและนักเรียนอ่านเรื่องที่ติดตามวรรณฐานต่าง ๆ ไว้แล้วร่วมกัน ซึ่งอาจจะเป็นการฟังจากเทปวิทยุ ครูผู้สอนหรือฟังจากเทปโทรทัศน์ วิดีโอ เป็นต้น

1.1.2 ให้นักเรียนค้นหาเรื่องอื่น ๆ ซึ่งมีแนวแบบวรรณฐานเช่นเดียวกับที่สอน เช่น ให้นักเรียนไปค้นคว้าในห้องสมุด หรือจากเอกสารเพิ่มเติมที่ครูจัดเตรียมไว้ เป็นต้น

1.1.3 เสนอรายละเอียดของเนื้อหาในรูปแบบของ Diagram ของการพูด หน้าชั้น การอัดเทปของตนเอง หรือหนังสือ Big book เป็นต้น

1.2 วิเคราะห์โครงสร้างในการดำเนินเรื่อง คือลักษณะการฟังและเล่า หรือจุดบันทึกของเรื่อง จะเป็นการวิเคราะห์เนื้อหาพร้อมกัน (จากข้อ 1) ระหว่างครูและนักเรียนว่าประกอบไปด้วยอะไรบ้าง เช่นเรื่องเกี่ยวกับวิธีการจะประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ จุดมุ่งหมายที่แน่นอน รายละเอียดของอุปกรณ์และขั้นตอนการปฏิบัติ โดยอาจจะจัดเป็นการทำงานเป็นทีมหรือกลุ่มได้

1.3 วิเคราะห์ลักษณะภาษาคือภาษาที่ใช้ในแต่ละวรรณฐาน เช่น เรื่องเกี่ยวกับวิธีการจะใช้ประโยคคำสั่ง กริยาบ่งบอก การกระทำใช้ภาษากลาง ๆ ไม่อ้างอิงบุคคลและใช้คำนาม ขั้นตอนนี้ฝึกโดยการหาแบบฝึกหัดแบบ โคลซ ร่วมกันใน Chart หรือตัวอย่างเรื่องเล่าจากประสบการณ์ จะใช้คำวิเศษณ์บ่งบอกเวลา และลำดับของเหตุการณ์ อ้างอิงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง มักเป็นเรื่องเล่าในอดีต คือ รูป Past Simple Tense มีคำเชื่อมเพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์และตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมและความคิดส่วนตัว

2. การตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความได้ (Joint Construction)

2.1 เตรียมที่จะเขียนเนื้อความใหม่ร่วมกันจากอรรถฐานเดิม

2.1.1 การสังเกต (ถามเพื่อให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับอรรถลักษณะในข้อ 1 เพื่อความแม่นยำในการใช้อรรถลักษณะ)

2.1.2 การค้นหา (ถามเพื่อให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับเรื่องราวใหม่ที่มีเนื้อความของอรรถภาษาเดิม)

2.1.3 การจัดบันทึก (หลังจากได้หลักการตลอดจนแนวคิดแล้วให้นักเรียนจัดบันทึกลงไปส่วนตัว หรือให้รายงานกลุ่มหน้าชั้นเป็นการฝึกซ้ำ ย้ำทวน)

2.1.4 การอภิปราย (แบ่งกลุ่มเพื่อให้นักเรียนวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องใหม่ที่จะเขียน)

2.2 การสร้างเนื้อความใหม่ร่วมกันระหว่างนักเรียนและครูในอรรถภาษาเดียวกันโดยครูถามหา นักเรียนร่วมกันอภิปราย และเขียน Draft ร่วมกันเพื่อออกมารายงานหน้าชั้นโดยตัวแทนกลุ่ม หรือพูดรายงานในแต่ละกลุ่มก่อนและประเมินผลการทำงานเป็นกลุ่ม

3. การสร้างเนื้อความร่วมกันในกลุ่มโดยอิสระ (Independent Construction)

3.1 ให้นักเรียนปรึกษาหารือในกลุ่มเกี่ยวกับการพูดและฟังในเนื้อหาใหม่ที่ยังคงอรรถลักษณะเดิม โดยมีครูเป็นฝ่ายแนะนำช่วยเหลือ

3.2 ให้นักเรียนเขียน Draft ของเรื่องใหม่ลงใน Chart ของแต่ละกลุ่มเพื่อรายงานพูดหน้าชั้น

3.3 นำผลงานมาเสนอหน้าชั้นและอภิปรายร่วมกันเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง

3.4 การใช้อรรถภาษาอย่างสร้างสรรค์ (นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างเป็นของตนเอง โดยการเขียนเนื้อความที่สมบูรณ์จาก Draft ของแต่ละกลุ่มเพื่อเตรียมรายงานหน้าชั้นทีละคน หรือประเมินแต่ละคนนอกเวลา)

ขั้นตอนการเรียนรู้ของมนุษย์

ฮอทคคิส (มันส์สวาท โพทะยะ. 2531 ; อ้างอิงมาจาก Hotchkis. n.d.) แบ่งออกได้ 5 ขั้นตอน ตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้

ขั้นรับรู้ (Acquisition Stage) ในขั้นนี้ครูเริ่มเสนอเนื้อหาใหม่ให้แก่ นักเรียน ผู้เรียนจะเริ่มลองฝึกทดลองอยู่กับสิ่งที่เรียนรู้นั้น

ขั้นเกิดความคล่องตัว (Fluency Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนทักษะจนเกิดความคล่องแคล่วในเนื้อหาที่เรียน และมีความถูกต้องมากขึ้น

ขั้นเกิดความคงทน (Maintenance Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีความแม่นยำในสิ่งที่เรียนมากขึ้น เพราะมีประสบการณ์ในการลองผิดลองถูกหลายครั้ง

ขั้นปรับตัว (Adaptation Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถนำความรู้มาดัดแปลงหรือปรับใช้ได้ทุกสถานการณ์ที่ผู้เรียนมีโอกาสใช้

ขั้นตอนการสอนแบบบรรทัดฐานจะเน้นความแม่นยำในการเรียนรู้ของผู้เรียนจนถึงขั้นสุดท้ายของการเรียนรู้ได้ กิจกรรมต่าง ๆ จะสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนและผู้สอนตลอดเวลาว่าผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการในแต่ละขั้นตอนได้หรือไม่

การจัดการบทเรียนหรือหน่วยการเรียนรู้สำหรับวิธีสอนตามแนวบรรทัดฐาน

การจัดการกระบวนการเรียนการสอน ด้วยวิธีการสอนแบบบรรทัดฐานจะยึดหลักการใช้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียนโดยจัดตามจุดมุ่งหมายของมนุษย์โดยทั่วไป

3 ประการ ดังนี้

1. อ่านเพื่อความบันเทิง
2. อ่านเพื่อความรู้และเข้าใจกระบวนการหรือวิธีการ
3. อ่านเพื่อศึกษาและค้นคว้า

การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนตามแนวบรรทัดฐาน

ขั้นที่ 1 การให้รูปแบบ

จุดมุ่งหมาย

ให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและบอกรายละเอียดของเรื่อง พร้อมทั้งใช้ภาษาได้ถูกต้องตามลักษณะของแนวแบบบรรทัดฐานภาษาในเรื่องนั้น ๆ

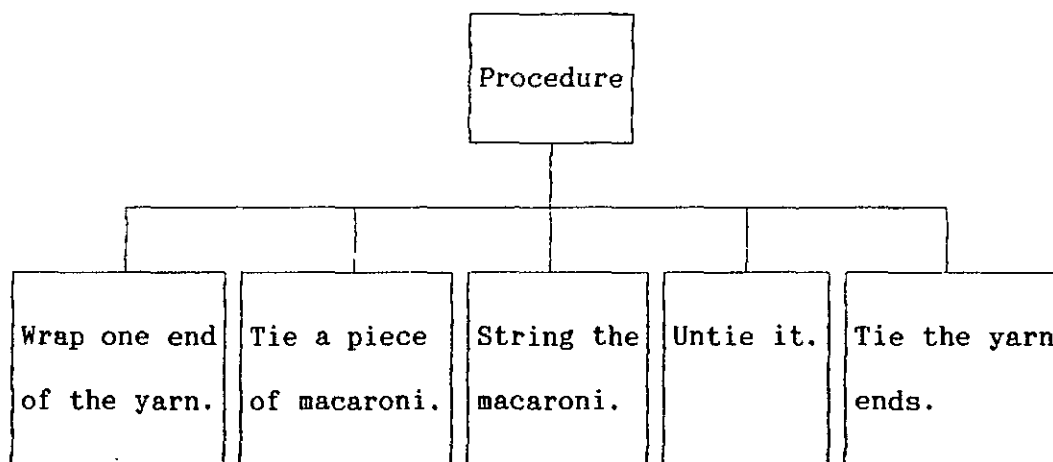
บทบาทของผู้สอน

ผู้สอนควรใช้แผนภูมิเพื่อช่วยให้นักเรียนดึงใจความสำคัญของเรื่อง เช่น การลำดับเรื่อง การโยงความสำคัญของเรื่องที่สัมพันธ์กัน เช่น เป็นเหตุผลกัน เป็นปัญหา

และแก้ปัญหาที่ การเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างของเรื่อง นอกจากนั้นยัง เกี่ยวกับการให้รายละเอียดของเรื่องอีกด้วย ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลจากการ อ่านและสรุปความคิดด้วยตนเอง ควรใช้เวลาอภิปรายและสนทนาเรื่องในแต่ละหน้าอย่าง ละเอียดอย่าใจร้อน เพราะการฝึกอ่านโดยใช้ความคิดประกอบการอภิปรายจะช่วยฝึกนักเรียนให้ เคยชินกับการอ่าน โดยกระบวนการทางความคิดได้มาก และจะทำให้สามารถอ่านเชิงวิเคราะห์ ซึ่งเป็นขั้นตอนการอ่านขั้นสูงต่อไปในอนาคตได้

การอ่านออกเสียงไปเรื่อย ๆ จะไม่ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แก่ผู้เรียน มากนัก และอาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายได้ ผู้สอนควรให้นักเรียนหยุดช่วงการอ่านเป็นตอน ๆ และอภิปรายร่วมกัน ควรเปิดโอกาสให้ซักถามเกี่ยวกับเรื่องภาพประกอบในบทเรียนด้วย การเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามจะช่วยให้นักเรียนมีชีวิตชีวาขึ้นได้

การทำแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ของเรื่อง ควรทำง่าย ๆ โดยใช้ปากกา สีสะท้อนแสงสรุปและโยงแผนภูมิให้เข้าใจได้ง่าย ๆ เช่น จากคำถามของครู "มีตัวอักษรอะไร บ้างในเรื่องजाได้ไหม" หรือเรื่องนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ตัวอย่างเรื่อง How to make a Macaroni Necklace

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงความสัมพันธ์การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนตามแนว
 อรรถฐาน

- ครู : What do we need for making a macaroni necklace?
- นักเรียน : Macaroni a piece of yarn and transparent tape.
- ครู : Tell me how do make it.
- นักเรียน : 1) Wrap one end of the yarn with the tape.
 2) Tie a piece of macaroni at the other end.
 3) String the macaroni.
 4) Untie it.
 5) Tie the yarn ends together.

ขั้นที่ 2 การตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความได้

จุดมุ่งหมาย

ให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่อ่านเป็นความคิดของตนเอง พร้อมทั้งรู้จักวิเคราะห์เรื่องที่อ่านให้เกี่ยวโยงกับชีวิตประจำวันของตนเอง เพื่อการนำความคิดรวบยอดที่สำคัญไปใช้ได้

ในขั้นนี้ครูควรตั้งการอภิปราย และการสนทนา จากเรื่องที่อ่านในขั้นที่ 1 เข้าเรื่องที่นักเรียนจะพบในชีวิตประจำวันของนักเรียนเอง เพื่อให้นักเรียนใช้ความคิดวิเคราะห์สิ่งที่สำคัญและเป็นประโยชน์แก่ตนเองจากเรื่องที่อ่านได้ เป็นต้น เช่นเรื่อง TV. is important to me. ครูก็จะตั้งเรื่องเข้าสู่ตัวนักเรียนโดยถามว่า นักเรียนคิดว่า TV. (โทรทัศน์) มีความสำคัญกับนักเรียนอย่างไร มีผลดีผลเสียอย่างไร ช่วยอธิบาย

การสนทนา อภิปราย โดยตั้งเข้าสู่เรื่องของนักเรียน จะทำให้คนอภิปรายมีชีวิตชีวามากขึ้น นักเรียนจะมีโอกาสได้พูด ได้แสดงความคิดเห็นของตนเองมากขึ้น ผู้สอนจะมีโอกาสแก้ปัญหาการออกเสียง การใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่เด็กได้ด้วย โดยการย้ำความที่เด็กพูดโดยไม่ต้องบอกว่าผิดหรือถูก เด็กจะค่อย ๆ เรียนรู้ได้จากที่ครูพูดอย่างถูกต้อง ในขั้นนี้ถ้าเรื่องราวในการอภิปรายซับซ้อนมากก็ควรใช้แผนภูมิเข้ามาช่วย

ขั้นที่ 3 การพูดเรื่องอย่างอิสระในวรรณคดี

จุดมุ่งหมาย

ให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็น และฝึกทักษะการพูดในรูปแบบที่เป็นความคิดของตนเองได้มากขึ้น โดยให้นักเรียนพูดหรือเล่าเรื่องขึ้นมาใหม่ โดยใช้รูปแบบของวรรณคดี โดยพูดหรืออภิปรายเป็นกลุ่มและสามารถนำเสนอผลงานได้โดยการอ่านเพื่อให้นักเรียนมีความหมายยิ่งขึ้น ผู้สอนควรถ้าให้นักเรียนในแต่ละกลุ่ม แลกเปลี่ยนกันแล้วนำเสนอหน้าชั้น

ในการพูดโครงเรื่องนี้ ให้ทำงานกลุ่มเพื่อเป็นการฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มและเด็กจะได้มีโอกาสอภิปรายร่วมกัน พูดเรื่องใหม่ออกมาโดยจัดรูปแบบออกมาในลักษณะแผนภูมิคร่าว ๆ สาเหตุที่ให้นักเรียนเล่าเรื่องขึ้นมาใหม่ ก็เพื่อฝึกให้เกิดความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ หลังจากนั้นก็นำเสนอโดยแลกเปลี่ยนผลงานกันระหว่างกลุ่มแล้วครูและเพื่อน ๆ จะช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง และทำสุดให้นักเรียนนำโครงเรื่องของตนไปเขียนเรื่องราวที่สมบูรณ์อย่างอิสระเพื่อมาพูดหรือนำเสนอหน้าชั้นเรียน

การจัดชั้นเรียน

ควรมีการออกแบบการจัดชั้นเรียนออกเป็นกลุ่มใหญ่และกลุ่มเล็กตามลักษณะของกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนต้องคอยควบคุมและช่วยเหลือผู้เรียนในขณะที่ทำกิจกรรมเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนอ่อน การทำกิจกรรมเพื่อการสร้างเสริมอาจกระทำได้พร้อม ๆ กัน โดยแยกกิจกรรมแก่นักเรียนที่เก่งและอ่อนให้ต่างกันตามความสามารถได้ นักเรียนเก่งให้ทำกิจกรรมยากขึ้นสำหรับนักเรียนอ่อนให้สามารถทำกิจกรรมที่สามารถทำได้ง่ายเป็นขั้นตอน เพิ่มยากขึ้นทีละน้อย เป็นต้น ความเอาใจใส่ของครูสำคัญที่สุดสำหรับนักเรียนทุกระดับความสามารถทำให้แบบฝึกหัดหรือทบทวนสำหรับนักเรียนที่อ่อนจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาการเรียนรู้อันได้มาก แต่ต้องกระทำอย่างสม่ำเสมอ (วิภาดา ประสารทรัพย์, 2535 : 53 - 56)

เกมและแบบฝึกหัด

เกมส์และแบบฝึกหัดจะช่วยให้นักเรียนรู้มากขึ้น เกี่ยวกับคำ กลุ่มคำ ประโยค ส่วนต่าง ๆ ที่เคยใช้ในหนังสือหรืองานเขียนที่นักเรียนเขียนขึ้นเอง หรือเป็นกลุ่มจะ ทำให้นักเรียนได้ทบทวนการใช้ภาษาอ่าน และเขียนได้เป็นอย่างดี

เกมส์ฝึกภาษา หรือที่เรียกว่า "Language Games" มีบทบาทสำคัญในการ สอนภาษาในปัจจุบัน เกมส์ช่วยเปลี่ยนแปลงบรรยากาศของการเรียน ประโยชน์ของเกมส์มีมากมาย เช่น การเล่นเกมผู้เล่นต้องแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Exchange) และเดาความคิด ของผู้อื่น ทำให้เกิดความตื่นตัวสนุกสนาน แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนที่เป็นอายุไม่กล้า แสดงออก ให้มีโอกาสดูในชั้นมากขึ้น ครูสามารถวัดผลการสอนของตนได้ว่า เด็กฝึกปฏิบัติการสวน ประโยคได้หรือไม่ และที่สำคัญผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาที่ตนเรียนสื่อความหมายในสถานการณ์ ที่เหมาะสมแก่กาลเทศะอย่างไร จาลองเหมือนใช้ภาษาในประเทศนั้น ๆ (สุชาดา นิยมานนิตย์. 2525 : 53)

ครูยส์แซงค์ (Criuckshank. 1977 : 74 - 89) ได้กล่าวว่าการศึกษา เกมส์มาใช้ในการเรียนภาษามีประโยชน์ ดังนี้

1. ช่วยพัฒนาทักษะในการเรียนของเด็กในวิชาต่าง ๆ
2. เป็นการซ้ำ ย้ำทวนวิชาที่เรียนมาแล้ว

เอกสารเกี่ยวกับระเบียบวินัยในห้องเรียน

ถ้าจะสังเกตรวบรวมคำขวัญเด็กในปีต่าง ๆ ที่ผ่านมามี เริ่มจากปี 2502 - 2527 ที่คำขวัญทั้งหมด 26 คำ เป็นคำขวัญที่ว่าด้วยวินัยเสีย 6 คำขวัญ กล่าวคือนับตั้งแต่สมัยจอมพลสฤษดิ์ มีคำขวัญว่า "ขอให้เด็กสมัยปฏิวัติของข้าพเจ้าจงเป็นเด็กที่อยู่ในระเบียบวินัย" (กองบรรณาธิการ การศึกษานอกโรงเรียน. 2527 : 4)

ความหมายของคำว่าระเบียบวินัยในห้องเรียน

สมบัติ ชูชีพชัย (2527 : 20) ได้เขียนคำว่า วินัยตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ให้คำจำกัดความว่า "การอยู่ในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับ ข้อปฏิบัติ" วินัยภาษาอังกฤษว่า Discipline ซึ่งหมายถึงว่า

1. การฝึกรบมซึ่งจะพัฒนาการควบคุมตนเอง อุนิสัยหรือความเป็นระเบียบหรือประสิทธิภาพ

2. ผลการฝึกรบมคือ การควบคุมตนเอง ความประพฤติที่เป็นระเบียบ

3. การยอมรับหรือการปฏิบัติตามการบังคับบัญชาและการควบคุม

4. การปฏิบัติกาเพื่อแก้ไขในความประพฤติหรือลงโทษ

ภิญโญ สาร (2519 : 208) ให้ความหมายไว้ว่า "หมายถึงระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม หรือบางที่ยังไม่ได้กำหนดไว้ เป็นลายลักษณ์อักษร แต่เป็นความคาดหวัง (Expectation) ของครูให้นักเรียนวางตัว หรือประพฤติตนอย่างนั้นอย่างนี้เข้าในท้องเรียนในบริเวณโรงเรียนและนอกโรงเรียน"

จากความหมายของ ภิญโญ สาร ดังกล่าวนี้จะเห็นว่าเป็นความหมายที่กว้างขวางครอบคลุมทั้งวินัยที่เป็นลายลักษณ์อักษร และวินัยที่เป็นลายลักษณ์และจารีตประเพณี และยังมีขอบเขตที่ให้มีผล ไปถึงการควบคุมพฤติกรรมของนักเรียนนอกโรงเรียนด้วย

สวัสดี สุวรรณอักษร ให้ความหมายของวินัยไว้กว้าง ๆ ว่า

"ความมีระเบียบวินัย" หมายความว่าถึง การทำงานที่มีขั้นตอน ได้ผลออกมาเรียบร้อยปรากฏให้เห็นได้ทางตา คือความเป็นระเบียบ เช่น วางหนังสืออย่างมีระเบียบ เก็บเสื้อผ้าเป็นระเบียบมองดูเรียบร้อยสวยงาม ดังคำกล่าวที่ว่า "หยิบก็ง่าย หายก็รู้ คู่กับงามตา"

สำหรับความเห็นของนักการศึกษาที่ยิ่งใหญ่อีกท่านหนึ่งของเมืองไทย ที่ได้ให้ความหมายของวินัยเอาไว้คือ ม.ล.ปิ่น มาลากุล ท่านกล่าวว่า

วินัยคือ

1. การเชื่อฟัง ครู อาจารย์ ตลอดจนประกาศและคำสั่งของโรงเรียน

2. ทำตามระเบียบที่กำหนดไว้

3. แม้ไม่มีระเบียบที่กำหนดไว้ก็ทำตามสิ่งที่นึกว่าสมควรจะทำ ไม่มีกฎห้ามว่าไม่ให้

เถียงครู หรือไม่ใส่หมวกในท้องเรียน แต่ผู้มีวินัยที่ดีไม่ควรทำ (ปิ่น มาลากุล. 2506 : 50)

ดังนั้น วินัยในโรงเรียนที่สอดคล้องกับแนวคิดข้างต้นอาจมีคุณลักษณะดังนี้

1. พฤติกรรมของนักเรียนส่วนใหญ่เป็นการควบคุมตนเอง

2. อำนาจที่ใช้ น่าจะขึ้นกับหลักเมตตาธรรม มากกว่าตัวบุคคล

3. การเชื้อเพลิง และการปฏิบัติตามคำสั่ง ควรขึ้นอยู่กับความเข้าใจและมีเหตุผล

4. กิจกรรมของโรงเรียน และประสบการณ์ในชั้นเรียน ควรจะสร้างขึ้นกับตัวบุคคล เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ

5. ในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับความประพฤตินักเรียนควรคำนึงถึงภูมิหลังของนักเรียนด้วย (เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์. 2520 : 48 - 49) และถ้าเห็นว่าเรื่องระเบียบวินัยเป็นของล้าสมัยก็จะขอยกค่างกล่าวของ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2532 : 6) หัวหน้าโครงการวิชาชีพอุดมศึกษาและกรรมการสภาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ได้บรรยายไว้ในการประชุมของสหวิทยาลัยพุทธชินราช ที่วิทยาลัยครูพิบูลย์สงคราม พิษณุโลก เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2534 หัวข้อเรื่อง การสร้างคนรุ่นใหม่ให้เด่นในคุณลักษณะ 7 ประการ

1. มีความมั่นใจ เชื้อมั่น กล้า เป็นผู้ไม่ยอมแพ้
 2. มีเทคนิควิธีการในการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่น และทำให้งานสำเร็จไปได้
 3. มีหลักวิชาการอย่างใดอย่างหนึ่งแม่นยำ และแน่น แต่ขณะเดียวกันก็ประยุกต์และปรับใช้กับเหตุการณ์อื่น ๆ ได้ดี
 4. มีจริยธรรมที่มีเหตุผล คือ ยึดกติกา และไม่ยอมให้คนอื่นฉีกกติกา
 5. มองเห็นและเท่าทันกับปัญหาในสังคม ร่วมมือ และเรียกร้องให้คนอื่นแก้ปัญหาสังคมร่วมกัน
 6. เข้าใจการเปลี่ยนแปลงของโลกและมองเห็นผลกระทบของโลกที่มีต่อสังคมและตนเอง
 7. รู้ถึงปัญหาที่เผชิญร่วมกันของมนุษยชาติ เช่น ปัญหาสิ่งแวดล้อม ความอดอยาก สงครามนิวเคลียร์ เป็นต้น และพร้อมที่จะรณรงค์ร่วมกัน เพื่อสกัดกั้นและแก้ไขปัญหาดังกล่าว
- จะเห็นว่าคนรุ่นใหม่ในทัศนะนี้ จะต้องมีความสัมพันธ์แห่งการมีระเบียบวินัยเป็นคุณลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งในเจ็ดประการดังกล่าว ดังนั้นเห็นที่ว่าจะไม่ต้องเถียงกันว่าระเบียบวินัยดีหรือไม่ ถ้าตราบไคที่มนุษย์เรายังอยู่ร่วมกันในสังคม แบบนี้ถ้าจะให้ไม่ต้องมีระเบียบวินัย ก็เห็นที่จะต้องไปอยู่คนเดียวที่ไหน ๆ ที่ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับมนุษย์คนอื่น ๆ อีกแล้ว

ประโยชน์ของการมีวินัยในโรงเรียน

จากความหมายและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับวินัยนักเรียนที่กล่าวมาแล้วก็พอจะเห็นอันสังค์ในการส่งเสริมวินัยในโรงเรียนอยู่แล้วบ้าง เพื่อให้เห็นประโยชน์ความสำคัญของวินัยนักเรียนให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ก็จงนำความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ มากล่าวไว้ดังต่อไปนี้

พินัส หันนาคินทร์ กล่าวถึงประโยชน์ความจำเป็นของการรักษาวินัยในโรงเรียนไว้ 3 ประการ คือ

1. วินัยช่วยสร้างและรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์อันจำเป็นต่อความสำเร็จก้าวหน้าของโรงเรียน หากขาดวินัยเสียแล้ว การดำเนินงานของโรงเรียนก็จะเต็มไปด้วยความยากลำบาก จนกระทั่งไม่สามารถดำเนินงานได้ และในที่สุดก็จะเป็นผลเสียมาสู่ตัวนักเรียนเอง

2. วินัย เป็นเครื่องเตรียมตัวนักเรียน สำหรับการดำเนินชีวิตในภายหน้า เมื่อนักเรียนเติบโตเป็นผู้ใหญ่มีเสรีภาพเต็มที่ แต่ก็ไม่ได้ความหมายว่าจะทำอะไรได้ตามชอบใจ เสรีภาพที่จะใช้ตอนเป็นผู้ใหญ่นั้น จะต้องผูกพันอยู่กับรู้จักรับผิดชอบด้วย การให้นักเรียนมีวินัยในโรงเรียน เป็นการสร้างความรู้สึกรับผิดชอบต่อการกระทำที่ได้กระทำลงไปนั้น

3. จากที่กล่าวมาแล้วในข้อ 2 นี้ จะเห็นได้ว่า วินัย เป็นเครื่องปลูกฝังการควบคุมตัวเองทีละน้อย การชี้ให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการรู้จักปกครองตัวเอง เป็นสิ่งที่ครูจะต้องเอาใจใส่ ปลูกฝังอยู่เสมอ จนเป็นอุปนิสัย ติดตัวไปในภายภาคหน้า

(พินัส หันนาคินทร์. 2524 : 248 - 249)

หลักการในการเสริมสร้างระเบียบวินัยในโรงเรียน

กล้า ทองขาว (2525 : 132 - 133) ได้ให้หลักการไว้ 10 ประการ คือ

1. เป้าหมายของการศึกษาและวัตถุประสงค์ของวินัยนักเรียนมีลักษณะคล้ายกันคือ ต้องการส่งเสริมให้นักเรียนเป็นประชาชนที่สามารถนำตัวเองได้

2. วินัยควรมีพลังพอที่จะเป็นแรงขับช่วยนักเรียนไปสู่เป้าหมายของการเรียนได้

3. วินัยนักเรียน จะดำเนินไปควบคู่กับการเรียนการสอน

4. การควบคุมทางวินัยควรเปลี่ยนแปลงไปตามวัยและการเจริญเติบโตของเด็ก

5. พฤติกรรมที่มุ่งให้เกิดขึ้นจากวินัยนักเรียนนั้นควรนำสถานการณ์เข้าไป

เกี่ยวข้องด้วย กล่าวคือ ปกติบุคคลจะแสดงพฤติกรรมต่างกัน เมื่อสถานการณ์ต่างกัน

6. ประสิทธิภาพการสอนที่ปรากฏกับนักเรียน เป็นสิ่งแสดงถึงความสามารถในการควบคุมทางวินัย นักเรียนของครู

7. วินัยเป็นตัวการช่วยทำให้นักเรียนสามารถต่อสู้การเรียนและกิจกรรมที่หนักหน่วงในโรงเรียนได้

8. การกำหนดวินัยนักเรียน ควรพิจารณาปัจจัยแวดล้อมหลายด้าน รวมทั้งปัจจัยนอกโรงเรียน

9. การกำหนดวินัยนักเรียนควรกำหนดถึงความต้องการพื้นฐานของนักเรียนเป็นสำคัญ

10. วินัยนักเรียนหรือข้อกำหนดระเบียบกฎเกณฑ์ที่ไม่เหมาะสมสามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้

จากเอกสารการบริหารบุคลากรในโรงเรียนของมหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมาธิราช (2529 : 132) ได้กล่าวถึง หลักการในการส่งเสริมและรักษาวินัยนักเรียนไว้ 3 ประการ คือ

1. การปฏิบัติตามคำสั่งหรือระเบียบข้อบังคับ เกิดจากการเข้าใจเหตุผลของการกระทำตามระเบียบหรือคำสั่งนั้น กล่าวคือ การที่ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับนั้นก็เพราะผู้ปฏิบัติเห็นว่า เป็นสิ่งที่มีคุณค่า หรือมุ่งให้เกิดวินัยในตนเองนั่นเอง

2. คำสั่ง ระเบียบ หรือข้อบังคับนั้น ๆ มีจุดมุ่งหมายในการเสริมสร้างนักเรียนให้เป็นผู้มีความประพฤติดี

3. การลงโทษผู้กระทำผิดวินัยนั้นควรนำเหตุผลแวดล้อมหลายด้านมาประกอบการพิจารณา

จากหลักการของการเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดสรุปได้ว่า ในการที่โรงเรียนจะกำหนดระเบียบใด ๆ ขึ้นมาให้แก่นักเรียนปฏิบัติสมควรได้มีแนวปฏิบัติดังนี้

1. ยึดจุดประสงค์ และเป้าหมายทางการศึกษาเป็นหลัก

2. ยึดอยู่บนหลักการแห่งความถูกต้องชอบธรรม

3. มีความเหมาะสม และอยู่ในวินัยที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

4. ควรกำหนดขึ้นตามวิถีทางแห่งประชาธิปไตยโดยคณะครู และนักเรียนรวมทั้ง

การดูแลรักษาระเบียบวินัย

5. ระเบียบวินัยย่อมสามารถปรับเปลี่ยน ยืดหยุ่นได้ตามสถานการณ์ กาลเวลาแต่ต้องมีหลักแห่งความเสมอภาคของบุคคล

6. ในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับวินัยใด ๆ ควรมีขอบเขตที่ชัดเจนให้นักเรียนและผู้ปกครองได้รับทราบทั่วถึงกัน

ประเภทของระเบียบวินัยในโรงเรียน

วินัยในการวิเคราะห์ของ อวยชัย วยสุวรรณ (2533 : 382 - 383) เห็นว่าวินัยน่าจะมีประเภทใหญ่ ๆ 3 ประเภท คือ

1. วินัยที่กำหนดจากผู้ควบคุม เป็นวินัยที่ครูหรือสถานศึกษาคิดขึ้นเองว่านักเรียนควรจะได้มีกรอบความประพฤติปฏิบัติมีจริยวัตรที่พึงงามอย่างไรบ้าง และกำหนดออกมาเป็นระเบียบวินัย
2. วินัยที่กำหนดร่วมกันจากผู้ปฏิบัติ และผู้ควบคุม วินัยประเภทนี้เกิดขึ้นจากการร่วมกันรับรู้จุดประสงค์ นโยบายขององค์กร หรือของโรงเรียน ในระหว่างนักเรียน และครู
3. วินัยที่กำหนดจากผู้ปฏิบัติ เป็นประเภทที่ค่อนข้างเสรี คือการให้นักเรียนเป็นฝ่ายพิจารณาและกำหนดนโยบายทางวินัยกันเอง วิธีนี้จะมากมายด้วยคุณประโยชน์ หรือโทษอาจมีหันตขึ้นอยู่กับนักเรียนผู้กำหนดนโยบาย มีวุฒิภาวะ มีความรับผิดชอบ มีความคิดอ่านที่รอบคอบ หรือไม่ เป็นสำคัญ และผลดีอันยิ่งใหญ่อันเป็นจุดมุ่งหมายปลายทางของการปกครองก็คือ กฎหมาย และวินัยที่เป็นจารีตประเพณีที่นักเรียนจะซึมซับอยู่ในสายเลือด โดยไม่ต้องเขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ไม่ต้องคอยประกาศอยู่เสมอ

ลักษณะความผิดทางวินัยของนักเรียน

ในการแสดงความผิดทางวินัยของนักเรียนนี้มักจะแสดงออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะแรกเป็นระยะการแสดงที่ไม่เปิดเผยหรืออาการไม่ได้ตั้งใจทำงานตามครูสั่ง
2. ระยะต่อมาเป็นการแสดงออกโดยเปิดเผย เช่น คุด หัวเราะในห้องเรียนโดยไม่เกรงใจครู มีการแก่งแย่งเพื่อนต่อหน้าครูในชั้นเรียน
3. ระยะสุดท้ายเป็นการแสดงความก้าวร้าวออกมาโดยเปิดเผย ในระยะที่สามนี้ครูเหมือนจะอยู่เหนืออำนาจครูประจำชั้นจะจัดการด้วยตนเองได้ ครูใหญ่จะต้องเข้าช่วยอย่างเต็มที่ (พนัส หันนาคินทร์, 2524 : 251)

พฤติกรรมที่มีปัญหาทางระเบียบวินัย

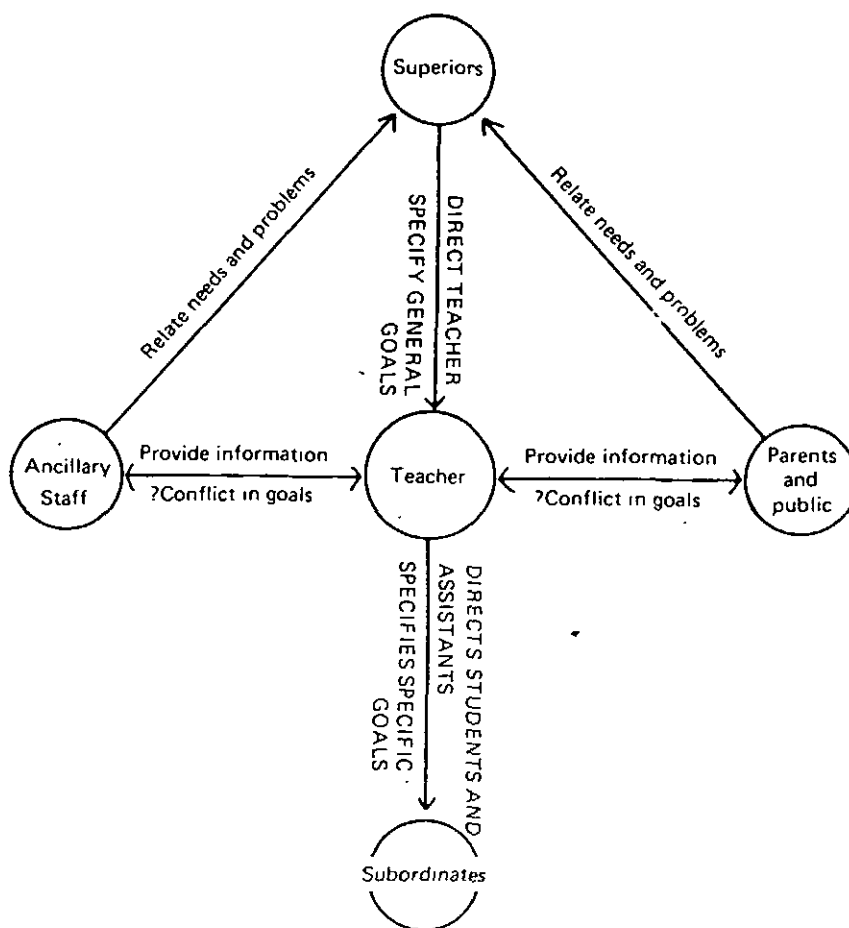
พฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา มิใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวเด็กมาแต่กำเนิด แต่เกิดจากประสบการณ์ หรือการเรียนรู้ของเขา ตัวอย่างพฤติกรรมที่มีปัญหาทางระเบียบวินัย

1. ก้าวร้าว หรือเกเร ควรให้ความอบอุ่น ความรัก ชี้แจงเหตุผล ให้ความยุติธรรม แก่เด็กเรียนทุกคน
2. การดื้อรั้น โดยพยายามสร้างความเข้าใจ ยอมรับเด็ก หลีกเลี่ยงการใช้คำสั่ง
3. การพูดเท็จ ควรชี้แจงผลเสียของการพูดเท็จ
4. การไม่ซื่อสัตย์ ให้ความสนใจ เพื่อให้เด็กรู้ว่าไว้วางใจเขา วางมาตรการในเรื่องความซื่อสัตย์ และการพูดความจริงในชั้นเรียน
5. หนีโรงเรียน ครู พ่อ แม่ และผู้ปกครอง ควรร่วมมือกันดูแลเด็ก ปลุกฝังเด็กให้มีวินัย รับผิดชอบ รู้คุณค่าของการเรียน พยายามจัดสภาพแวดล้อมที่ดีให้เด็กทำที่จะทำได้
6. ลักขโมย ให้ความรัก และเข้าใจตลอดจนให้ความสนใจเด็ก ว่ากล่าวตักเตือน ด้วยเหตุผล ให้ความสนใจ ถ้าเด็กไม่ยอมรับ ให้ความเห็นอกเห็นใจ เมื่อเด็กยอมรับผิด พฤติกรรมเหล่านี้ มีสาเหตุมาจากตัวนักเรียนเองทั้งทางกาย และทางใจ และสาเหตุจากสิ่งแวดล้อม เช่น บ้าน โรงเรียน สังคม สื่อมวลชน (ประมวล ตันยะ. 2528 : 314 - 315)

ระเบียบวินัยกับการเรียนภาษาต่างประเทศ

เรื่องการสร้างวินัยให้กับเด็กนั้นเห็นว่าเรามีการปลูกฝัง ได้ไม่ยากนักหากเราเข้าใจในธรรมชาติที่แท้จริงของมนุษย์ และครูผู้มิบทบาทสำคัญในการสร้างวินัยในตัวนักเรียน ควรที่ครูจะต้องประกอบด้วยคุณสมบัติของความเป็นครูที่ดีในเรื่องความรัก และจริงใจที่จะมอบให้กับเด็ก แน่ใจความสำเร็จในการเรียนการสอนจะเกิดขึ้นอย่างคาดไม่ถึง โดยเฉพาะภาษาต่างประเทศ ที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในปัจจุบัน ซึ่งต้องการการสอนอย่างมีระบบแบบแผน

การสร้างระเบียบวินัยให้เด็ก ผู้เขียนยังยืนยันในหลักการเดิมนั่นคือ ครูต้องสร้างศักดิ์ศรี ความภูมิใจ และคุณค่าให้เด็กก่อนที่จะดำเนินการด้านอื่นต่อไป นั้นหมายถึงครูต้องสร้างให้เด็กเข้าใจตนเองในทางที่ดีงาม และพยายามให้เด็กเห็นตนเองว่ามีค่าในสังคม เมื่อเด็กเห็นค่าของตนเอง วินัยจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน (ไพโรจน์ ไตเทศ. 2528 : 18)

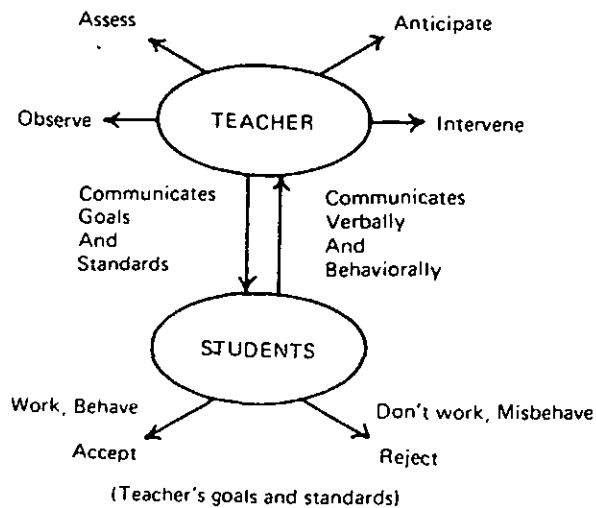
The World of Teacher Anxiety

จาก Chart ข้างบนเป็นการแสดงถึงครูเป็นศูนย์กลางในการดูแลให้เรียนในเรื่องระเบียบวินัยประกอบการสอน (Hugo. 1976 : 70)

ตัวอย่างข้างล่างนี้ เป็นการตรวจข้อมูลตามตารางในสภาพความตึงเครียด หรือสภาพปกติ ในการเรียนในห้อง เป็นการเสริมความตั้งใจเรียนในห้อง เพราะทำให้ผู้เรียนเห็นผลงานของตนเองตลอด เป็น Chart ของตนเอง (Howell. 1979 : 16)

Extreme Tension						
Heavy Tension						
Moderate Tension						
Completely Relaxed						
	M	T	W	TH	F	
	Days of Week					

Chart ต่อไปนี้เป็นการแสดงเป้าหมายจุดมุ่งหมายที่ครูจะทำในชั้นเรียน เป็นการเรียนแบบปฏิสัมพันธ์ เน้นกิจกรรมในห้องเรียน ซึ่งครูสามารถบันทึกข้อมูลพฤติกรรมของนักเรียนในด้านการเรียนการสอน (Howell. 1979 : 31)

การประเมินผลนักเรียนในเรื่องระเบียบวินัย

การประเมินผลทางด้านระเบียบวินัยสามารถประยุกต์กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบฟัง-พูดได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้ (Howell. 1979 : 113)

Directions : Think up slogans for the following products

Name _____

Soup

1. USA American Soup _____
2. Smart Soup _____
3. Banana Soup _____

Soft Drink

1. Slikey_____
2. Mountain Mix_____
3. Funada_____
4. Super Jet_____
5. Zippy Wild Cactus Juice_____
6. Wizz_____
7. Mother Fletcher's Super Juice_____

Soap

1. Drive_____

Cereal

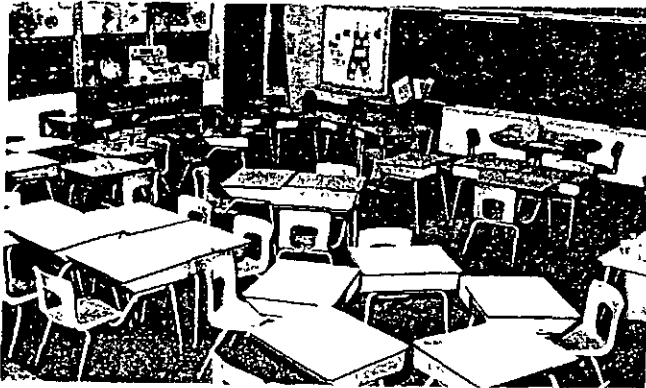
1. Slim Trim_____
2. Olympic_____
3. Whooping_____

Cookies

1. Smiley_____
2. Joker_____
3. Pillsbury_____
4. Dino_____
5. Football Cookies_____

(a)

(b)

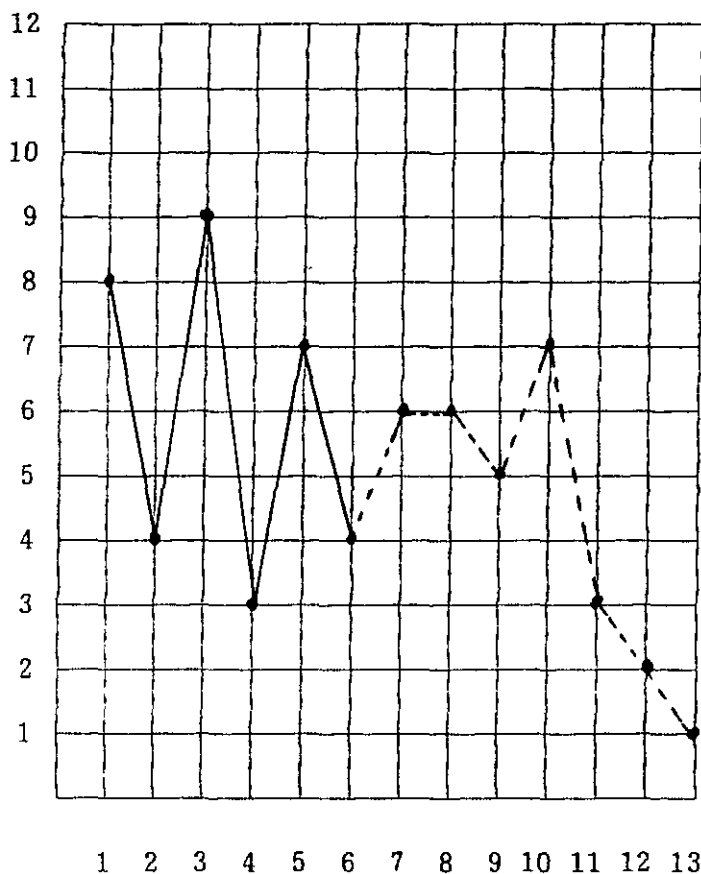
(c)

Variations on Seating Students in Groups—
Actual Classroom Situations

ภาพประกอบ 3 การจัดสภาพการเรียนการสอนในลักษณะรูปแบบแตกต่างกันของชั้นเรียน

(Howell. 1979 : 46)

จากการสังเกตการทำงาน การพูดคุยในห้อง ขณะปฏิบัติงานหรือในการเรียนการสอน ครู ทำกราฟแสดงพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละอาทิตย์ เป็นต้น ดังไดอะแกรมข้างล่างนี้ (Howell. 1979 : 127)

Baseline of Roy's Talking Out of Turn

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟัง-การพูด ความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน และทฤษฎีการสอนตามแนวอรรถฐาน

งานวิจัยภายในประเทศ

1. เกี่ยวกับการฟัง - พูด

เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพชรกุล (2530 : 44 - 60) ได้ศึกษาเรื่องระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายชั้น 1 จำนวน 150 ข้อ โดยคำนึงถึงจุดประสงค์การเรียนรู้ จุดประสงค์ปลายทางการเรียนรู้

การฟังภาษาอังกฤษ เนื้อหาที่ปรากฏในแบบเรียน และการจัดระดับความสามารถด้านการฟัง ภาษาอังกฤษ 5 ระดับ ๆ ละ 30 ข้อ ได้แก่ ระดับกลไก ระดับความรู้ ระดับสื่อสาร ระดับ วิพากษ์วิจารณ์ ผู้วิจัยได้เข้าไปทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 1,380 คน ซึ่งเป็น นักเรียนจากโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษาจาก 12 เขตการศึกษา จำนวน 23 โรงเรียน ผลการ วิจัย พบว่านักเรียนจากโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษาจาก 12 เขตการศึกษา จำนวน 23 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในด้านการฟัง ภาษาอังกฤษไม่ผ่านเกณฑ์ 15 คะแนนของทุกระดับการฟัง แสดงว่านักเรียนมีความสามารถด้าน การฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ และมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษ ไม่ผ่านเกณฑ์ 15 คะแนน ของทุกระดับการฟัง แสดงว่านักเรียนมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษในระดับต่ำ และมี ปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในทุกระดับการฟัง

ศุภรัตน์ ภัทรานนท์ (2531 : 41 - 58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ระดับความ สามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยผู้วิจัยได้สร้าง แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 1 ฉบับ จำนวน 66 ข้อ โดยคำนึง ถึงการจัดระดับความสามารถด้านการพูด 5 ชั้น ของแวลเล็ต และดิสิค (Valette and Disick. 1972 : 153 - 158) และจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการพูดในวิชาภาษาอังกฤษ 1 (อ.411) ถึงภาษาอังกฤษ 6 (อ.616) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ผู้วิจัยได้ทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา จาก 12 เขตการศึกษา และท้องที่ในเขตกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น 330 คน ผลการวิจัย พบว่าระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ 1 ระดับ ทักษะกลไกซึ่งเป็นเพียงระดับเริ่มต้นของพฤติกรรมการพูด แสดงว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่ำมาก

นิตยา เจริญสิทธิ์ (2531 : 94 - 97) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด และการสอนตามคู่มือครู" ผู้วิจัยได้สร้างแผนการสอนทักษะ การฟัง - พูด โดยใช้โครงสร้างระดับยอด จำนวน 7 แผน และนำไปใช้สอนกับกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคงทองวิทยา อำเภอคอนทูนม จังหวัดนครปฐม ส่วนกลุ่มควบคุมมีจำนวน 30 คน ซึ่งมาจากโรงเรียนเดียวกัน ครูใช้วิธีการสอน

ตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ใช้ระยะเวลาทดลอง 7 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวมทั้งหมด 14 คาบ แล้วสร้างแบบทดสอบเพื่อทำการทดลองกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อนำผลมาเปรียบเทียบกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ครูใช้วิธีการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับนักเรียนที่ครูใช้ วิธีการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ครูสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดมีความสามารถทางด้านการฟังพูดภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่ครูใช้วิธีการสอนตามคู่มือครู

2. เกี่ยวกับระเบียบวินัย

นางลักษณ์ ประเสริฐ และคนอื่น ๆ ได้วิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียน โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม พ.ศ. 2534) เกี่ยวกับระเบียบวินัยของโรงเรียน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ต่างเห็นด้วยกับระเบียบวินัย และกฎเกณฑ์ของโรงเรียน ตรงกันทุกเรื่อง ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจให้คณะผู้วิจัยมีความต้องการศึกษาเพิ่มเติมในด้านการปฏิบัติ ตามระเบียบวินัยของนักเรียนน่าจะเป็นแนวเดียวกันด้านความคิดหรือไม่ ทั้งนี้แม้ว่านักเรียนจะมีความคิดตรงกัน แต่การปฏิบัติอาจจะแตกต่างกันก็ได้ และจากข้อมูลที่ได้จากฝ่ายกิจกรรมนักเรียน ผู้ปกครอง และอาจารย์ประจำชั้น พบว่ายังมีนักเรียนที่ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของโรงเรียนอยู่จำนวนหนึ่ง แม้จะรู้ว่าการปฏิบัติดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง และไม่ควรปฏิบัติ นอกจากนั้นนักเรียนในวัยมัธยมศึกษาชั้น เป็นวัยที่ต้องการแสดงออก และปฏิบัติตัวเป็นตัวของตัวเองมากกว่าที่จะปฏิบัติตามที่ถูกต้องบังคับให้ปฏิบัติตามคำสั่ง หรือแนวทางของผู้อื่น เช่น ครู อาจารย์ และผู้ปกครอง

3. เกี่ยวกับอรรถลักษณะทางภาษา

ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2534 : 134) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยแนวการสอนภาษาแบบอรรถฐาน มีความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2535 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิเคราะห์ เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาของการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียน ด้วยวิธีการสอนเขียน ตามแนววรรณฐานกับวิธีสอนเขียนตามคู่มือครู ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามแนววรรณฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีเจตคติต่อการเขียนแตกต่างกันอย่างไม่มีเจตคติ

งานวิจัยต่างประเทศ

1. เกี่ยวข้องกับการฟัง - พูด

ฮาเล (Haley, 1987 : 295A) ได้ศึกษาถึงผลการโต้ตอบในทันทีและการใช้ท่าทางในการตอบที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทักษะคิด แรงจูงใจ และความสนใจของนักเรียนระดับที่ 1 ของประเทศสเปน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจากโรงเรียนมัธยมศึกษาในบัลติมอร์ 3 โรงเรียน จำนวน 178 คน ซึ่งศึกษาโดยการให้พูด วัดทักษะคิด แรงจูงใจ และตอบแบบสอบถาม โดยพิจารณาว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศประสบความสำเร็จในทักษะการพูดหรือไม่ เมื่อได้รับการสอนแบบใช้ท่าทางในการตอบ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีความสามารถสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่าการเรียนโดยให้นักเรียนลงมือกระทำเป็นวิธีการที่ได้ผลในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

เอ็นโค เอสโคลา อีวอนเน (กมลทิพย์ เศวตมาลัย, 2530 : 30 ; อ้างอิงมาจาก Henko Escola Yvonne, 1980 : 1985 - 1986 - A) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเพื่อสื่อสารที่มีต่อการพัฒนาการของทักษะฟังและพูด โดยใช้แบบสอบถาม Modern Language Association - Cooperative Foreign Language Test เปรียบเทียบผลการเรียนของนักเรียนของนักเรียนชาวเยอรมันระดับ 2 และ 4 ซึ่งกำลังศึกษาในระดับเตรียมอุดมศึกษามลรัฐแมริแลนด์ จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน โดยให้กลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะฟัง - พูด จากกิจกรรมเพื่อการสื่อสารแต่กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม ผลปรากฏว่าความสามารถด้านการพูดของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ .05 ในระดับที่ 2 และ .01 ในระดับที่ 4 ส่วนทักษะการฟัง พบว่า ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับที่ 2 แต่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่* .01 ในระดับ 4 แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการด้านทักษะฟังและพูด มากขึ้น

2. เกี่ยวกับระเบียบวินัย

เนื่องจากปัญหาเกี่ยวกับระเบียบวินัยในชั้นเรียน ส่งผลให้การเรียนการสอนต้อง ชะงักหรือยุติลง หรือคาเนินไปอย่างไม่ราบรื่น จึงมีผู้นำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้เพื่อลดปัญหาที่ เกี่ยวกับระเบียบวินัยในชั้นเรียน ดังเช่นการวิจัยของโบรเดน และคนอื่น ๆ (Broden and others. 1970 : 349) ซึ่งได้ศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางสังคมในการปรับพฤติกรรมม ตั้งใจเรียน และการปฏิบัติตามระเบียบของห้องเรียนกับนักเรียนพิเศษ เกรด 7 - 8 จำนวน 13 คน ที่มีปัญหาเรื่อง การพูด การอ่าน และพฤติกรรมคือเริ่มไม่เชื่อฟังครู ไม่สนใจการเรียน ไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย ผลการศึกษาพบว่าการใช้แรงเสริมทางสังคมด้วยการชมเชย สามารถ ปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนพิเศษให้ดีขึ้น ได้

โบลสตาต และจอห์นสัน (นัฏฐา ระกาพล. 2535 : 27 อ้างอิงมาจาก Boldstad and Johnson. 1972 : 443 - 454) ทดลองใช้กระบวนการควบคุมตนเอง ปรับพฤติกรรมก่อนวันชั้นเรียนของนักเรียน ได้แก่ พูดคุยเสียงดัง การทำเสียงดังโดยไม่ได้รับ อนุญาต ตีเพื่อนในชั้นเรียน ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือวิ่งเล่นในชั้นเรียน ผลปรากฏว่า การฝึกกระบวนการควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมก่อนวันชั้นเรียนมากกว่า การเสริมแรงภายนอก .

ในปีเดียวกันนั้น บราวน์ และคนอื่น ๆ (Brown and others. 1972 : 175 - 180) ได้ทดลองให้สิทธิพิเศษคือ การเล่นเกมบาสเกตบอลกับครูใหญ่ในตอนบ่ายเป็นตัว เสริมแรงในการปรับพฤติกรรมของนักเรียนเกรด 3 ซึ่งมีพฤติกรรมลุกออกจากที่โดยไม่ได้รับ อนุญาตจากครู คุยเสียงดัง เป็นการรบกวนชั้นเรียน วิธีการทดลองนี้ครูใหญ่เรียกเด็กนักเรียน เข้ามาหา และให้คุุบันที่พฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาของเขาที่ครูประจำชั้นส่งมา ครูให้เด็กเลือก สิทธิพิเศษ ซึ่งจะให้เล่นเกมบาสเกตบอลกับครูใหญ่เป็นเวลา 15 นาที ในตอนบ่าย ผลการทดลอง พบว่า พฤติกรรมของเด็กนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น มีพฤติกรรมก่อนวันชั้นเรียนน้อยลง

ต่อมาในปี ค.ศ. 1974 อายลอน และโรเบิร์ต (Ayllon and Roberts. 1974 : 71 - 76) ได้ศึกษา วิธีการลดปัญหาระเบียบวินัยในชั้นเรียน และให้แสดงพฤติกรรม

สนใจเรียนมากขึ้น โดยการเสริมแรงพฤติกรรมที่อยู่ในระเบียบวินัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาเกรด 6 ที่มีพฤติกรรมไม่มีระเบียบวินัยในชั้นเรียน โดยมีการก่อกวนชั้นเรียนในขณะที่ครูให้อ่านพบว่า การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร สามารถลดพฤติกรรมก่อกวนชั้นเรียน และเพิ่มพฤติกรรม การอ่านด้วย

อเล็กซานเดอร์ และแอปเฟล (Alexander and Apfel. 1976 : 97 - 99) ศึกษาการใช้การเสริมแรงทางบวกในการปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียน โดยใช้ตัวและเงินที่สามารถแลกเปลี่ยนชม เวลาว่าง หรือของเล่นเป็นตัวเสริมแรง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุ 7 - 13 ปี การเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 62 เป็นร้อยละ 92 ของเวลาเรียนทั้งหมด

นอกจากนี้ ฟิชเบน และวอซิก (Fishbein and Wasik. 1981 : 89 - 93) ศึกษาการลดพฤติกรรมก่อความวุ่นวายของนักเรียน ในระหว่างชั่วโมงการใช้ห้องสมุดของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการเสริมแรงทางบวก โดยให้นักเรียนทำงานที่ชอบเช่น อ่านหนังสือที่ชอบ วาดรูป เป็นต้น เป็นเวลา 10 นาที ในเวลาว่างตอนบ่าย โดยมีเงื่อนไขว่าตลอดชั่วโมงการใช้ห้องสมุด นักเรียนจะต้องตอบคำถามต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้ โดยหาคำตอบจากหนังสือในห้องสมุด และห้ามส่งเสียงเอะอะหรือหยอกล้อกัน ถ้าครูเห็นใครหยอกล้อหรือส่งเสียงเอะอะ ครูจะหักเวลาออกครึ่งละ 1 นาที ผลการทดลองพบว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการเสริมแรงทางบวก สามารถลดความถี่ของพฤติกรรมก่อความวุ่นวาย ในระหว่างชั่วโมงการใช้ห้องสมุดของนักเรียน และขณะเดียวกันก็เพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้อีกด้วย

3. เกี่ยวกับอรรถลักษณะทางภาษา

เคน ฮีแลนด์ (Ken Hyland. 1990) ได้ทำการวิจัยผลของการสอนคำอธิบายอรรถลักษณะที่มีต่อการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงโต้แย้ง (Argumentative essay) พร้อมทั้งนำเสนอรูปแบบภาษาของการเขียนในลักษณะความลักษณะนี้ ซึ่งปรากฏว่ามีประโยชน์มาก และส่งผลต่อคุณภาพของงานเขียนมากที่สุด

เลวิส (วิภาดา ประสารทรัพย์. 2535 : 57 ; อ้างอิงมาจาก Lewis. 1983) ได้ทำการวิจัยเรื่อง บทบาทของความสนใจที่มีต่อความคล่องในการเขียน และคุณภาพของงานเขียน จากการที่ได้สัมภาษณ์และให้กรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับความสนใจของนักเรียน

มีชัยม ทั้งนักเรียนที่ใช้ภาษาคล่องและไคร่คล่อง พบว่า เด็กผู้หญิงมีความสนใจอรรถลักษณะต่าง ๆ โดยเฉพาะการแสดงความคิดเห็นและเขียนเรื่องราวส่วนตัว ส่วนเด็กผู้ชายชอบอรรถลักษณะต่าง ๆ พอ ๆ กัน แต่สรุปว่าเด็กชอบที่จะเรียนวิธีการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ หลายรูปแบบ หรือหลายอรรถลักษณะ ส่งผลให้เด็กชอบการมอบหมายงานเขียนและเขียนได้คล่องขึ้น

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
2. ความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง
3. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ 013) จำนวน 5 ห้องเรียน มีนักเรียน 300 คน จากนักเรียน 300 คน ทำการวัดด้วยแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนหน้าคะแนนที่ได้มาคำนวณหาค่าเปอร์เซ็นต์ และได้คัดเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมาได้จำนวน 80 คน เป็นประชากรที่มีระเบียบวินัยในห้องเรียนต่ำ

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายโดยความสมัครใจที่จะเลือกเรียนในกลุ่มทดลอง คือ เวลาเช้า 7.00 - 7.50 น. หรือเลือกเรียนในกลุ่มควบคุมคือ เวลา 11.40 - 12.30 น. และมีการจัดเวลาเข้าและเที่ยงของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากประชากรดังกล่าวข้างต้น

เครื่องมือใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนรายวิชา อ 013 (อังกฤษหลัก 3) สำหรับใช้สอนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยการใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน
2. แผนการสอนรายวิชา อ 013 (อังกฤษหลัก 3) สำหรับใช้สอนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู
3. แบบทดสอบความสามารถทางการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคูณาภาพแล้ว
4. แบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน ของการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาหลักการและให้ผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รศ.อังคณา สายยศ และรศ.อัจฉรา สุขารมภ์ ตรวจสอบเพื่อมาหาคูณาภาพเครื่องมือก่อนนำไปทดลอง

การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างแผนการสอนสำหรับกลุ่มทดลอง
 - 1.1 ศึกษาจุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) จุดประสงค์รายวิชา อ 013 ภาษาอังกฤษหลัก 3 จากข่าว โฆษณา บทความ เล่าเรื่อง ฉลากยา คำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์ หนังสือนิทาน คัดเลือกมาจากหนังสือพิมพ์ และนิตยสาร ซึ่งมีความยากง่ายระดับเดียวกันกับของหนังสือแบบเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกเนื้อหาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน
 - 1.2 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาที่จะใช้ในการทดลองจำนวน 8 เรื่อง จำนวน 8 แผน ๆ ละ 2 คาบ ทฤษฎีอรรถฐาน ประกอบด้วยอรรถลักษณะ 8 ประเภท และแยกประเภทตามจุดมุ่งหมายดังนี้
 - 1.2.1 เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
 - 1.2.2 อธิบาย (Explanation)
 - 1.2.3 รายงาน (Report)
 - 1.2.4 เรื่องเกี่ยวกับแสดงความคิดเห็น (Exposition)
 - 1.2.5 วิธีการ (Procedure)
 - 1.2.6 เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)

1.2.7 เรื่องเล่าเกี่ยวกับอภิปราย (Discussion)

1.2.8 การสังเกต (Observation)

1.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอน ตามแนววรรณฐาน

1.4 สร้างแผนการสอนทักษะ ฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนตามแนว
วรรณฐานของกลุ่มทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นปฐมนิเทศ

ครูจัดให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ ประมาณ 6 คน นั่งเป็นแถว
ตามผังที่ครูกำหนดให้ ครูอธิบายรายละเอียดของเนื้อหาความแบบอรรถลักษณะทั้ง 8 ชนิด คือ
ชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์ชนิดอธิบาย ชนิดรายงาน ชนิดเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น ชนิด
วิธีการ ชนิดเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ ชนิดอภิปรายและชนิดการสังเกต โดยให้ดู
ตัวอย่างประกอบการใช้แผนภูมิเพื่อสรุปโครงสร้างทางภาษาที่ใช้ในการพูดแต่ละประเภท
โดยการให้รูปแบบ (Modelling) แก่ นักเรียนตามขั้นตอนดังนี้

1.1 เน้นการใช้ภาษาในสังคม (ใช้ภาษาให้ถูกต้อง

ตามสถานการณ์และวัฒนธรรม)

1.1.1 ให้นักเรียนรู้จักอรรถลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อหา
ความ โดยครูและนักเรียนอ่านเรื่องที่จัดตามอรรถลักษณะต่าง ๆ ไว้แล้วร่วมกัน ซึ่งอาจจะ
เป็นการฟังจากเทปวิทยุ ครูผู้สอน หรือจากเทปโทรทัศน์ วีดีโอ เป็นต้น

1.1.2 ให้นักเรียนค้นหาเรื่องอื่น ๆ ซึ่งมีอรรถ
ลักษณะเช่นเดียวกับที่สอน เช่น ให้นักเรียนไปค้นคว้าในห้องสมุด หรือเอกสารเพิ่มเติมที่ครู
จัดเตรียมไว้ เป็นต้น

1.1.3 เสนอรายละเอียดของเนื้อหาในรูปแบบของ
Diagram ของการพูดหน้าชั้น การอัดเทปของตนเอง หรือหนังสือ Big Book เป็นต้น

1.2 วิเคราะห์โครงสร้างในการดำเนินเรื่อง คือลักษณะ
การฟังและเล่าหรือจุดบันทึกของเรื่อง จะเป็นการวิเคราะห์เนื้อหาร่วมกัน ระหว่างครู
และนักเรียน ว่าประกอบไปด้วยอะไรบ้าง เช่น เรื่องเกี่ยวกับวิธีการจะประกอบไปด้วย
2 ส่วน คือ จุดมุ่งหมายที่แน่นอน รายละเอียดของอุปกรณ์ และขั้นตอนการปฏิบัติโดยอาจจะ
จัดเป็นการทำงานเป็นทีมหรือกลุ่มได้

1.3 วิเคราะห์ลักษณะของภาษา คือ ภาษาที่ใช้ในแต่ละ
 อรรถฐานะ เช่น เรื่องเกี่ยวกับ วิธีการจะใช้ประโยคคำสั่ง กริยาบ่งบอกการกระทำใช้ภาษา
 กลาง ๆ ไม่อ้างอิงบุคคลและใช้คำนาม ขึ้นตอนนี้ฝึกโดยการทาบแบบฝึกหัด โคลง ร่วมกันใน
 Chart หรือตัวอย่างเรื่องเล่าจากประสบการณ์ จะใช้คำวิเศษณ์บ่งบอกเวลา และลำดับ
 เหตุการณ์ อ้างอิงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง มักเป็นเรื่องเล่าในอดีต คือ รูป Past Simple
 Tense มีคำเชื่อม เพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ และตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยม
 หรือข้อความคิดส่วนตัว

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติการ

2.1 ครูเสนอเนื้อเรื่องที่จะเรียนตามอรรถลักษณะภาษาที่คัดเลือก
 ไว้ ตามหัวข้อดังนี้

2.1.1 เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recout) โดย
 ครูพูดเล่าเรื่องจากประสบการณ์ของครูเองที่นำต้นเต็น และครูถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องเล่า
 จากประสบการณ์ของนักเรียนโดยจับฉลากมา 1 คน เมื่อเล่าจบ ครูจึงชี้ให้เห็นในทางปฏิบัติว่า
 ประสบการณ์มาจากอดีตจึงใช้ Structure ในรูปแบบ Past Tense และแทนว่าบุรุษที่ 1
 คือ I= ฉัน เป็นต้น จากนั้นให้นักเรียนผลัดกันเล่าในกลุ่ม โดยครูเดินดูให้คำปรึกษา และให้
 นักเรียนเลือกคนในกลุ่มอึดทนเสียงคนเล่า ส่งครูพร้อมทั้งชี้แจงเหตุผลว่าทำไมเลือกเพื่อนคนนั้น
 และ ไม่เลือกเพื่อนคนนั้นด้วยเหตุผลใด

2.1.2 อธิบาย (Explanation) โดยการเล่าเรื่อง
 ที่ให้รู้ทั่วไปในเชิงวิทยาศาสตร์และให้นักเรียนถามตอบหัวข้อสำคัญ หรือใครบรารถนาอยากพูด
 หน้าห้องเพื่อสรุปเรื่องที่ฟังอีกครั้ง โดยครูชี้แจงเรื่อง Structure มักเป็น Present Simple
 และประโยคบอกเล่ามีการฝึกอภิปรายในกลุ่มถึงปรากฏการณ์ที่คล้ายคลึงกัน และเคยสัมผัส
 และให้หัวหน้าหรือตัวแทนออกมาพูดสรุปเหตุผลของข้อความนั้น ๆ ถ้าเป็นการผ่อนคลาย ควรนำ
 คำศัพท์ในข้อความนั้นมาเล่นเกมได้

2.1.3 รายงาน (Report) หลังจากมีการฟังรายงาน
 บ่าว หรือรายงานพยากรณ์อากาศ หรือรายงานข้อมูลที่น่าสนใจ ให้นักเรียนฝึกต่อเรื่องราวที่
 เตรียมมาในกลุ่ม เช่น กลุ่มที่ 1 เริ่มเรื่อง 1 ประโยค กลุ่มที่ 2 ต่อข้อความตามเนื้อเรื่อง
 ที่ฟังมา จากนั้นครูจับบันทึกคำหรือประโยคที่ใช้ฝึก และนำมาสรุปให้นักเรียนฟัง

2.1.4 เรื่องเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น

(Exposition) ครูนำหัวข้อที่เกี่ยวข้องใกล้ตัวนักเรียนหรือปัญหาใกล้ตัว มาวางหรือจัดไว้แต่ละกลุ่ม และให้นักเรียนฝึกแสดงความคิดเห็นต่อบัณฑิตนั้น และลองมาพูดหน้าชั้น เป็นการฝึกกล้าแสดงและกล้ารับความคิดของคนอื่น

2.1.5 วิธีการ (Procedure) ครูให้ฟังวิธีการตัด

กระดาษพับรูปนก แต่นักเรียนไม่ทราบล่วงหน้า ขณะที่ฟัง ครูก็ให้พับตามที่บอก และดูว่าใครจะพับได้ถูกต้องชี้แจงว่า วิธีการมักใช้ Structure ในรูปคำสั่งมากกว่าจากนั้นลองให้กลุ่มคิดวิธีการพับหรือบอกให้ทำอะไรบางอย่าง โดยการพูดสั่งหน้าห้อง และดูว่ากลุ่มไหนพับได้ถูกต้อง

2.1.6 เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ

(Narrative) เหมือนเล่านิทาน มักเน้นเรื่องเล่าในอดีต เป็นต้น ครูเล่านิทานให้ฟัง และถามตอบเกี่ยวกับเรื่องเล่า โดยตัวแทนกลุ่ม (ไม่ควรซ้ำกันในกลุ่มที่จะมาเป็นตัวแทน) และครูให้นักเรียนลองไปหานิทานหรืออัตเทพเล่านิทานเอง ถ้าของใครดีที่สุด ก็จัดอัตเทพใช้สื่อเทคโนโลยีช่วยอีกครั้ง

2.1.7 เรื่องเล่าเกี่ยวกับการอภิปราย (Discussion)

โดยครูให้ตัวอย่างการโต้แย้งของ 2 กลุ่มในผู้คิดตั้งไว้ และครูถามเหตุผลหรือนักเรียนแย้งด้วยเหตุผลว่า ใครพูดดี พูดถูกต้อง และครูตั้งหัวข้อผู้คิดให้นักเรียนฝึกอภิปรายด้วยตนเอง โดยโต้แย้งเอง 2 กลุ่ม

2.1.8 การสังเกต (Observation) ครูให้อุปกรณ์

Model ไว้ในห้อง นักเรียนฝึกสังเกตและจดบันทึกรูปร่างลักษณะ และครูให้กลุ่มเลือกของใครดีที่สุดมาเป็นตัวแทนพูดจากการบันทึกแล้วเรื่องจากการสังเกตมาได้

2.2 การทดลองร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความได้ (Joint Construction)

2.2.1 เตรียมที่จะเขียนเนื้อความใหม่ร่วมกันจาก
 อรรถาธิบายเดิม

1) การสังเกต (ถามเพื่อให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับอรรถลักษณะ เพื่อหาความแม่นยำในการใช้อรรถลักษณะ

2) การค้นหา (ถามเพื่อให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับเรื่องราวใหม่ที่มีเนื้อความของอรรถาธิบายเดิม)

3) การจดบันทึก (หลังจากได้หลักการ ตลอดจนแนวคิดแล้ว ก็ให้นักเรียนจดบันทึก ลงไปส่วนตัว หรือให้รายงานกลุ่มหน้าชั้นเป็นการฝึก ขำขำทวน)

4) การอภิปราย (แบ่งกลุ่มเพื่อให้นักเรียน วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องใหม่ที่จะเขียน)

2.2.2 การสร้างเนื้อความใหม่ร่วมกันระหว่างนักเรียน และครูในรรรภาษาเดียวกัน โดยครูถามหา นักเรียนร่วมกันอภิปราย และเขียน Draft ร่วมกันเพื่อออกมารายงานหน้าชั้นโดยตัวแทนกลุ่มหรือพูดรายงานในแต่ละกลุ่มก่อน และ ประเมินผลการทำงานเป็นกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ขั้นเสริมทักษะ หรือถ่ายโอนการเรียนรู้

เป็นขั้นของการใช้เทคนิคการทำงานเป็นกลุ่ม เป็นคู่ เล่น บทบาทสมมุติ เล่นเกมต่าง ๆ ทบทวน ฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษาในการ ฟัง-พูด ขั้นนี้เป็นขั้นสุดท้ายที่จะฝึกให้นักเรียนมีการสร้างเนื้อความร่วมกันในกลุ่มโดยอิสระ (Independent Construction)

3.1 ให้นักเรียนปรึกษาหารือในกลุ่ม เกี่ยวกับการพูด และฟัง ในเนื้อหาเรื่องใหม่ที่ยังคงมีอรรถลักษณะเดิม โดยมีครูเป็นฝ่ายแนะนำช่วยเหลือ

3.2 ให้นักเรียนเขียน Draft ของเรื่องใหม่ลงใน Chart ของแต่ละกลุ่มเพื่อรายงานพูดหน้าชั้น

3.3 นำผลงานมาเสนอหน้าชั้น และอภิปรายร่วมกันเพื่อแก้ไข ข้อบกพร่อง

3.4 การใช้รรรรภาษาอย่างสร้างสรรค์ (นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระเป็นของตนเอง โดยการเขียนเนื้อความที่สมบูรณ์จาก Draft ของแต่ละกลุ่มเพื่อเตรียมรายงานหน้าชั้นทีละคน หรือประเมินแต่ละคนนอกเวลา)

2. แผนการสอนกลุ่มควบคุม การสอนทักษะฟัง-พูด ตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมและลำดับขั้น การสอนโดยวิธีการ สร้างแผนการสอนตามคู่มือแนวการสอน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ 013) เฉพาะที่เป็นจุดประสงค์การเรียนรู้เกี่ยวกับการฟัง-พูด แล้วสร้างแผนการสอนจำนวน 8 แผน โดยยึดจุดประสงค์และเนื้อหาเดียวกันที่ใช้ในการสอนกลุ่มทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.1 สร้างความสนใจด้วยการซักถาม สร้างสถานการณ์ ใช้รูปภาพเกี่ยวกับ เรื่องที่นักเรียนจะได้ฟัง

2.2 แจกจุดประสงค์ว่านักเรียนจะได้อะไร และสามารถทำอะไรได้บ้าง เมื่อนักเรียนได้เรียนจนจบบทเรียน

2.3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็น เช่น คำศัพท์ โครงสร้าง สำนวน โดยใช้สื่อ ประกอบ

2.4 เสนอบทเรียนใหม่ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ เช่น คำศัพท์ และ โครงสร้างสำนวนที่นักเรียนจะได้ฟังจากเรื่อง

2.5 ให้นำการเรียนรู้ใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ เพลง เกม หรือ การเล่าเรื่องแล้วให้นักเรียนเล่าเรื่องที่จะเกิดขึ้น

2.6 นักเรียนลงมือปฏิบัติโดยฟังจากเทปแล้วทำแบบฝึกหัด

2.7 แจกผลการปฏิบัติ จากการสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน

2.8 ประเมินผลการปฏิบัติ จากการสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน

2.9 ส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโอนแบ่งกลุ่มรายงานผล หรือเตรียมเรื่อง

มาพูด สันทนา

3. การสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษ ตามลำดับ ขั้นดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบที่ใช้วัดทักษะฟัง - พูด จากหนังสือต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

3.1.1 Modern Language Testing (Vallete. 1977)

3.1.2 Language Test at School (Oller. 1979)

3.1.3 Foreign Language Testing (Clark. 1972)

3.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเป็น แบบทดสอบแบบปากเปล่า (Oral Test) ในรูปแบบการถามตอบประโยคต่อประโยค การได้ ตอบต่อประโยคที่ได้ยิน หรือการปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยินในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ตามความเหมาะสม แล้วบันทึกลงในเทปบันทึกเสียงซึ่งใช้เวลาในการสัมภาษณ์นักเรียนคนละ 5 - 10 นาที โดยมีแบบทดสอบ 2 แบบคือ

3.2.1 แบบทดสอบแบบสอบถามตอบปากเปล่า การสนทนาโต้ตอบต่อ
ประโยคคำถามที่ได้ยิน หรือให้เหตุผลในเรื่องความคิดเห็นของตนเองต่อคำถามนั้น - มีทั้งหมด
12 ข้อ

ตัวอย่าง

Direction

Listening to the sentences or the questions
carefully and answer them quickly

1. What did you do when you were in
Mattayom Suksa 1 ? Tell me 3 things.
2. What kind of animals do you like best? why?

3.2.2 แบบทดสอบแบบถาม-ตอบปากเปล่า โดยใช้ภาพประกอบเพื่อเป็น
แนวทางในการสนทนา หรือตอบคำถาม มีทั้งหมด 3 ข้อ

ตัวอย่าง

Direction

Look at the pictures and listen to the
questions and then answer them.

1. Look at this picture! (What happened in
this picture?) what is each person doing?
2. Look at this picture! Can you explain who
is the thief ? What is he wearing ?

3.3 เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนนความสามารถในการฟัง การพูด ใช้แบบทดสอบปากเปล่า (Oral test) ฉบับเดียวกัน โดยตรวจให้คะแนนจากการฟังเทปบันทึกเสียง ซึ่งปรับมาจากเกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320 - 323) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

3.3.1 กำหนดระดับความสามารถจากพฤติกรรม 6 อย่าง คือ สำเนียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความเข้าใจ โดยความสามารถแต่ละด้านจะแบ่งออกเป็นข้อย่อย ๆ อีก 6 ระดับ 1 (poor) ถึงระดับ 6 (Excellent)

3.3.2 นำระดับความสามารถที่ได้ไปลงตารางน้ำหนักพฤติกรรมซึ่งแปลงเป็นคะแนน หาผลรวมทั้งหมดมีคะแนนเต็มเท่ากับ 50 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถของพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน

ด้านสำเนียง (Accent)

ระดับ 1 ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

2 ผิดอย่างเด่นชัดข้อย่อย ๆ ยากแก่การเข้าใจต้องขำบ่อย ๆ

3 ออกสำเนียงต่างชาติต้องฟังอย่างตั้งใจ การออกเสียงผิดทำให้เข้าใจผิดบ่อย ๆ มีข้อผิดพลาดไวยากรณ์และคำศัพท์

4. มีร่องรอยสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดบางครั้งแต่ไม่ทำให้เข้าใจผิด

5 การออกเสียงผิดน้อยมาก แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงต่างประเทศ

ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมก่อนล่วงหน้า

2 พูดผิดมาก แสดงให้เห็นว่ามีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก ทำให้สื่อสารไม่ได้

3 พูดผิดบ่อย ๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด

4 พูดผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่าง แต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ

5. ผิดไวยากรณ์น้อยมาก

6. มีที่ผิดเพียง 1 หรือ 2 ครั้ง ตลอดการสัมภาษณ์

ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

- ระดับ 1 มีศัพท์ไม่เพียงพอสำหรับบทสนทนาง่าย ๆ
- 2 มีศัพท์ในวงจำกัดในเหตุการณ์ประจำวัน
- 3 ใช้คำศัพท์ไม่มากพอ และในวงจำกัด พยายามความและอภิปรายไม่ได้
- 4 ใช้ศัพท์ได้เพียงพอที่จะอภิปรายในความสนใจพิเศษ ไม่มีศัพท์เทคนิค
- 5 ใช้ศัพท์ได้อย่างกว้างขวางในสถานการณ์ต่าง ๆ
- 6 ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

- ระดับ 1 การพูดยังติดตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนาไม่ได้
- 2 การพูดช้ามาก และไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน
- 3 ยังพูดไม่ได้สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยคก็มี
- 4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่ หรือ

มีวลีคหาคัพท์

- 5 พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือน

เจ้าของภาษา

- 6 พูดได้คล่องแคล่วเทียบได้กับเจ้าของภาษา

ด้านความเข้าใจ (Comprehension)

- ระดับ 1 เข้าใจได้เพียงเล็กน้อย แม้ในสถานการณ์ธรรมดาที่สุด
- 2 เข้าใจได้ชัดในคำพูดช้า ๆ ง่าย ๆ ยังต้องการย้ำจึงจะเข้าใจ
- 3 เข้าใจเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง แต่ต้องระมัดระวังและต้องการ

การย้ำในบางครั้ง

- 4 เข้าใจได้ดีในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติ ในเรื่องเกี่ยวกับตนเอง แต่ต้องการการย้ำในบางครั้ง

- 5 เข้าใจทุกอย่างในบทสนทนา ธรรมดา ยกเว้นสำนวนหรือคำพูดที่เร็ว

- 6 เข้าใจทุกอย่างโดยปราศจากความยุ่งยาก และเทียบเท่าเจ้าของ

ภาษาที่มีการศึกษาคคนหนึ่ง

3.3.3 กำหนดตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถของพฤติกรรมกาฬารั้ง การพูด 5 ด้าน (Oller, 1979 : 320 - 323) ดังนี้

ตาราง 1 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถในการพูด 5 ด้าน

ระดับความสามารถในการพูด	ระดับ 1	ระดับ 2	ระดับ 3	ระดับ 4	ระดับ 5	ระดับ 6
ด้านสำเนียง	0	1	2	3	4	5
ด้านคำศัพท์	0	2	4	6	8	10
ด้านไวยากรณ์	0	3	6	9	12	15
ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา	0	2	4	6	8	10
ด้านความเข้าใจ	0	2	4	6	8	10

3.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย Mrs. Carmen Noppakoonthong และ Mrs. Angelika Yantasath ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเป็นเชิงปรากฏ

3.5 กำหนดผู้ให้คะแนน 2 คน มีคุณวุฒิ วัยวุฒิ และประสบการณ์ใกล้เคียง ซึ่งได้รับการฝึก และแนะนำเกี่ยวกับวิธีการประเมินผลให้มีความเข้าใจตรงกันในข้อความทั้งหมดของแบบทดสอบ เกณฑ์การให้คะแนน และวิธีการบันทึกคะแนนการพูดภาษาอังกฤษแล้วเป็นอย่างดี

3.6 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยวิธีคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2536 : 163 - 165) ได้ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจ 2 คน เท่ากับ .99

3.7 นำแบบทดสอบที่ได้แก้ไขปรับปรุง เรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ปีการศึกษา 2538 จำนวน 50 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการฟัง-พูด โดยนำข้อสอบ มาวิเคราะห์เป็นรายข้อ เพื่อหาความยากง่าย (p) โดยใช้สูตรการหาค่าแบบอัตนัยของ วิทย์นี้ และ แชนเบอร์ (อังกฤษ สายยศ. 2536 : 30 - 32 ; อ้างอิงมาจาก Whitney and Sabers. 1970) และค่าอำนาจจำแนก (d) แล้วจึงคัดเลือกข้อสอบที่มีระดับความยาก ง่าย อยู่ในช่วง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป จำนวน 15 ข้อ

3.8 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์ อัลฟา (Alpha - Coefficient) ของ ครอนแบค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังกฤษ สายยศ. 2536 : 170 - 172) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.94

4. แบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบบันทึกพฤติกรรมความมี ระเบียบวินัยในห้องเรียน

4.2 ข้อมูลจากแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน มาให้ ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รศ.อังกฤษ สายยศ และ รศ.อัจฉรา สุขารมณี ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในเชิงปรากฏ เพื่อให้เหมาะสมกับเกณฑ์ตาม นิยามศัพท์เฉพาะที่ผู้วิจัยกำหนดให้ มีจำนวน 13 ข้อ ซึ่งถามในด้าน ความผิดต่อระเบียบวินัย ในขณะที่ครูกำลังสอนและครูให้งานทำในห้อง

4.3 กำหนดน้ำหนักการให้คะแนนในแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยใน ห้องเรียน โดยครูประจำชั้น และครูสอนภาษาอังกฤษในแต่ละห้องเรียน

การให้คะแนน

บ่อย ๆ	ให้คะแนน	0
บางครั้ง	ให้คะแนน	1
ไม่ทำ	ให้คะแนน	2

บ่อย ๆ	หมายถึง	การกระทำพฤติกรรมนั้นประมาณ 3 - 4 ครั้งต่อการประเมิน
บางครั้ง	หมายถึง	การกระทำพฤติกรรมนั้นประมาณ 1 - 2 ครั้งต่อการประเมิน
ไม่ทำ	หมายถึง	การไม่แสดงพฤติกรรมนั้นออกมา

การแปลความหมาย

นักเรียนที่มีระเบียบวินัยในห้องเรียนสูง ได้คะแนนมาก

นักเรียนที่มีระเบียบวินัยในห้องเรียนต่ำ ได้คะแนนน้อย

4.4 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้บันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน 2 คน คือ ครูประจำชั้น และครูสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 163 - 165) ได้ค่าความเชื่อมั่นของการบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยเท่ากับ 0.89

4.5 นำแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนมาทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน ก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

4.6 นำผลการตรวจให้คะแนนแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนและรวบรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของการประเมินได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25% แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ มาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 185) คัดเลือกแบบสอบถามไว้จำนวน 13 ข้อ ซึ่งมีค่า t ตั้งแต่ 3.78 - 8.63

4.7 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน โดยวิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 170 - 172) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบบันทึกพฤติกรรมทั้งฉบับ เท่ากับ 0.83

การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest Posttest Design (ทวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2531 : 67) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังตาราง 2

ตาราง 2 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T ₁	X	T ₂
CR	T ₁	~X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

ER แทน กลุ่มทดลองที่ได้มาโดยการสุ่ม

CR แทน กลุ่มควบคุมที่ได้มาโดยการสุ่ม

T₁ แทน การสอบก่อนทำการทดลอง

T₂ แทน การสอบหลังทำการทดลอง

X แทน การจัดกระทำ (Treatment) ที่ให้กับกลุ่มทดลองคือวิธีสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน

~X แทน ไม่ได้รับการจัดกระทำ (Treatment) อย่างกลุ่มทดลองคือได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. วิธีดำเนินการทดลอง

2.1 จัดปรุมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน จุดประสงค์ของการเรียนในครั้งนี้ และวิธีประเมินผล การเรียนรู้

2.2 ทำการทดลองก่อนเรียน (Pre- test) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ กับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งมีระเบียบวินัยต่ำ

2.3 ดำเนินการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เนื้อหาเดียวกัน แจ้งระยะเวลาที่เท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม

2.4 การทดลองหลังการทดสอบ (Posttest) ให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน ฉบับเดียวกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยก่อนการทดลอง

2.5 ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถทางการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย (Mean) และความแปรปรวนของคะแนน (Variance)

2. การทดสอบสมมติฐาน 1, 2, โดยใช้ t-test และ Difference Score

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ทาค่าสถิติพื้นฐานดังต่อไปนี้

1.1 ทาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 59)

1.2 หาค่าความแปรปรวน (S^2) ของคะแนนคำนวณจากสูตร

$$S^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวน

$\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

(ส่วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 63)

1.3 เบอร์เซ็นไต์ลส์ของความถี่สะสมจาก t ปกติของ ชาวลา แพร์ตูกอล

2. สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาค่าดัชนีความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถทางการฟัง-พูด (อังคณา สายยศ. 2536 : 30 - 32 ; อ้างอิงมาจาก Whitney and Sabers. 1970)

$$P = \frac{S_U + S_L - (2N \times X_{Min})}{2N(X_{Max} - X_{Min})}$$

$$D = \frac{S_U - S_L}{N(X_{Max} - M_{Min})}$$

เมื่อ	P	แทน	ดัชนีความยาก
	D	แทน	ดัชนีค่าอำนาจจำแนก
	S_U	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มอ่อน
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน
	X_{Max}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	X_{Min}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

2.2 ค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนการฟัง-พูด และแบบบันทึกพฤติกรรม ความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เพียร์สัน (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 163 - 164)

$$r_{xy} = \frac{N\sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2] [N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผู้ตรวจ 2 คน
	N	แทน	จำนวนคน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนน X ผู้ตรวจคนที่ 1
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนน Y ผู้ตรวจคนที่ 2
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนน X แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมของคะแนน Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum XY$	แทน	ผลรวมของคะแนน X กับคะแนนทุกคู่

2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟา

(C-Coefficient) สูตร Cronbach (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 :

170 - 171)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ที่ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
k	แทน	จำนวนข้อ
$\sum s_i^2$	แทน	คะแนนความแปรปรวนคะแนนรายข้อ
s_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

2.4 ทาค่าอำนาจจำแนกของแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน โดยวิธีการทดสอบที (t-test) (ล้วน สายยศ. และอังคณา สายยศ. 2536 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2}{n_H} + \frac{s_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือ
\bar{X}_H	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
\bar{X}_L	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
s_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
s_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
n_H	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
n_L	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานข้อ 1, และ 2 ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent ในรูป difference Score (Scott and Wertheimer. 1962 : 262 - 264)

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD_1 - MD_2}}$$

$$S_{MD_1 - MD_2} = \sqrt{\frac{S_D^2}{n_1} + \frac{S_D^2}{n_2}}$$

$$S_D^2 = \frac{\Sigma(D_1 - MD_1)^2 + \Sigma(D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t-distribution
	MD ₁	แทน	คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
	MD ₂	แทน	คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
	S _D ²	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
	n ₁	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มทดลอง
	n ₂	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล การแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ดังนี้

t	แทน	ค่าสถิติของการแจกแจงแบบที
MD	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
กลุ่มทดลอง	แทน	กลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนววรรณฐาน
กลุ่มควบคุม	แทน	กลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามแนววรรณฐานและวิธีสอนตามคู่มือครู
2. การเปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามแนววรรณฐานและวิธีการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามด้วยวิธีสอนตามแนววรรณฐานและวิธีการสอนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมา เปรียบเทียบกัน โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score ได้ผลตัวแสดงไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม

	N	MD	S	t
กลุ่มทดลอง	30	20.40	16.07	
กลุ่มควบคุม	30	11.87	14.44	2.16*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 แสดงว่าความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

2. การเปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความมีระเบียบวินัยในห้องก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนของกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกันโดยใช้ t-test ในรูป Difference Score ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

	N	MD	S	t
กลุ่มทดลอง	30	9.00	2.85	18.75**
กลุ่มควบคุม	30	-4.70	2.80	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 4 แสดงว่าความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เน้นการเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะ การฟัง การพูด และ ระเบียบวินัยในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตาม แนววรรณฐานกับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสรุปผลดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามแนววรรณฐาน กับวิธีสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามแนววรรณฐานกับวิธีสอนตามคู่มือครู

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน ตามแนววรรณฐานกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
2. ความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตาม แนววรรณฐานกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 2 (อ.013) จำนวน 5 ห้องเรียน มีนักเรียน 300 คน จากนักเรียน 300 คน ทำการวัดด้วยแบบบันทึกพฤติกรรม ความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน และนำมาคำนวณหาค่าเปอร์เซ็นต์ และให้คัดเลือก นักเรียนที่ได้คะแนนเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมาได้จำนวน 80 คน เป็นจำนวนประชากรที่มี ระเบียบวินัยในห้องเรียนต่ำ

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 จำนวน 2 ห้องเรียนมีนักเรียนห้องละ 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายโดยความสมัครใจที่จะเลือกเรียน ในกลุ่มทดลอง คือ เวลาเช้า 7-00 - 7.50 น. หรือเลือกเรียนในกลุ่มควบคุม คือ เวลา 11.40 - 12.30 น. และมีการจัดเวลาเช้า และเที่ยงของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากประชากรดังกล่าวข้างต้น

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอนทักษะการฟัง-การพูด ตามแนววรรณฐาน จำนวน 8 แผน

3.2 แผนการสอนทักษะการฟัง-การพูด ตามคู่มือครูจำนวน 8 แผน

4. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบทดสอบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคูณภาพแล้ว

4.2 แบบบันทึกความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยหลักการและปรึกษา รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รศ.อังคณา สายยศ รศ.อัจฉรา สุขารมณ เพื่อมาหาคูณภาพของเครื่องมือก่อนนำไปทดลอง

การดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนภาษาอังกฤษ

2. ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัย เป็นผู้ทดลองสอนเองทั้งสองกลุ่มโดยใช้เวลาสอนกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมเวลา 8 สัปดาห์

3. ทำการทดสอบหลังการทดลองทันที (Posttest) กับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบ วัดความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกพฤติกรรมความมี

ระเบียบวินัยในห้องเรียนฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน ซึ่งได้กำหนดไว้ก่อนการทดลอง

4. รวบรวมข้อมูลตามวิธีการทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC+

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score
2. เปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนโดยแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t-test แบบ Independent ในรูป difference Score

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวบรรณฐาน และการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ประเมินความมีระเบียบวินัย ในห้องเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามบรรณฐาน และการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ และ ระเบียบวินัยในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยทฤษฎี การสอนแบบบรรณฐาน (Genre-Based Approach) กับวิธีการสอนตามคู่มือครู ผู้วิจัยได้ อภิปรายผลจากการทดลองตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนด้วย ทฤษฎีการสอนแบบบรรณฐานกับวิธีการสอนตามคู่มือครู

จากการทดลองปรากฏว่า ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยทฤษฎีการสอนแบบบรรณฐานกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนการฟัง-พูดตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยของความ

สามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน กลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุชาติ หล่อนกลาง (2536 : บทคัดย่อ) และบุหงา คณาพงศ์ (2536 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนฟัง-พูดตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ระดับ .05 ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานส่งผลให้ ผู้เรียนมีความสามารถในการฟัง - พูด สูงกว่าการสอนตามคู่มือครู เนื่องด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การสอนฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนด้วยทฤษฎีการสอนแบบ

อรรถฐานนั้นเมื่อบำเพ็ญในตัวเองที่ชัดเจนที่สื่อให้ผู้ฟัง (หากเป็นภาษาพูด) สามารถเข้าใจ เนื้อความที่ได้ฟังชัดเจนแน่นอนขึ้นว่า ผู้พูดมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ เช่นผู้พูดจะกล่าวถึง เรื่องโดยทั่วไป หรือเฉพาะเจาะจงเป็นความรู้สึกส่วนตัว จะทำให้การฟังชัดเจนขึ้น การจับใจ ความสำคัญของเรื่อง การหารายละเอียดของเรื่องรวมทั้งการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อความที่ฟังจะทำได้ง่ายขึ้น เพราะคนฟังมีจุดมุ่งหมายในการอ่านหรือฟังที่แน่นอนและ ชัดเจน นอกจากนี้แล้ว การลำดับความคิดตามเนื้อความจะเป็นไปได้ง่ายขึ้นด้วย และ การใช้ภาษาในแต่ละอรรถลักษณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำเนียบภาษา หรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ ในแต่ละสถานการณ์ จะเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะในแต่ละเนื้อความของบริบทหนึ่ง ๆ ด้วย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 27) การที่นักเรียนกลุ่มทดลองสามารถเรียนรู้และเข้าใจ ชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ที่เรียกว่า อรรถลักษณะ ซึ่งสามารถเปรียบเทียบกับการใช้ภาษา ทั่วไปในชีวิตประจำวัน ครบทุกประการ จึงทำให้การสอนโดยทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานของ กลุ่มทดลองจึงสูงกว่ากลุ่มการสอนโดยคู่มือครูที่ปฏิบัติกันมาช้านานและเคยชิน ไม่มีความแปลก ใหม่ และการแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม และมีคะแนนเก็บเป็นกลุ่ม ซึ่งเหมาะกับวัยของนักเรียน ระดับนี้ที่ต้องการการแสดงออกและเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อว่าตนมีความสามารถที่จะช่วยกลุ่มได้ ประกอบกับการที่นักเรียนมีโอกาสใช้ความคิด และการแสดงออกตามวัยของนักเรียน นอกจากนี้ การสอนโดยทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน ยังมีข้อดีมากมายที่จะกระตุ้นให้นักเรียนต้นตัวกับ วิธีการสอนแบบใหม่ที่แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม และมีคะแนนเก็บเป็นกลุ่ม ซึ่งเหมาะกับวัยของ นักเรียนระดับนี้ที่ต้องการการแสดงออกและเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อว่าตนมีความสามารถที่จะ ช่วยกลุ่มได้ ประกอบกับการที่นักเรียนมีโอกาสใช้ความคิดใช้เหตุผลเพื่อตอบคำถาม

และสามารถใช้ภาษาโครงสร้างคำศัพท์เพื่อประยุกต์ใช้ในแต่ละอรรถลักษณะ ซึ่งจะมองเห็น
เป้าหมาย การลำดับขั้นตอนได้ดีกว่าการฟังพูดตามคู่มือครู

นอกจากนี้ การสอนด้วยวิธีดังกล่าวครูเป็นผู้ช่วยฝึกให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม และ
จัดหาเนื้อความต่าง ๆ ที่มีอรรถลักษณะใกล้เคียงกับเนื้อความที่กำลังเรียนอยู่ และที่สำคัญ
คือ ขั้นตอนสุดท้ายเป็นขั้นตอนที่นักเรียนแต่ละคนฝึกพูดด้วยตนเอง โดยครูให้นักเรียนเตรียม
เขียนโครงร่างของแต่ละคนและออกมาพูดหน้าชั้นเป็นตัวแทนกลุ่ม ทุกคนต้องแสดงผลงานของตน
ในแต่ละกลุ่มหน้าชั้น เพื่อฝึกความกล้าแสดงออก ความมั่นใจในตนเอง และความภูมิใจซึ่งจะ
เป็นแนวทางให้นักเรียนรักที่จะหาความรู้เพิ่มเติมทางภาษาอังกฤษตลอดไป

1.2 การสอนตามวิธีสอนแบบอรรถฐานนั้นเป็นทฤษฎีการสอนที่ทำให้เด็ก
สามารถนำเอาประสบการณ์เดิม มาใช้เชื่อมโยงกับเรื่องราวต่าง ๆ ในบริบทที่สอนเป็น
กระบวนการที่สามารถทำให้ผู้เรียนใช้สมองทั้งทางด้านซ้ายและด้านขวาสัมพันธ์กัน ทำให้เกิด
ความจำระยะยาว ทำให้การสอนภาษามีประสิทธิภาพ ซึ่งทุกขั้นตอนของการสอน ผู้เรียนจะต้อง
ใช้สมองคิดตลอดเวลา การทำงานของสมองลักษณะนี้จะทำให้ การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ
ขั้นสูงทั้งการอ่าน การเขียน การฟัง ตลอดจนการพูด ดังที่ แอชเชอร์ (Asher, 1982 :
19) กล่าวว่า การทำงานของสมองซีกซ้ายและซีกขวาที่สัมพันธ์กัน จะทำให้เกิดความจำ
ระยะยาว ความจำของมนุษย์จากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนทำให้เกิดพิมพ์เขียว
(Blue Print) ประทับย้าความทรงจำของผู้เรียนในการรับรู้ภาษาได้เป็นอย่างดี ดังนั้น
การที่ครูให้นักเรียนมีโอกาสโยงประสบการณ์เดิมกับความคิดปัจจุบัน และเป้าหมายที่ชัดเจน
สามารถทำให้พูด-ฟัง ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถคิดได้อย่างมีเหตุผล ในทาง
ตรงกันข้ามนักเรียนกลุ่มควบคุมจะเรียนตามเนื้อหาและแบบฝึกหัด มีโอกาสในการใช้
ประสบการณ์เดิมของตนเอง เชื่อมโยงกับเนื้อเรื่องที่เรียนน้อยกว่าที่ควรเป็น เนื่องจากไม่มี
กิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนได้คิดและโยงประสบการณ์เดิมของตนกับความรู้ใหม่ได้มากเท่าที่ควร

2. การเปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่
ได้รับการสอนตามแนวอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู

จากผลการทดลอง พบว่า ความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนตามแนวอรรถฐาน กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนการฟัง-
การพูดตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่คะแนนเฉลี่ยของความ

มีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากเหตุผลดังนี้

การสอนการฟัง การพูดที่ได้รับการสอนด้วยทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานนั้น เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนทำงานเป็นขั้นเป็นตอน เป็นระบบ ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน อย่างเป็นระบบด้วย การทำกิจกรรมร่วมกันหลาย ๆ รูปแบบ ตั้งแต่ตอนแรกของการให้รูปแบบทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยการฟังเนื้อความร่วมกัน จะมีการซักถามแสดงความคิดเห็น อภิปราย การสังเกตจากเนื้อหาพร้อมกันและสุดท้ายมีการฝึกพูด แต่งเนื้อหาอย่างเป็นอิสระด้วยตนเอง ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวเป็นการสร้างระเบียบวินัยในห้องเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะทุกคนต่างมีหน้าที่ของตนเองที่ต้องรับผิดชอบทั้งในบทเรียน ในกลุ่ม และงานของตนเอง แม้จะเกิดเสียงดังในห้องเรียนบ้างเป็นครั้งคราว แต่สรุปแล้วก็คือ ทุกคนจะต้องทำงาน รายงานผลของกลุ่มและตนเองให้สำเร็จจนได้ และเมื่อนักเรียนทำงานสำเร็จแต่ละครั้งก็จะเป็นขวัญและกำลังใจของคนที่มุ่งมั่นทำงานให้สำเร็จต่อไปเรื่อย ๆ เป็นการสร้างวินัยในตนเองตามมาด้วย ซึ่งแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู ซึ่งครูมักเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน เป็นส่วนใหญ่ นักเรียนมีหน้าที่ทำตามคำสั่งที่ครูผู้สอนบอก ไม่มีกิจกรรมหลากหลายสำหรับผู้เรียนที่ต้องรับผิดชอบและฝึกความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน และมีวินัยในตนเองมากเท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะจะเป็นเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนดังนี้

1.1 ผลการวิจัยพบว่า การสอนที่กระทำการฟัง การพูดตามแนวอรรถฐาน ได้ให้ผลดีแก่ผู้เรียนทั้งความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดและความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนั้นคงจะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้นำวิธีสอนตามแนวอรรถฐาน ไปสอนนักเรียนในระดับต่าง ๆ เพื่อฝึกนักเรียนให้เป็นนักคิด และมีความภูมิใจในตนเอง กล่าวแสดงออก มีความหลากหลายในเนื้อหาในชีวิตประจำวัน

เพื่อเป็นการสอดคล้องกับความต้องการ การใช้ภาษาในการสื่อความหมาย กับนานาประเทศ ในปัจจุบันนี้ และนักเรียนจะได้มีระเบียบวินัยในห้องเรียนมากขึ้น ทำให้การเรียนการสอน ดีและพัฒนามากขึ้น อันเป็นผลต่อการมีระเบียบวินัยในตนเองในอนาคตด้วย

1.2 ถ้านักเรียนได้แสดงอรรถลักษณะอันผิด ๆ ไปจากต้นแบบ ก็ถือว่าเป็น การฝึกการอ่าน การค้นคว้ามากขึ้น และควรนำมาเป็นประโยชน์ พร้อมทั้งมีการชี้แจงจากครู ผู้สอน ไม่ควรตำหนิ หรือทำให้นักเรียนท้อแท้ เพราะการหาเนื้อหาเพิ่มเติมขึ้น อาจทำให้นักเรียนต้องทำงานหนักในช่วงแรกพอประมาณ ในที่สุดก็ จะเกิดความเคยชิน มีเป้าหมาย ในการทำงานและถือว่าการฝึกระเบียบและวิธีการค้นคว้าเพิ่มเติม ซึ่งเป็นผลดีต่อนักเรียน ในภายภาคหน้า

1.3 ในการศึกษาเรื่องความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนควรมีการใช้เวลาให้ เหมาะสมหรือระยะเวลาที่นานกว่านี้ ที่จะเก็บข้อมูลบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้อง เรียน และผู้วิจัยก็ได้คาดหวังมากเกินไปว่า วิธีการสอนการฟัง-พูด แบบอรรถฐาน จะสามารถ เปลี่ยนพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนได้ถึง 80% ขึ้นไป หรือมีระเบียบวินัยตลอดไป เพราะเมื่อเด็กกลับไปสู่พฤติกรรมของห้องเรียนของตนเองที่แตกต่างกันออกไป ก็จะมีนิสัย เดิมของตนเองกลับมาอีก ควรใช้เวลาการศึกษา การบันทึกนานกว่าที่ผู้วิจัยทำ ในการทดลอง ครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้คาดหวังว่าระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนจะอยู่ถึง 90% หรือตลอดไป เพราะตามความเป็นจริงนั้นควรมีการสังเกตและเก็บบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนในระยะเวลา นานพอสมควร จึงจะเห็นความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนอย่างถาวรติดตัวนักเรียนตลอดไป ควรมีการติดตามผลภายหลังการทดลองซึ่งเป็นผลระยะยาวอันเป็นประโยชน์ยิ่งต่อสังคม และประเทศไทย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2.1 ควรมีการค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนตามแนวอรรถฐานแต่เน้นทักษะ แต่ละ ทักษะเพียงอย่างเดียว เพราะมีการป้อนเนื้อหาทั้ง 8 อรรถลักษณะนับว่ามากพอ ถ้าเน้นทักษะฟัง ก็ฟังอย่างเดียว แต่มีการฝึกพูดหรืออ่านเขียน แต่ไม่ถือเป็นการทำทางสถิติ และดูว่า การฟังนั้น จับใจความได้มากน้อยแค่ไหนจากการทดสอบและเสริมแบบฝึกหัดการฟังมาก ๆ เพราะปัจจุบัน การฟังจาก IBC และ BBC มีตลอดเวลา การฟังเน้นพื้นฐานของทักษะพูด - อ่าน - เขียน

2.2 ควรศึกษาเรื่องระเบียบวินัยในห้องเรียน ไม่จำเป็นต้องเป็นเบอร์เซ็นต์ไคล์ ที่ 25 อาจเป็นกลุ่มระหว่างสูงหรือต่ำ สูงกับสูง ต่ำกับต่ำ เพราะการนำเด็กที่มีระเบียบวินัยต่ำ มาก มาจัดห้องทำการสอน ทำให้มีตัวแปรแทรกซ้อนเกิดขึ้นได้ง่าย เช่น การมาไม่พร้อมกัน มีการขัดกับเวลาของแต่ละคน มีการเปรียบเทียบ มองตัวเองในทางที่ไม่ภูมิใจ และมีปฏิริยาตอบสนองไม่ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้ครูประจำชั้นหรือครูผู้สอน ไม่อยากจะเขียนตามสภาพของเด็ก ที่ขาดระเบียบวินัย เกรงความไม่สบายใจของเด็ก ข้อมูลรั่วไหล และอื่น ๆ ควรใช้ในห้องเรียน ที่ตนสอน แต่เปรียบเทียบกลุ่มระเบียบวินัยของนักเรียนทั้งสูง และต่ำของ 2 ห้องเรียน เพราะ เป็นโรงเรียนที่คละกันในเรื่องระเบียบวินัยอยู่แล้ว เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาถึงผลของตัวแปรอื่น ๆ ด้วย เช่น ความมีระเบียบวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง การกล้าแสดงออก หรือความวิตกกังวล เป็นต้น

บรรณาการ

บรรณานุกรม

- กมลทิพย์ เศรษฐมลัย. ระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530. ถ่ายเอกสาร.
- กัณฑ์ทิพย์ สิงหะเนติ. "วิธีการสอนโดยอาศัยการฟังพูด (Audio - Lingual)," ภาษาปริทัศน์. 1(1) : 20 - 21 ; ภาคต้น, 2523.
- กล้า ทองขาว. การบริหารบุคลากรในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : บริษัทวิคตอรี่เพาเวอร์ พอยท์ จำกัด, 2525.
- กองบรรณาธิการ, การศึกษานอกโรงเรียน. "ใครว่าคนไทยไม่มีวินัย," วารสารการศึกษา. 8(119) : 4 ; กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2527.
- จรัสพัทธ์ บุญโยคม. การสร้างแบบสอบถามสมรรถนะทางการฟังภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4, และ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อัดสำเนา.
- จินดา งามสุทธิ และอัมพร สุขเกษม. การพูด. พิมพ์ครั้งที่ 2. กาลสินธุ์ : โรงพิมพ์จิตกัณฑ์การพิมพ์, 2516.
- ชวาล แพร์ตกุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2516.
- ชัยอนันต์ สมุทวณิช. "การเปลี่ยนแปลงกับความรู้ในยุคโลกาภิวัตน์ ก้าวต่อไปของที่ตั้งคิดแห่งวิทยา," ผู้จัดการรายวัน. หน้า 9. 2 - 4 สิงหาคม 2537.
- ชูเกียรติ จารัตน์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- ณัฐรา ระกาพล. ผลของการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. ศิลปการพูดต่อที่ชุมนุมชน. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วน จำกัด โรงพิมพ์ อักษรไทย, 2515.

- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. ศิลปการพูดต่อที่ชุมนุมชน. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วน จำกัด โรงพิมพ์ อักษรไทย, 2515.
- ทิพย์วัลย์ คุลยะสุข. "การฟังกับการเรียน," บรรณารักษศาสตร์. 10(2) : 32 ; เมษายน 2535.
- นงลักษณ์ ประเสริฐ และคนอื่น ๆ. "การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียน สาคูจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) พ.ศ. 2534 ตามการรายงานของตนเอง," วารสารครุศาสตร์. 21(1) : 1 ; กรกฎาคม - กันยายน 2535.
- นันทา ขุนภักดิ์. การพูด. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม, 2529.
- นิตยา เจริญสิทธิ์. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ม.6 ที่ใช้โครงสร้างระดับยอดและการสอนตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- นิภาพร รัตนพฤกษ์. "เทคนิคและอุปกรณ์ช่วยการเรียนการสอนทักษะการฟัง," วารสารภาษาปริทัศน์. 3(1) : 24 ; ภาคต้น, 2525.
- เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรวงศ์. ระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530. ถ่ายเอกสาร.
- บุหงา คณาวรงค์. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง การพูดภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.
- ปัญจา สดสง่า. วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกันและการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- ประมวล ตันยะ. การบริหารกิจการนักเรียน. นครราชสีมา : วิทยาลัยครูนครราชสีมา, 2528.

- บัญชา สดสง่า. วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกันและการแก้ไขตามทัศนะ
ของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.
ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2531. อัดสำเนา.
- ประมวล ตันยะ. การบริหารกิจการนักเรียน. นครราชสีมา : วิทยาลัยครูนครราชสีมา,
2528.
- ปิ่น มาลากุล, ม.ล. หลักการศึกษ. กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2506.
- ปรีชา ช่างขวัญยืน. ศิลปะการฟัง การอ่าน. กรุงเทพฯ : เทพประทานพร, 2525.
- พนัส หันนาคินทร์. เอกสารประกอบคำบรรยายวิชา SP 201 Fundamentals of Speech
(วาทกรรมเบื้องต้น). พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก,
ม.ป.ป.
- _____. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2524.
- พนอม แก้วกำเนิด. หลักการของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ฉบับปรับปรุง
2533. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2533.
- พวงเพ็ญ อินทรประวิติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สงขลา, 2522.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. เครื่องมือและวิธีเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์.
กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2531.
- พัชรประภา อุดลวิทย์. หลักการและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน การศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. การสร้างคนรุ่นใหม่ให้เด่นในคุณลักษณะ 7 ประการ. พิษณุโลก :
วิทยาลัยครูพิบูลย์สงคราม, 2532. อัดสำเนา.
- ไพโรจน์ ไตเทศ. "เราจะสร้างวินัยเด็กได้อย่างไร ?," วารสารแนะแนว.
20(101) : 22 ; ตุลาคม - พฤศจิกายน 2528.

- ไพโรจน์ ไตเทศ. "เราจะสร้างวินัยเด็กได้อย่างไร ?," วารสารการศึกษา กทม.
9(11) : 8 ; สิงหาคม 2528.
- ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียน
ภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับ
การสอนด้วยทฤษฎีการสอนแบบบูรณาการกับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปริชญานิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
อัสสาเนา.
- ภิญโญ สาร. หลักบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2519.
- มันส์สวาท ไพทะยะ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจและแรงจูงใจ
ในสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการสอนด้วย
หลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง กับการสอนตามคู่มือครู. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัสสาเนา.
- ยงยุทธ ดลกุล. "หลักการและศิลปะของนักพูดที่ดี," ประชากรศึกษา. 36(6) : 28 ;
มีนาคม 2529.
- เยาวลักษณ์ บุญศิริ. การเปรียบเทียบความเข้าใจภาษาอังกฤษด้วยการฟังจากการสอน
โดยใช้เทปกับการสอนโดยใช้สไลด์เทปเสียง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัสสาเนา.
- รดาภรณ์ มานพวงศ์. การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้
สื่อประสมกับวิธีการสอนตามปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน
กุนนทีรุทธารามพิทยาคม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2529. ถ่ายเอกสาร.
- ลักขณา สตะเวทิน. หลักการพูด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 2536.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2536.
- วิจิตร อวาทะกุล. "ระเบียบวินัยเป็นหัวใจของการพัฒนา," วารสารไทย THAI JOURNAL.
9(36) : 45 ; ตุลาคม - ธันวาคม 2532.
- วิชัย ต้นศิริ. "มองแผนการสอนศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่," วารสารการศึกษาแห่งชาติ.
27(1) : 79 ; ตุลาคม - ธันวาคม 2535.

- วิชัย วงศ์ใหญ่. "การฟังเพื่อความเห็นอกเห็นใจ," วารสารการวิจัยทางการศึกษา, 16(2) : 29 - 30 ; เมษายน - มิถุนายน 2529.
- วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. กรุงเทพฯ : เรือนอักษร, 2524.
- วิเชียร เกตุสิงห์ และคนอื่น ๆ. "การศึกษาเพื่อแสวงหาแนวทางการจัดการศึกษาสำหรับชาวไทยต่างวัฒนธรรม : ลักษณะผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษา ระดับมัธยมศึกษา," วารสารการวิจัยทางการศึกษา, 22(3) : 24 ; 2535.
- วรภรณ์ ศรีเพ็ชรพันธ์. การสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษ 041 "ทักษะการฟัง-การพูด. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. ถ่ายเอกสาร.
- วิภาดา ประสารทรัพย์. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนตามแนวอรรถฐาน กับวิธีสอนเขียนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- ศักดิ์ดา ปั้นเหน่งเพชร. ภาษากับการสื่อสาร Language and Communication. หน้า 11 - 12. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2528.
- ศรารุธ วงศ์ทอง. การเปรียบเทียบผลการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- ศึกษานิพนธ์, กระทรวง. หลักการมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2534.
- _____. Keep Talking Book I. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2523.
- _____. Keep Talking Book II. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2523.

- ศุภรัตน์ ภัทรานนท์. ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ ชูชีพชัย. "ความมีวินัย," มิตรครู. 26(4) : 20 ; บัณฑิต 31 กรกฎาคม 2527.
- สมปราชญ์ อัมมะพันธ์. หลักการพูด. บัณฑิตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต บัณฑิตานี, 2529.
- สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. "การประเมินผลทักษะการฟัง," สารพัฒนาหลักสูตร. 43 : 13 : ตุลาคม 2528.
- สวนิต ยมาภัย และถิรนนท์ ธนวิศิโรวงศ์. หลักการพูดขั้นพื้นฐาน. พิมพ์ครั้งที่ 8. ภาควิชาวาทยวิทยา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- สวัสดี บรรเทิงสุข. เทคนิคการพูด. เชียงใหม่ : สโมสรฝึกพูดแห่งลานนาไทย (เชียงใหม่), 2521.
- สวัสดี สุวรรณอักษร. การบริหารบุคลากรในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : บริษัทวิคตอรีเพาเวอร์พอยท์, 2525.
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. การบริหารกิจการนักเรียน. พิชญโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิชญโลก, 2520.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่มที่ 2. หน้า 25 - 27. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
..... เอกสารกับคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์, 2531.
- สุโขทัยธรรมาธิราช, มหาวิทยาลัย. มัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : บริษัทวิคตอรีเพาเวอร์พอยท์, 2529.
- สุชาติ นิมนานนิตย์. "ใช้เกมส์ในการฝึกพูด," วารสารภาษาปริทัศน์. 3(1) : 53 ; ต้นปี, 2535.
- สุชาติ หล่อนกลาง. การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

- สุมิตรา อังวิศยกุล. วิธีสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- สุภัทรา อักษรานุกเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- สุภาวดี (อ. วิจิตรา) แสงพลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ. วาทกรรมสำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : โอเคียนสโตร์, 2526.
- อังคณา สายยศ. "การวิเคราะห์ข้อสอบของแบบทดสอบ," วารสารการวัดผลการศึกษา
14(43) : 29 - 31 ; พฤษภาคม - สิงหาคม 2536.
- อัจฉรา วงศ์ไสธร. "ทิศทางของการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษา," วารสารปริทัศน์.
4(2) : 17 - 18 ; ปลายปี 2526.
- อวยชัย วิยสุวรรณ. การบริหารกิจการนักเรียน. นครสวรรค์ : คณะครุศาสตร์
วิทยาลัยครูนครสวรรค์, 2533.
- Alexander, R.N. and C.H. Apfel. "Allering Schedule of Reinforcement
for improved Classroom Behavior," Exceptional Children.
43 : 97 - 99 ; 1976.
- Asher, J.J. Learning Another Language Through Action. California :
Sky Oaks Production, Inc., 1982.
- Ayllon, Theodone and Michael D. Roberta. "Elimination Discipline
Problem by Strengthening Academic performance," Journal
of Applied Behavior Analysis. 7 : 71 - 76 ; 1974.
- Barker, Larry L. Communication. New Jersey : Prentice Hall, 1978.
- Bartz, Walter H. "Teaching Oral Communication," in the Foreign
Language Classroom : Language in Education : Theory and
Practice. Virginia : The Centre for Applied Linguistics,
1979.
- Boldstard, Orin D. and Stephen M. Johnson. "Self Regulation in the
Modification of Disruptive - Classroom Behavior," Journal
of Applied Behavior Analysis. 5 : 443 - 454 ; 1972.
- Brodan, M. and others. "Effects of Teacher's Attention on Attending
Behavior of Two boys at Adjacent Desk," Journal of Applied
Behavior Analysis. 3(3) : 199 - 203 A; Fall, 1970.
- Brooks, Nelson. Language and Language Learning : Theory and
Practice. 2nd ed. New York : Harcourt, Brace & World,
1964.
- Byrne, Donn. Teaching Oral English. London : Longman Group Ltd.,
1976
- _____. Teaching Writing Skills. London : Longman Group Ltd.,
1979.

- Criuckshank, Donald R. A First Book of Games and Simulations. Belmont, California : Woodsworth Publishing Company, Inc., 1977.
- Eckard, Ronald D. and Kearny Mary A. Teaching Conversation Skills in ESL (Language in Education:38). Washington, Center for Applied Linguistics, 1981.
- Fishbein, Jill E. and Bardara H. Wasik. "Effect of the Good Behavior Game on Disruptive Library Behavior," Journal of Applied Behavior Analysis. 14 : 89 - 93 ; 1981.
- Finocchiaro, Mary and Cristopher Brumfit. The Functional National Approach : From Theory to Practice. New York : Oxford University Press, 1983.
- Finocchiaro, Mary and Bonomo Michael. The Foreign Language Learners: a Guide for Teachers. New York : Regents Publishing Company, Inc., 1973.
- Finocchiaro, Mary and Syndey Sako. Foreign Language Testing. USA : Regents Publishing Company, Inc., 1973.
- Haley, Majorie Hall. "A Study of the Effectiveness of Simultaneous Oral Production and the Total Phsyical Response Strategy on the Speaking Achievement, Attitude, Motivation, and Interest of Level I Spanish," Dissertation Abstracts International. 1978. typed.
- Hallday, M.A.K.; and Hasan, R. Language, Context and Text Aspects of Language in a Social - Semiotic Perspective. Australia : Deakin University, Victoria, 1985.
- Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York : McGraw-Hill, 1969.
- Howell Robert G. and Howell Patricia L. Discipline in the classroom : Solving the Teaching Puzzie. Reston Publishing Company, Inc., 1979.
- Hugo E.R. Uyterhoeven. "General Managers in The Middle," Stress, Success...and Survival (Harvard Business Review, 1976).
- Hyland, Ken. "Effects of Genre Description in Argumentative Essay," Research in the Teaching of English. 23(3) : 23 - 24 ; June, 1990.
- Johnson, Keith and Morrow, Keith. (eds.) Communication in the Classroom : Applications and Methods for Communicative Approach. Harlow : Longman, 1981.

- Kannwischer, Nell D. "Prediction of Foreign Language Learning : Development and Present Status," Dissertation Abstracts International. Florida State University, 1969. mimeographed.
- Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrel. The Natural Approach. The Alemany Press, 1983.
- Mackey, William F. Language Teaching Analysis. London : Longman Group Ltd., 1965.
- Oller, John W. Language Tests and School. Longman Group Ltd., 1979.
- Paulston, Chistina Bratt and others. Teaching English as a second Language : Techniques and Procedure. Mass : Winthrop Publishers, Inc., 1976.
- Pimsleur, Paul and others. "Foreign Language Learning Ability," Journal of Educational Psychology. 15 - 26 ; 1962.
- Rivers, Wilga M. "Hearing and Comprehending," English Teaching Forum. 16 - 19 ; 18 October, 1980.
- _____. "Quated," in Reading on English as a Second Language for Teaching and Teacher - Trainees. by Kenneth Croft. Massashusette : Withrop Publishing Inc., 1972.
- Scott, Roger. "Speaking in Keith, John and Keith, Morrow (Eds)," Communication in the Classroom. Longman Group Ltd., 1981.
- Scott, William A. and Wertheimer Michael. Introduction to Psychological Research. New York : John Wiley & Sons, Inc., 1962.
- Terrell, Tracy D. "The Natural Approach to Language Teaching : An Update," The Modern Language Journal. 66(2) : 121 - 129 ; 1982.
- Underwood, Mary. Teaching Listening. New York : Longman Inc., 1989.
- Valette, Rebecca M. Modern Language Testing. New York : Harcourt Brace Jovanovich, 1977.
- Valette, Rebecca M. and Rence Desick. Modern Language Performance Objective and Individualization. Horcourt Brace Jobanovich, 1972.
- Ward, James. "A Communicative Approach Oral Skill," Teaching English Forum. 10 - 13 ; April, 1981.
- Widdowson, H.G. English in Social Studies. London : Oxford University Press, 1978.
- _____. Teaching Language as Communication. London : Oxford University, Press, 1979.

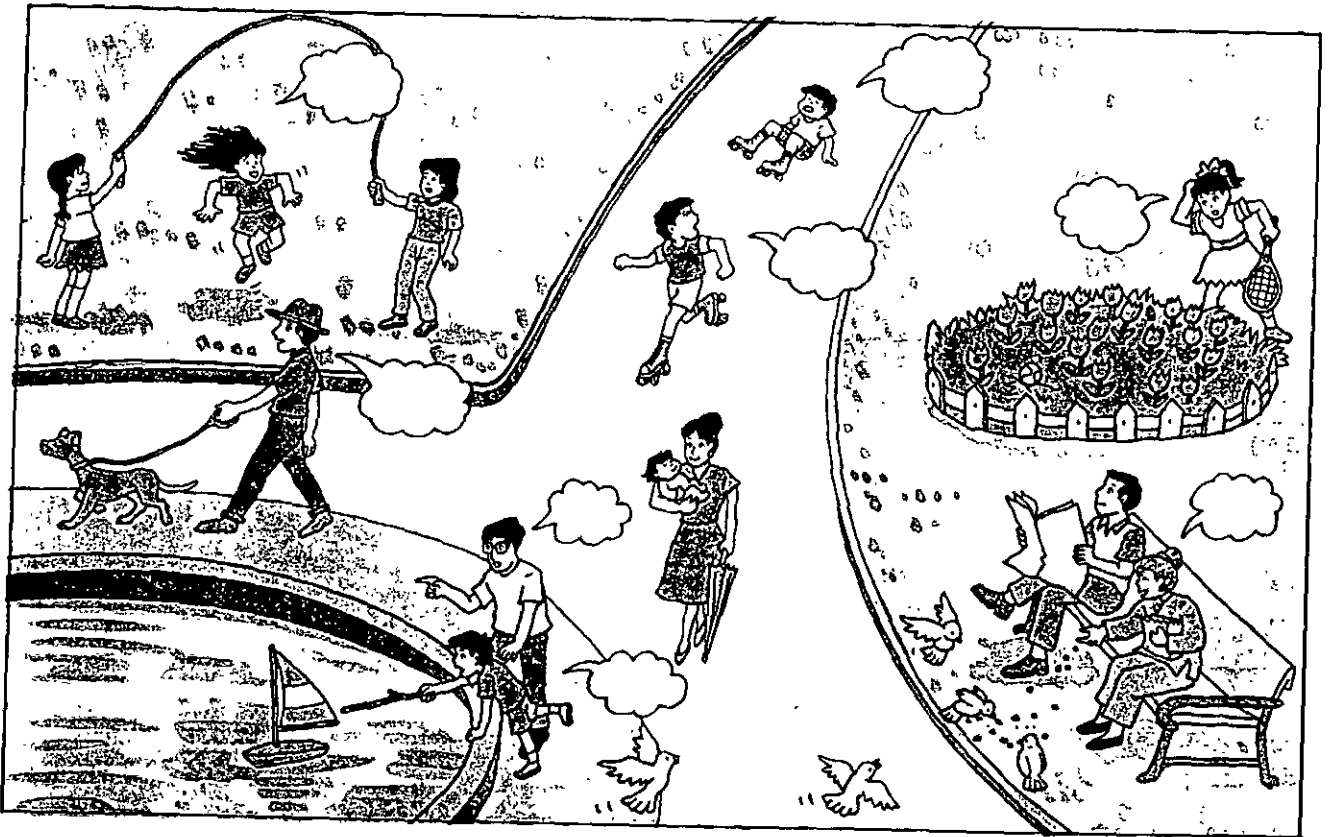
ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

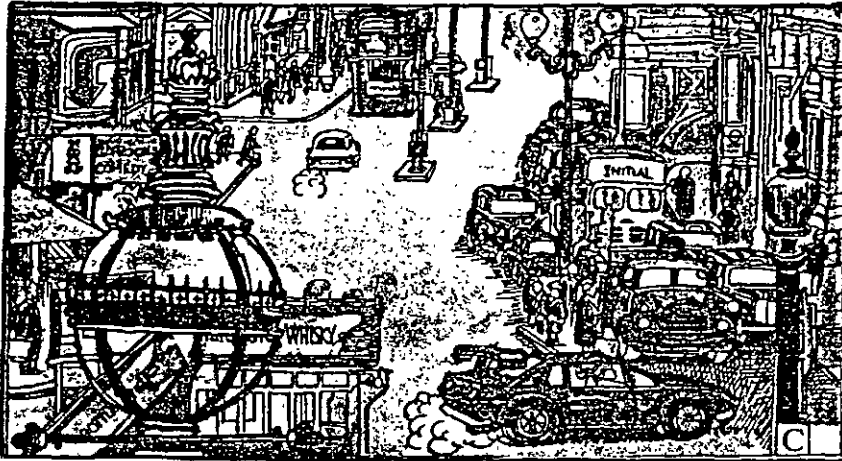
- แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูด
- แบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนภาษาอังกฤษ

Oral TestListening and speaking ability test 1 - 8

1. What did you do when you were in Mattayom Suksa 1 ?
Tell me 3 things.
2. What kind of animal do you like best? Why?
3. If you are in the library, you want to borrow some books,
what will you say to the librarian ?
4. Look at the picture! What happened in this picture ?

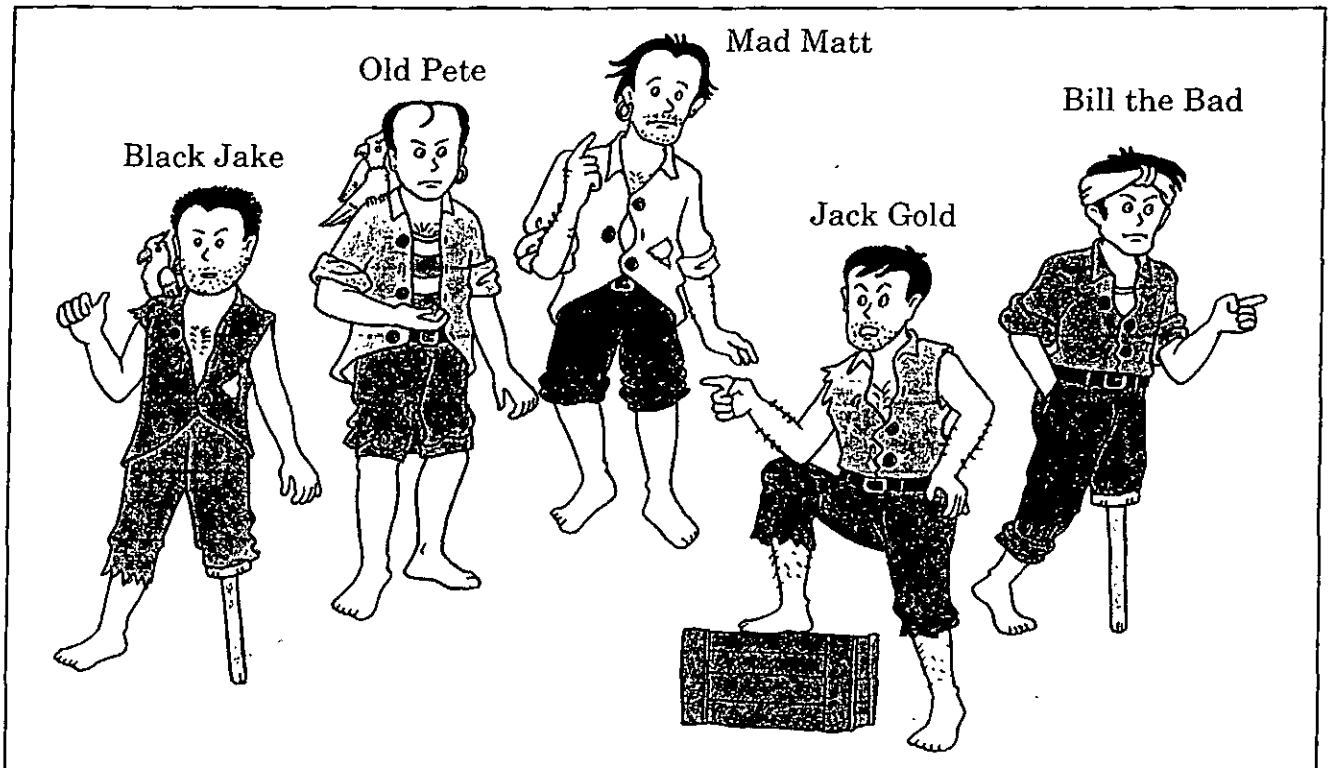

5. Look at this picture. If "you are at the corner C"
What will you do first if you want to go to Brighton
by bus?

6. Can you remember the story of the lion and the mouse ?
Please tell the motto of this story.
7. If you won a lot of money what would you buy first,
a car or a house? Why?
8. Look at this picture, Can you explain to me who is the
thief?
What is he wearing?

8.

ภาคผนวก ข

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 5 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน
ภาษาอังกฤษ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	X	S ²	X	S ²	
1	2.00	0.00	0.72	0.63	8.08
2	1.88	0.11	0.52	0.51	8.64
3	1.48	0.26	0.60	0.50	5.05
4	2.00	0.00	1.12	0.28	8.37
5	1.00	0.00	0.88	0.44	8.41
6	1.96	0.04	1.28	0.29	5.89
7	1.92	0.08	1.44	0.26	4.16
8	2.00	0.00	1.24	0.36	6.36
9	1.08	0.16	0.44	0.34	4.53
10	2.00	0.00	1.36	0.32	5.62
11	2.00	0.00	1.28	0.46	5.31
12	1.80	0.17	1.08	0.74	3.77
13	2.00	0.00	1.28	0.46	5.31

ตาราง 6 ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง
การพูดภาษาอังกฤษ

ข้อ	Su	Sl	X _{min}	X _{max}	ค่าความยาก (P)	ค่าอำนาจจำแนก (d)
1	363	183	3	32	0.62	0.48
2	373	234	3	32	0.70	0.37
3	367	150	3	32	0.58	0.58
4	339	227	7	32	0.59	0.34
5	358	195	3	32	0.63	0.43
6	334	114	3	32	0.49	0.58
7	381	220	3	32	0.69	0.43
8	351	182	3	32	0.60	0.45
9	363	163	3	32	0.59	0.53
10	355	86	3	32	0.48	0.71
11	366	188	3	32	0.54	0.66
12	361	164	3	32	0.59	0.52
13	310	178	4	32	0.53	0.36
14	360	158	0	32	0.62	0.49
15	373	118	0	32	0.59	0.61

ตาราง 7 คะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง
ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	PRE	POST	DIFF	คนที่	PRE	POST	DIFF
1	158	197	39	16	160	145	-15
2	109	140	31	17	97	100	3
3	94	118	24	18	62	71	9
4	27	67	40	19	35	73	38
5	26	68	42	20	27	44	27
6	38	77	39	21	81	102	21
7	54	68	14	22	97	111	14
8	79	98	19	23	106	121	15
9	79	101	22	24	105	114	9
10	113	120	7	25	98	124	26
11	139	150	11	26	200	205	5
12	47	82	35	27	98	109	11
13	124	128	4	28	102	164	62
14	143	152	9	29	108	133	25
15	102	103	1	30	102	135	33

ตาราง 8 คะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	PRE	POST	DIFF	คนที่	PRE	POST	DIFF
1	78	88	13	16	84	112	28
2	12	9	-3	17	67	111	44
3	31	25	-6	18	146	163	17
4	144	146	2	19	95	125	30
5	115	135	20	20	118	96	-22
6	105	111	6	21	77	68	-9
7	149	157	8	22	175	175	0
8	143	151	8	23	118	128	10
9	70	102	32	24	23	26	3
10	148	149	1	25	46	73	27
11	73	100	27	26	108	122	14
12	101	105	4	27	182	174	-8
13	105	126	21	28	84	103	19
14	91	109	18	29	99	114	15
15	85	96	11	30	65	91	26

ตาราง 9 คะแนนแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนภาษาอังกฤษ
ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	PRE	POST	DIFF	คนที่	PRE	POST	DIFF
1	20	33	13	16	23	29	6
2	23	35	12	17	24	31	7
3	24	35	11	18	24	33	9
4	20	26	6	19	24	31	7
5	22	32	10	20	24	35	11
6	22	36	14	21	24	37	13
7	22	31	9	22	26	33	7
8	20	34	14	23	22	33	11
9	20	29	9	24	21	33	12
10	23	31	8	25	21	31	10
11	25	31	6	26	26	33	7
12	19	28	9	27	23	29	6
13	22	27	5	28	28	33	5
14	21	29	8	29	22	35	13
15	23	30	7	30	24	28	4

ตาราง 10 คะแนนแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	PRE	POST	DIFF	คนที่	PRE	POST	DIFF
1	22	31	9	16	22	25	3
2	24	23	-1	17	21	23	2
3	22	26	4	18	22	28	6
4	22	27	5	19	16	21	5
5	20	28	8	20	22	29	7
6	25	32	7	21	30	34	4
7	22	24	2	22	26	25	-1
8	21	27	8	23	23	29	6
9	20	22	2	24	25	27	2
10	24	25	1	25	21	27	6
11	25	30	5	26	22	28	6
12	25	29	4	27	26	31	5
13	22	27	5	28	25	30	5
14	22	25	3	29	27	32	5
15	20	28	8	30	22	34	12

ภาคผนวก ค

- แผนการสอนทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง
- แผนการสอนทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม

Objective Behaviour	Content		Reference	Teaching Material	Remarks and Evaluation
	Topic & Language Element				
<ul style="list-style-type: none"> - To use adverbs of time to tell the story in order - To use pronoun to identify the person correctly - To tell the experience in the past independently 	<p>1. RECOUNT GENRE</p> <p>"What happened?"</p> <p>"Have you ever....?"</p> <p><u>VOCABULARIES</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - Recreation, trip and journey, On holidays <p><u>Pronunciations</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - belt : (e) - blouse : (au) - shirt : (ʃ:) - shoe : (u:) - jean : (i:) <p><u>Method of Teaching</u></p>	<ul style="list-style-type: none"> - Oxford Skilled Development series Listening 2 - Unit 14 : Page 38-40 - Oxford..Listening 2 Unit 11 : Page 29 - 31 	<ul style="list-style-type: none"> - Student groups - Five students a group - Picture cards and captions - Adverb cards - Tapescript and radio tape - Articles in class 	<ul style="list-style-type: none"> - Students are able to tell the story by using the adverbs given. - Students are able to listen to the tape and correct the answer correctly. - Students are able to tell their experience in 	

Method of TeachingPART : 1 Structure and Expression

1. Question Words: What; how; where; who; whose; how many.....?

What happened ?

How did it happen ?

What parts of their bodies are they talking about ?

How often have you been camping ?

Where did you go last night ?

2. Past simple tense.

I hurt my foot.

Then I noticed the police-officer.

There were two children sitting on a park bench.

3. Past continuous tense

Well, I was following the bus.

He was wearing a dark jacket and a cap when I met him.

4. Subject pronoun and object pronoun and possessive adjective

I saw these two men.

I went hiking with my father.

I sprained it while I was playing netball.

5. Adverbs of time and conjunctions

I burnt it at the beach yesterday.

And that's how the accident happened.

Anyway the bus stopped.

Then there was a blond - haired man.

PART : 2 New vocabularies

- sneaker	- suddenly
- sweater	- a blond-haired man
- pants	- behind
- passenger	- hike
- height	- painful
- bendage	- horse - racing
- sprain	- exiting
- swollen	- a wide choice
- polluted	- islands
- ocean	- peak

PART : 3 TEACHING PROCEDURE

Teaching Procedure

Lesson plan for teaching through GENRE-BASED APPROACH	Lesson plan for TEACHER'S MANUAL
<p>1.-Ask the students questions that are related to the story they hear through tape recorder. .</p> <p>2. Show the picture cards to the class. Then group of volunteer students tell their own experiences based on the pictures presented.</p> <p>3. Tell the students to of observe the sentence structure and/or pattern : adverbs of time; conjunction; adjectives; pronouns; and indefinite articles. Teacher explains further through series of examples. .</p> <p>4. Both teacher and students listen to the new stories or the dialogues made by the students themselves. Then students evaluate or appraise</p>	<p>1. Ask students, if they could travel to any other country in the world, ask them to share in class their feeling about the places they have been.</p> <p>2. Tell them the objective in in this lesson.</p> <p>3. Use the picture cards for reviewing the vocabularies and explain the new vocabularies to be studied.</p> <p>4. Listen to the story given</p> <p>5. Answer the prepared sheets. Check and record the marks. Praise students who did right and guide students who do not understand.</p> <p>6. Review the lesson. Students work in pairs, students share the story that they have listened. Last, everybody has homework.</p>

Lesson plan for teaching through GENRE-BASED APPROACH	Lesson plan for TEACHER'S MANUAL
<p>the outcome of their presentation through prepared sets of questions.</p> <p>5. Students works in the groups. They make up their own stories. The teacher supervises students do oral report in front of the class.</p> <p>6. Teacher and students give feedback of the presentation</p> <p>7. Give homework to students to make up their own story.</p>	

WHAT HAPPENED?

A1 Have you ever hurt yourself while playing sport or while doing something else? Write a sentence about it like this.

Last summer I cut my foot while I was swimming at the beach.

A2 Some of Sue's classmates had a bad weekend. What happened? How did it happen? Listen and complete the information below. Use the words given to help you. You can use the words more than once.

burnt
cut

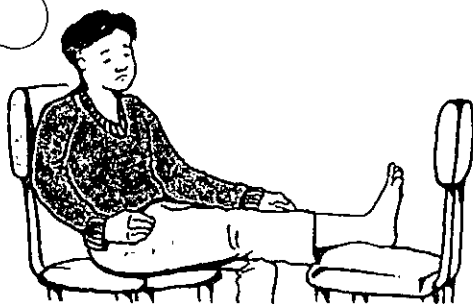
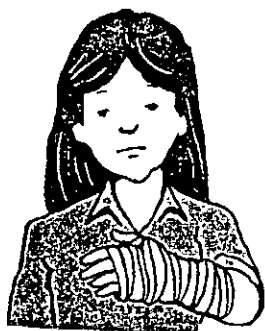
hurt
beach

making a fire
cooking

hiking
playing tennis

	What happened?	How did it happen?
1 Greg	hurt his foot	playing tennis
2 Ellen	_____	_____
3 Anne	_____	_____
4 Steve	_____	_____
5 Ted	_____	_____

A3 Listen to Sue's classmates describing injuries. What parts of their bodies are they talking about? Number the pictures 1-4.

B1 While Cindy was going home one day, she saw an accident. Look at the accident scene and complete the following passage.

The drivers of the two vehicles are arguing about the accident. The _____ are getting out of the _____ of the bus, with the help of the people _____. The _____ is keeping other people back. The _____ is taking photographs.

B2 Now listen to the lorry driver describing what happened and complete the policeman's notes.

Driver's statement

I was _____ the bus. I was not _____.

Suddenly _____ in front of the bus.

The bus _____ just in time. But I couldn't _____ in time.

B3 Ted was walking home when he saw something happening in a park near his house. Listen to his description of what was happening. Tick if the information in the picture is correct. Put a cross if it is incorrect.

A black and white illustration of a park scene. A car is on the right, with a driver. A policeman is standing near the car. A woman is sitting on a bench with a child. A man is walking a dog. There are trees and a path.

1 2 3

4 5 6

Tapescript

A2

Number 1

Sue : What happened to you, Greg ?
Greg : I hurt my foot, It's really painful.
Sue : Oh dear. How did you do it ?
Grag : I hurt it while I was playing tennis.

Number 2

Sue : What happened to you, Ellen ? What's wrong with your face?
Ellen : I burnt it at the baech yesterday.
Sue : Oh, It must be really painful.//

Number 3

Sue : Oh, Anne! What happened to you ?
Anne : I burnt my hand.
Sue : How did you hurt your hand?
Anne : Well, I went to a barbecue on Sunday, and I burnt it
while I was making a fire.//

Number 4

Sue : Are you all right, Steve? What happened to your finger?
Steve : I Cut it while I was cooking.
Sue : While you were cooking? Oh dear.//

Number 5

Sue : Ted! Have you hurt your leg?
Ted : Yes, I hurt it at the weekend.
Sue : How did you do that?
Ted : I went hiking with my father, I hurt it while i was
hiking.

A3

Number 1

Greg : I hurt it while I was playing football. The bandage helps, but I still need a crutch to help me walk.

Number 2

Ellen : I sprained it while I was playing netball.

Number 3

Ted : I broke it while I was at the swimming-pool. I slipped by the side of the pool and fell on it.

Number 4

Steve : I twisted it while I was running for the bus. It's so swollen that I can't get my shoe on.

B2

Lorry

driver : Well, I was following the bus you see. I wasn't driving fast because the road was quite busy.// Suddenly a woman stepped out in front of the bus. She just stepped straight out in front of it. She could have been killed. Anyway the bus stopped just in time. She was lucky I can tell you. But I couldn't show down in time. And that's how the accident happened, I hit the bus because I couldn't slow down. But it really wasn't my fault.

B3

Number 1

Ted : Well, let me tell you what I saw. Firstly, there were two children sitting on a park bench - a girl and a boy. They weren't doing anything. They were just talking and eating sandwiches.

Number 2

Ted : Oh, and there was a woman in the park. She was walking her dog. It was a big black dog.

Number 3

Ted : Then I saw these two men. They were trying to open a briefcase - a black briefcase. They were standing under a tree.

Number 4

Ted : There was a car parked on the street next to the park. I remember the number plate because I wrote it down. It was AB 80933.

Number 5

Ted : There was a man sitting in the front seat of the car. He was a big man with black hair.

Number 6

Ted : Then I noticed the police-Office. He was hiding behind a small hedge, and he was watching the two men under the tree.

ANSWERS

- A2 2. burnt her face at the beach
 3. burnt her hand making a fire
 4. Cut his finger cooking
 5. hurt his leg hiking

A3 (in order)

2 1

4 3

B1 (in order)

passengers window

on the road/nearby policeman

photographer

B2 (in order)

following driving fast

a woman stepped out stopped

slow down

B3 1 / 3 x 5 x

2 / 4 / 6 x

Objective Behavior	Content		Reference	Teaching Material	Remarks and Evaluation
	Topic & Language Element				
<p>- To use pronouns especially possessive pronoun correctly</p> <p>- To report something in the world in an affirmative form</p> <p>- To listen to the story given and answer the question correctly</p>	<p>2. REPORT GENRE</p> <p>"WHAT DO YOU PREFER?"</p> <p>"PASTIMES"</p> <p>"SOUNDS"</p> <p><u>VOCABULARIES</u></p> <p>- A favourite thing</p> <p>- Your free time</p> <p><u>Pronunciations</u></p> <p>- Consonant : (tʃ), (dʒ) (æ), (ə) (ʃ)</p> <p><u>Method of Teaching</u></p>	<p>Oxford Skills Development series Listening 2 Unit 17 Page 47 - 49 Unit 12 Page 28 - 30</p> <p>Better Listening 2 Unit 21 Page 41 - 42</p>	<p>- Tapescript</p> <p>- Radio tape</p> <p>- Work in pairs</p> <p>- Chart and picture cards</p> <p>- Word cards</p>	<p>- Students are able to tell the story and report about something you heard by using the possessive pronoun correctly</p> <p>- Students are able to listen to the tape and correct the answers effectively</p> <p>- Students are able to tell the new report from the picture cards as present simple tense.</p>	

Method of Teaching

Part 1 : Expressions:

1. Question Words

- What's your favourite kind of food, Cindy ?
- How about you ?

2. Present Simple

Well, I really love Thai food.

3. Future Simple

I have to improve my maths, so I'm going to have
maths lessons.

4. Infinitive and Gerund

I love going to Macau.

I like to go hiking in the hills.

Part 2 : New Vocabularies:

- The French
- to rent
- to improve
- cathedrals.
- Portuguese.
- favourite / favor

Part 3 : Teaching procedure

Teaching Procedure

Lesson plan for teaching through GENRE-BASED APPROACH	Lesson plan for TEACHER'S MANUAL
<p>1. Introduce the story and story type of Report Genre. Give examples of sentence structures and the details of the story. Finally try to listen to the story and complete the exercises.</p> <p>2. The students in each group try to build another report genre by themselves and the teacher gives the opportunity for the students to share in front of the class.</p> <p>3. After this activity comes the researching, observing and recording. Each Student tries to build the report Genre by himself and report in front of the class.</p>	<p>1. Ask the students about what they usually eat ever day.</p> <p>2. Tell them the objective in in this lesson.</p> <p>3. Use the picture cards for reviewing the vocabularies and explain the new vocabularies to be studied.</p> <p>4. Listen to the story given</p> <p>5. Answer the prepared sheets. Check and record the marks. Praise students who did right and guide students who do not understand.</p> <p>6. Review the lesson. Students work in pairs, students share the story that they have listened. Last, everybody has homework.</p>

WHAT DO YOU PREFER?

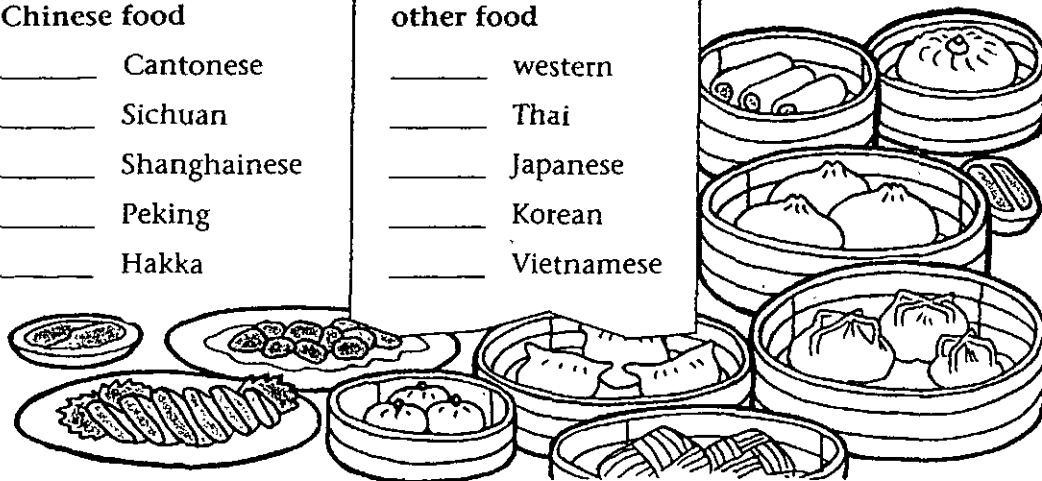
A1 What kinds of foods do you like? Rank the foods in the lists below from 1 (liked most) to 5 (liked least). Then compare with a classmate.

Chinese food

- _____ Cantonese
- _____ Sichuan
- _____ Shanghainese
- _____ Peking
- _____ Hakka

other food

- _____ western
- _____ Thai
- _____ Japanese
- _____ Korean
- _____ Vietnamese

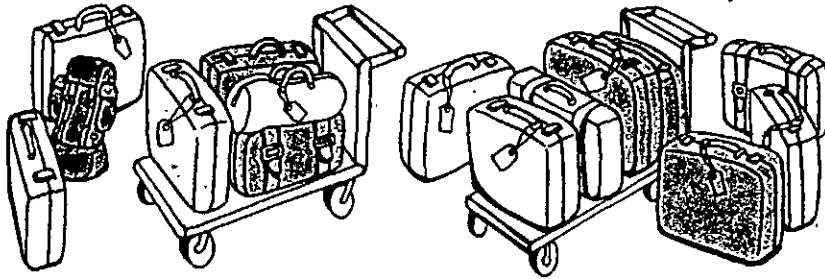
A2 Listen to Cindy and her friends talking about the kinds of foods they like. Which do they prefer and why?

	favourite	reason
1 Cindy	_____	_____
2 Ted	_____	_____
3 Sue	_____	_____
4 Greg	_____	_____
5 Ellen	_____	_____

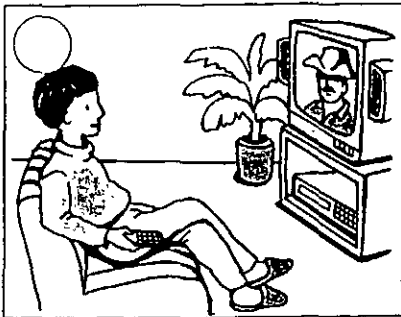
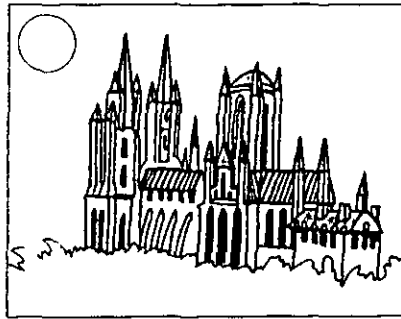
A3 Listen to Sue and Steve comparing different kinds of foods. How are they different?

1 Thai and Singaporean	Thai food is spicier than Singaporean food.
2 Japanese and Korean	_____
3 Cantonese and Hakka	_____
4 Chinese and western	_____

C1 How do you prefer spending your holidays? Write two things you like doing, then compare with a classmate.

C2 Cindy and her friends are talking about how they like to spend their holidays. Listen and number the pictures 1-6.

C3 Listen to Cindy and her friends talking about their plans for the holidays. What are they going to do?

1 Greg

2 Ellen

3 Ted

4 Steve

5 Anne

6 Cindy

Tapescript

A2

Ted : What's your favourite kind of food, Cindy?

Cindy : Well, I love Italian and French food, but of the two, I think I prefer French. Why's that ?

Ted : Why's that ?

Cindy : The French are such good cooks.//

Ellen : How about you, Ted?

Ted : Well, I really love Thai food.

Cindy : And you, Sue?

Sue : Mm. It's difficult to say. I love all Chinese food. but I think Cantonese food is my favourite.

Cindy : What do you like about Cantonese food ?

Sue : Well, it's always very fresh.//

Cindy : Do you have a favourite food, Greg?

Greg : Well, I like American food.

Cindy : American food. Why ?

Greg : Because I have a big appetite. With American food, you always get a lot to eat.//

Ted : And what about you, Ellen?

Ellen : I like lots of different foods, but I think my favourite's Japanese because it looks so pretty.

C2

Number 1

Voice 1 : Well, my idea of the perfect holiday is to go to a quiet beach and spend a few days swimming and sunbathing.

Number 2

Voice 2 : I like to go hiking in the hills. It's nice to get away from the city and the crowds.

Number 3

Voice : My perfect holiday is to go to a big city and do some shopping I love shopping.

Number 4

Voice 4 : I love going to Macau. The Portugese food there's wonderful, and we always eat in nice restaurants when we go there.

Number 5

Voice 5 : For me, the best holiday is to stay at home and watch TV. I usually rent lots of videos.

Number 6

Voice 6 : I like going to Europe. There are so many beautiful buildings there. I really love the old churches and cathedrals.

C3

Number 1

Cindy : Have you made your holiday plans yet, Greg?

Greg : Yes, I'm going to get a summer job in my uncle's restaurant.

Cindy : A summer job. Great.//

Number 2

Ellen : I'm going to study this summer.

Cindy : Really? What are you going to study?

Ellen : Biology. I have to improve my biology.//

Number 3

Cindy : Have you made plans for the summer, Ted?

Ted : Yes, I'm going to Canada.

Cindy : Canada, Wow!//

Number 4

Cindy : How about you, Steve?

Steve : I'm going to Macau, I think. My family has rented a holiday flat in Macau.//

Number 5

Cindy : And what are you going to do, Anne?

Anne : Well, I think I'm going to study, too. I have to improve my maths, so I'm going to have maths lessons.//

Number 6

Cindy : Well, I'm going back to England. I'm really excited about it. Have a nice summer everybody. See you in September.

Answers

- A2
1. French - The French are good Cooks.
 2. Thai - Ted loves spicy food./ It's very spicy.
 3. Cantonese - It's always very fresh.
 4. American - You always get a lot to eat.
 5. Japanese - It looks (so) pretty.

C2 (in order)

2 6

4 3

1 5

- C3
1. get a summer job
 2. study Biology
 3. go to Canada
 4. go to Macau
 5. have maths lessons/study maths
 6. go to England

Objective Behaviour	Content		Reference	Teaching Material	Remarks and Evaluation
	Topic & Language Element				
<p>- To listen to the tape and answer the questions correctly</p> <p>- To tell the story given briefly and the reason "who" or "how"</p>	<p>2. EXPLANATION GENRE</p> <p>"SUMMER JOBS"</p> <p>"GOING METIC"</p>	<p>Oxford skilled Development series Listening 2 Unit 10 Page 26 - 28 Better Listening 2 Unit 20 Page 39-40 Unit 24 Page 47 - 48 Unit 23 Page 45 - 46</p>	<p>- Tapescript</p> <p>- Radio tape</p> <p>- Newspapers : Student weekly</p> <p>- Books</p> <p>- Student groups</p> <p>- Sentence cards</p> <p>- Picture cards</p> <p>- Word Cards</p>	<p>- Students are able to choose the correct answer by listening to the tape.</p> <p>- Students are able to explain about the story from the picture card by using the conjunction "why" and "how" in present simple tense.</p>	
	<p><u>VOCABULARIES</u></p> <p>- Part time job, calculator</p> <p><u>Pronunciations</u></p> <p>- a tour guide</p> <p>- a summer job</p> <p>- Hong Kong Bullet</p> <p><u>Method of Teaching</u></p>				

Method of Teaching

Part 1 : Expressions :

1. Question words:

- Which of these jobs would you prefer, cindy ?
- What was it like ?
- Why ?
- What work experience do you have, Peter ?
- When are you able to work ?

2. Present Simple

Because I like books

I make the beds and clean the bedrooms.

I usually dance.

3. Present Participle : Adjective : Adverbs.

Was it interesting ?

It's fairly simple work.

4. Ordinal number.

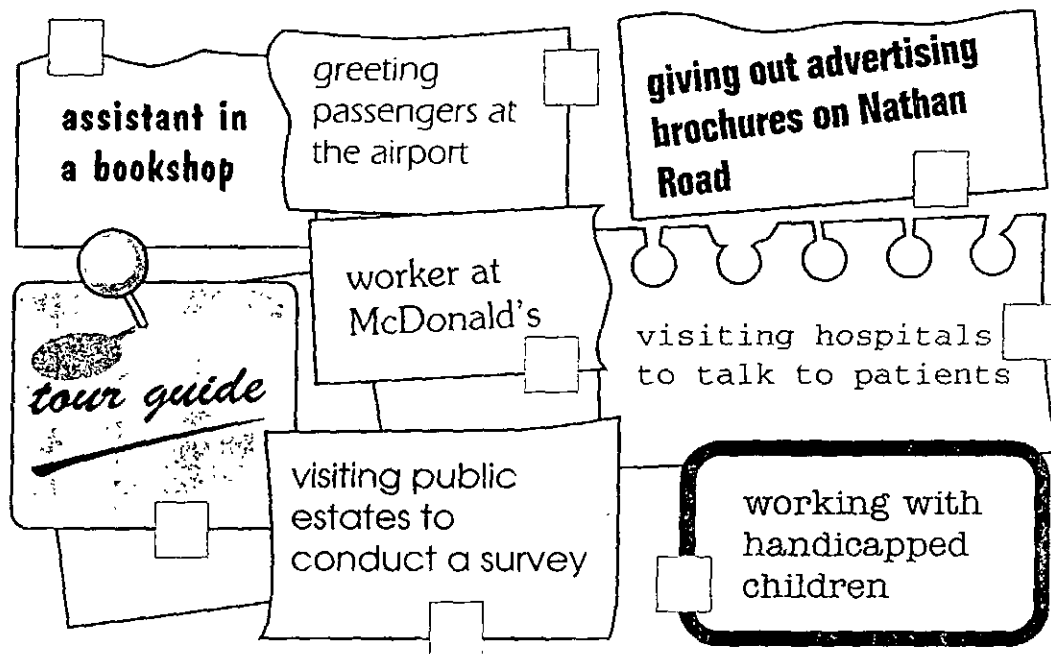
July the 15th to October the 15th. Good.

Teaching Procedure

Lesson plan for teaching through GENRE-BASED APPROACH	Lesson plan for TEACHER'S MANUAL
<ol style="list-style-type: none"> 1. Present the principal points of the Explanation Genre. Its reasons, necessity, description and nature of events and the different points of view for the conclusion 2. Listen to the story first. Complete the exercises. 3. Build the new story and present in front of the class. 4. Let them record the new story in groups. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. If the students plan to have a part-time job or have a holiday, ask them what they should prepare for this situation. 2. Tell them the objective in this lesson. 3. Use the picture cards for reviewing the vocabularies and explain the new vocabularies to be studied. 4. Listen to the story given 5. Answer the prepared sheets. Check and record the marks. Praise students who did right and guide students who do not understand. 6. Review the lesson. Students work in pairs, students share the story that they have listened. Last, everybody has homework.

SUMMER JOBS

A1 Which of these summer jobs for students interests you most? Number them in order of preference 1–8. (1 is the job you like most.) Then compare with a classmate.

A2 Listen to Cindy, Ellen and Steve talking about the jobs above. Which job would they prefer? What are their reasons?

	job	reason
Cindy	_____	_____
Ellen	_____	_____
Steve	_____	_____

A3 Greg and Sue are talking about jobs they did last summer. What did they do? What did they enjoy most about the job? What did they enjoy least about it?

	job	enjoyed most	enjoyed least
Greg	_____	_____	_____
Sue	_____	_____	_____

B1 What are some of the things the people below do as part of their jobs? Add two more suggestions, and compare with a classmate.

TV announcer

interview people

hairdresser

blow-dry customer's hair

B2 Cindy is talking to the people in B1. Listen and write down two things they say they do in their jobs.

1 _____

2 _____

B3 The people below are talking to Ted about their work. Listen and write down what each person's job is.

chambermaid
cashier
designer

secretary
lawyer
dancer

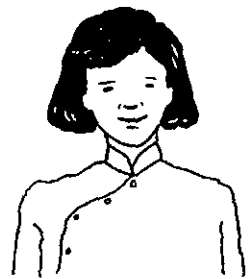
1 _____

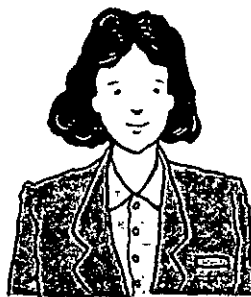
2 _____

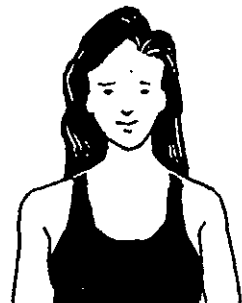
3 _____

4 _____

5 _____

6 _____

C1 Ted's older sister and brother, Claire and Peter, are calling for information about the summer jobs advertised below. Which jobs are they calling about? Listen and number the advertisements 1– 5.

URGENT
Tutor needed to help Form 4 student with maths and English

Students needed to help lecturer with research project

Hard-working young people wanted
Girls and boys needed to work in supermarket

Student needed to work as guide at Museum of Art

We need your help!
Students needed to help selling encyclopaedias door to door

Marketing Executive

Summer Job

Tel. Miss Ng 523 2011 for interview

C2 Listen again and write down two things about each job.

- 1 _____
- 2 _____
- 3 _____
- 4 _____
- 5 _____

C3 Listen to employers talking to Claire and Peter and complete the chart.

		File No: 0021	
		work experience	dates available
Claire	_____	from _____	_____
	_____	to _____	_____
Peter	_____	from _____	_____
	_____	to _____	_____

Tapescript

A2

Ellen : Which of these jobs would you prefer, Cindy ?

Cindy : I think the job that interests me most is the one in the bookshop.

Ellen : Why?

Cindy : Because I like books.// How about you, Ellen Which would you prefer?

Ellen : I think I'd like to visit hospitals because I like to help other people.// Which job would you prefer, Steve?

Steve : I think I'd like to be a tour guide because I like to be outdoors.

A3

Sue : So tell me about your job last summer, Greg. What did you do?

Greg : I was a sales assistant in my uncle's camera shop.

Sue : A sales assistant/ Was it interesting?

Greg : Yes, I loved it - especially learning about cameras. It was great./ The only thing I didn't like was the long hours.

Sue : Really?

Greg : Yes. The shop's open six days a week, ten hours a day. So! had to work really long hours.//

Greg : Did you have a summer job, Sue?

Sue : Yes, I worked at McDonald's/

Greg : What was it like?

Sue : Well, I like the people - they were really nice./
But I didn't like making the food which was very boring

B3

Number 1

Voice 1 : I advise people on the law, and I argue cases in court
before a judge./

Number 2

Voice 2 : I make appointments for my boss, and I answer her
telephone calls and type her letters./

Number 3

Voice 2 : I make appointments for my boss, and I answer her
telephone calls and magazine covers for my company./

Number 4

Voice 4 : I make the beds and clean the bedrooms in a hotel./

Number 5

Voice 6 : I work for the Hong kong Ballet. I usually dance in a
show every month.

C1

Number 1

Voice 1 : Yes. We need someone to start as soon as possible. You
don't have to carry any books because we'll give you a
magazine which explains everything about them. The books
are very popular with families, so it's easy to sell
them.//

Number 2

Voice 2 : It's fairly simple job. You'll have to take groups of visitors around and show them the paintings on display. They always have lots of questions, so you'll have to learn about the paintings first.//

Number 3

Voice 3 : Yes. I need some students to help me with my research. I'm trying to find out how students learn English. You'll have to interview people and record their answers using a cassette recorder.//

Number 4

Voice 4 : My little girl didn't do very well at school last term so she needs some extra help. I'd like you to teach her every morning for two hours. You can also take her to the swimming pool once a week.//

Number 5

Voice 5 : It's fairly simple work. You'll put things on the shelves and stick price labels on them. On Saturdays you'll help to clean the shop as well.

C3

Employer 1 : So have you worked before, Claire ?

Claire : Yes. I had a job as a clerk in an office last summer.

Employer 1 : I see. An office clerk. / And when can you work?

Claire : I can work from July the 1st to September the 15th.

Employer 1 : July the 1st to September the 15th. Fine.//

Employer 2 : What work experience do you have, Peter?

Peter : I worked as a sales assistant last summer.

Employer 2 : A sales assistant. I see./ Now, when are you able to work?

Peter : I can work from July the 15th to October the 15th.

Employer 2 : July the 15th to October the 15th. Good.

Answers

A2 Cindy assistant in a bookshop

- likes books

Ellen visiting hospitals - likes to help people

Steve tour guide - likes to be outdoors

A3 Job

Greg sales assistant (in a camera shop)

Sue worker at McDonald's

Enjoyed most

Greg learning about cameras

Sue the people

Enjoyed least

Greg long hours

Sue making the food

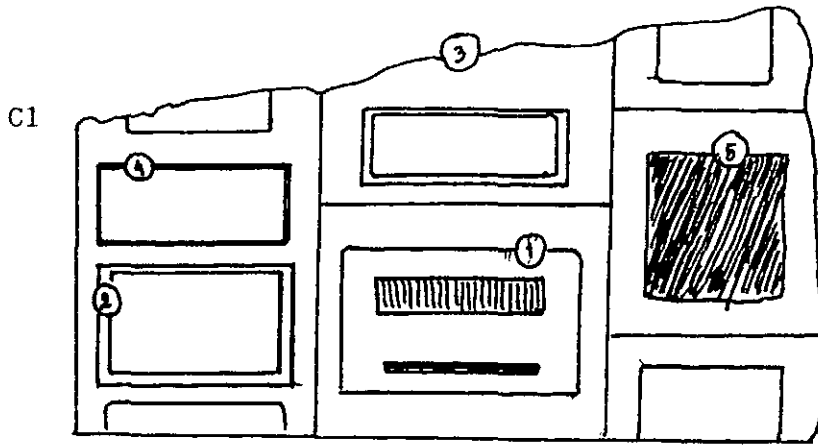
B2 1. read the news announce programmes

2. make new hair-styles talk to customers

B3 1. lawyer 4. chambermaid

2. secretary 5. cashier

3. designer 6. dancer

C2 (possible answers)

1. start as soon as possible
 don't have to carry books
 (Will be given a magazine about them)
 books are easy to sell
2. it's fairly simple take visitors around show
 visitors paintings learn about the paintings
3. help with research find out how students learn
 English interview people
4. teach student every morning for two hours
 take her to the swimming pool once a week
5. put things on the shelves
 stick price labels on things clean the shop on
 Saturdays

C3 Claire Clerk (in an office)

July the 1st

September the 15th

Peter sales assistant, July the 15th, October the 15th

Objective Behaviour	Content		Reference	Teaching Material	Remarks and Evaluation
	Topic & Language Element				
<p>- To listen to the tape about exposition Genre and answer the questions correctly</p> <p>-To tell the own opinion about the story listened</p>	<p>EXPLANATION GENRE</p> <p>"INTERESTING OCCUPATIONS"</p> <p><u>VOCABULARIES</u></p> <p>- Career and jobs</p> <p>- Occupation and work place</p> <p><u>Pronunciations</u></p> <p>- work = (wɜ: k)</p> <p>- quite = (kwaɪt)</p> <p><u>Method of Teaching</u></p>	<p>Oxford skills Development Series Listening 2 Unit 1 Page 1 - 2</p>	<p>- Newspaper cards</p> <p>- Tapescript</p> <p>- Radio tape</p> <p>- Books</p> <p>- Student groups</p> <p>- Title cards for debate</p> <p>- Sentence cards</p>	<p>- Students are able to choose the correct answer by listening to the tape.</p> <p>- Students are able to give the opinion about the story given.</p> <p>- Students are able to give the reason about the story</p>	

Method of Teaching

Part 1 : Expressions.

1. Question words:

- What's your job like ?
- What do you need to be a good salesperson ?
- What 's the most important skill for a journalist
in Hong Kong ?

2. Present Simple

It's quite difficult actually.

It's much closer to my home.

3. Present Perfect Continuous and past Simple.

I've only been in the job for a week.

I Think I've been doing the same job for too long.

The first two years were quite difficult, but now I
found it easy.

Part 2 : New Vocabularies

- air tickets
- magazine
- communication
- journalist
- secret
- overseas
- customers

Part 3 : Teaching procedure.

Teaching Procedure

Lesson plan for teaching through GENRE-BASED APPROACH	Lesson plan for TEACHER'S MANUAL
<p>1. Explain about exposition genre</p> <ul style="list-style-type: none"> - Criticize the story - Give ones opinion - Tell the events of the story - Conclude the story - Express the feelings. <p>2. After listening to the story, the students try to support their answers. Then they try to report in front of the class about the new story they make up.</p> <p>3. Assign students to find out the new story they like from the library. Then tape the record story. Submit their homework the following week.</p>	<p>1. Ask the students about their jobs in the future they are going to be.</p> <p>2. Tell them the objective in this lesson.</p> <p>3. Use the picture cards for reviewing the vocabularies and explain the new vocabularies to be studied.</p> <p>4. Listen to the story given</p> <p>5. Answer the prepared sheets. Check and record the marks. Praise students who did right and guide students who do not understand.</p> <p>6. Review the lesson. Students work in pairs, students share the story that they have listened. Last, everybody has homework.</p>

INTERESTING OCCUPATIONS

A1 These are the occupations of some of Sue's uncles and aunts. Write down the correct occupation below each picture.

taxi-driver salesperson
mechanic chef

1 _____

2 _____

3 _____

4 _____

A2 Cindy is talking to people in her building. Match each person with the correct occupation.

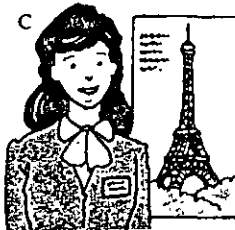
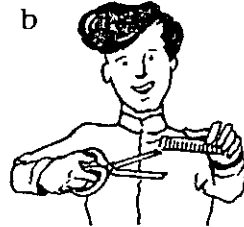
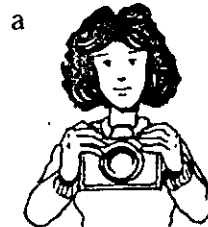

1 Mr Stevens

2 Mr Chen

3 Miss Kwok

4 Mrs Lam

A3 Ted is talking to people about their jobs. How long has each person had his or her present job? Tick the correct response.

a short time

quite a long time

1	_____	_____
2	_____	_____
3	_____	_____
4	_____	_____
5	_____	_____
6	_____	_____

B1 What qualities do you think are important for these jobs? Match each occupation with a suitable word or phrase.

1 a salesperson	●	◆ a creative
2 an artist	●	◆ b good-looking
3 a teacher	●	◆ c quick-thinking
4 a construction worker	●	◆ d strong
5 a model	●	◆ e patient
6 a journalist	●	◆ f persuasive

B2 Ted is interviewing people about their jobs for an essay he is writing. What qualities do they say are important for their jobs? Write a word or phrase for each occupation.

B3 Cindy is talking to people who changed their jobs recently. What do they like about their new jobs? Tick the correct information.

1	☐	better holidays
	☐	better pay
2	☐	an easier job
	☐	a better job
3	☐	more interesting work
	☐	a better salary
4	☐	better conditions
	☐	a better boss
5	☐	nice colleagues
	☐	a nicer office
6	☐	shorter hours
	☐	less travelling

Tapescript

A2

Number 1

Cindy : Do you work long hours, Mr Stevens?

Mr Stevens : Yes. I do. A lot of our customers want their hair cut in the evening. We often have to stay open until ten thirty at night.

Number 2

Cindy : What do you like most about your job, Mr Chen ?

Mr Chen : Well, I see all the latest books and magazines, and I enjoy meeting people when they come into the shop.

Number 3

Cindy : Do you have to travel a lot in your job, Miss Kwok ?

Miss Kwok : Yes. For important news stories I often travel overseas to take photographs for the newspaper.

Number 4

Cindy : What do you do in your job, Mrs Lam ?

Mrs Lam : I help people with their travel plans. I get their air tickets and I book hotels for them.

A3

Number 1

Ted : Do you like your job ?

Voice 1 : It's good, but I don't know many people yet. I've only been in the job for a week.

Number 2

Ted : What's your job like ?

Voice 2 : Well, it's OK, but I think I've been doing the same job
for too long.

Number 3

Ted : When did you get your present job ?

Voice 3 : About ten years ago.

Number 4

Ted : Have you been teaching for long ?

Voice 4 : This is my first term teaching actually.

Number 5

Ted : What's your job like ?

Voice 5 : The first two years were quite difficult, but now I
find it easy.

Number 6

Ted : Do you think you'll enjoy this job?

Voice 6 : I hope so. I'll wait and see how I like it after my
first month.

B2

Number 1

Ted : What do you need to be a good salesperson?

Voice 1 : Well, you need to have good communication skills.
People ask a lot of questions, so good communication
skills are really important.//

Number 2

Ted : Is it difficult to become an engineer ?

Voice 2 : Yes. It's quite difficult. You have to be good at
maths. Good maths is very important.//

Number 3

Ted : What's the secret of being good at business ?

Voice 3 : Well, you have to have good ideas.

Ted : Good ideas about what to sell ?

Voice 3 : That's right.//

Number 4 :

Ted : What do you need to be a good designer?

Voice 4 : Well, you need to have a good sense of colour, That's
really useful.

Ted : A good colour sense. I see.//

Number 5 :

Ted : What's the most important skill for a journalist in
Hong Kong?

Voice 5 : You need to be good at English, because you have to
write a lot of stories in English.//

Number 6

Ted : What do you need to be a tour guide in Hong Kong?

Voice 6 : The most important thing is to know a lot about Hong
Kong so you can answer people's questions.

Ted : Know about Hong Kong. Yes, of course.

B3

Number 1

Cindy : Are you enjoying your new job ?

Voice 1 : Yes, I am. Although I got longer holidays in my old job, my pay is much better now.

Number 2

Cindy : Do you find your new job easier than your old one?

Voice 2 : Well, not really, It's quite difficult actually. But it's much better job.

Number 3

Cindy : What do you like most about your new job?

Voice 3 : The work is much more interesting. I'm not doing the same old thing every day like I was in my old job.

Number 4

Cindy : What's different about your new job?

Voice 4 : Well, I like my new boss. The boss in my last job wasn't very nice at all.

Number 5

Cindy : Are you enjoying your new job?

Voice 5 : Yes. The people I work with are really nice, I didn't like the people in my old job.

Number 6

Cindy : What do you like about the job you're doing now?

Voice 6 : Oh, it's much closer to my home. I can walk to work now.

Answers

- A1
1. mechanic
 2. Chef
 3. Taxi-driver
 4. salesperson
- A2
1. b
 2. d
 3. a
 4. c
- A3
1. a short time
 2. quite a long time
 3. quite a long time
 4. a short time
 5. quite a long time
 6. a short time
- B1
1. f
 2. a
 3. c
 4. d
 5. b
- B2
1. good communication skills
 2. good maths
 3. good ideas
 4. good colour sense
 5. good (at) English
 6. Know about Hong Kong

B3

1. better pay
2. a better job
3. more interesting work
4. a better boss
5. nice colleagues
6. less travelling

Objective Behaviour	Content		Reference	Teaching Material	Remarks and Evaluation
	Topic & Language Element				
<ul style="list-style-type: none"> - To listen to the listening comprehension and choose the correct answer correctly -To tell and explain the procedure of the picture correctly - To order the event of the story correctly 	<p>PROCEDURE GENRE</p> <p>"FIT AND MEALTHY"</p> <p><u>VOCABULARIES</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - Health and exercise <p><u>Pronunciations</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - keeps = (ki : ps) - needs = (ni : dz) - watchers = (wɔ: tʃəz) <p><u>Method of Teaching</u></p>	<p>Oxford Skills Development Series Listening 2 Unit 2 Page 3 - 4</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Tapescript - Radio tape - Picture cards - sheet with pictures - Student groups - Articles in class 	<ul style="list-style-type: none"> - Students are able to choose the correct answer by listening comprehension correctly. - Students are able to tell the procedure of the story listened. - Students are able to tell the story in order. the simple present. 	

Method of Teaching

Part 1 : Expression

1. Question words and yes-no questions.

- How far will you go today ?
- Have you got the rackets ?
- How was the game.

2. Imperative Form.

- Lie on your back.
- Run up and down in the same place.
- Simon says lift your left leg.

3. Infinitive without "to", Gerund, and Infinitive.

- Let's ask them
- It keeps you very fit.
- I Kept falling into the water.
- I like to do it in the autumn when it's not too hot.

4. Tense

- It was great
- I'll see you when I've finished.
- I hope the water isn't too cold.

Part 2 : New vocabularies.

racket

aport

touch

the sports centre

autumn

Part 2 : Teaching procedure

Teaching Procedure

Lesson plan for teaching through GENRE-BASED APPROACH	Lesson plan for TEACHER'S MANUAL
<p>1. Before listening to the dialogue, Tell the students about "Procedure Genre"</p> <ul style="list-style-type: none"> - Set goals - Plan the expected work - Set working priority - Display the output <p>2. The students in the group should try to do the exercise together and then write the new contents. Reporting in front of the class.</p> <p>3. Assign each student to do homework or report his work about the new procedure genre.</p>	<p>1. Let's play the game "Simon Say" for example. Simon Says sit on the floor Simon says stand up with your feet apart and your hands by your sides.</p> <p>2. Tell them the objective in this lesson.</p> <p>3. Use the picture cards for reviewing the vocabularies and explain the new vocabularies to be studied.</p> <p>4. Listen to the story given</p> <p>5. Answer the prepared sheets. Check and record the marks. Praise students who did right and guide students who do not understand.</p> <p>6. Review the lesson. Students work in pairs, students share the story that they have listened. Last, everybody has homework.</p>

FIT AND HEALTHY

A1 Write down the kind of sport or recreation below each picture.

hiking table tennis
 aerobics jogging
 skiing
 water-skiing

1 _____ 5 _____ 6 _____

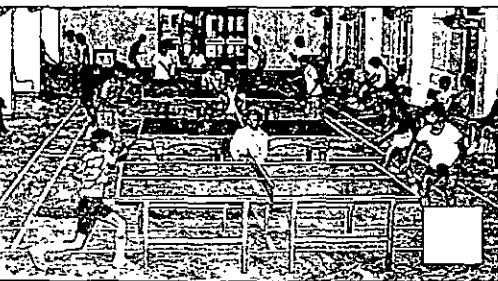
1 jogging

2 _____

3 _____

4 _____

A2 Now listen to people describing their favourite sports and exercises. What are they describing? Label the pictures in A1a – f, using the boxes provided.

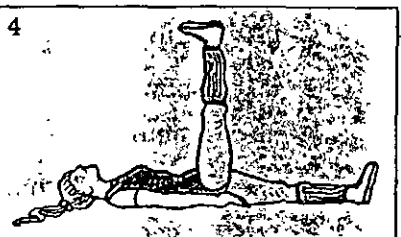
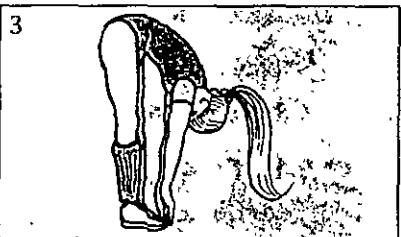
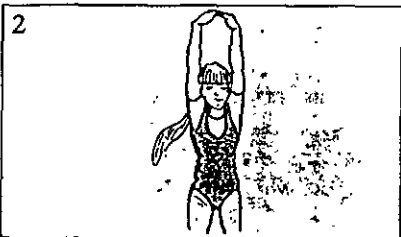
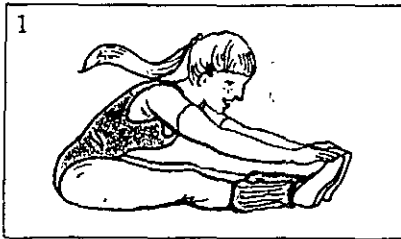
A3 Sue and her friends are at the sports centre. Listen to their conversations and tick what you think each person will do next.

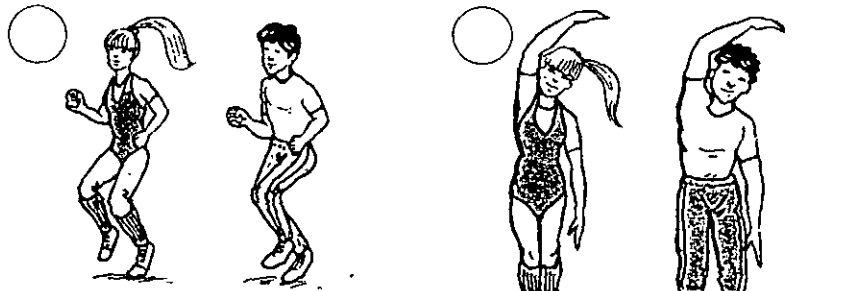
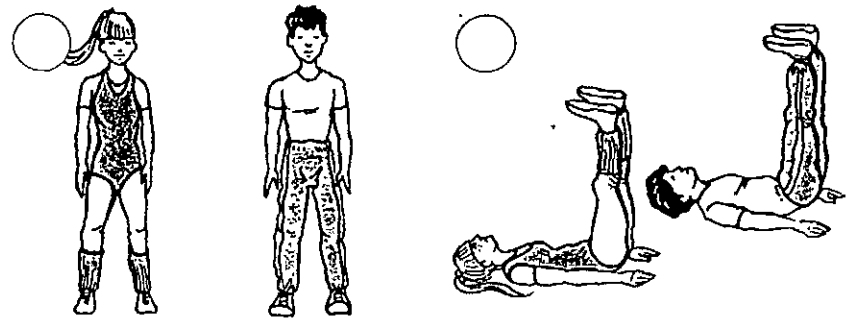
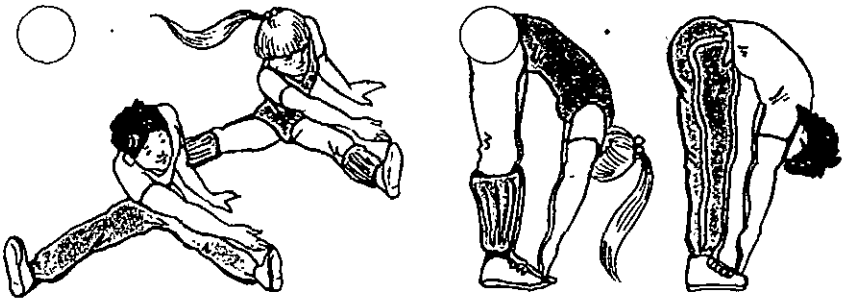
- 1 take a shower
- have lunch
- 2 play another game
- have a drink
- 3 play squash
- go home
- 4 go jogging
- play tennis
- 5 take a shower
- go swimming
- 6 use an exercise machine
- watch a game

B1 These are some of the exercises Cindy does every morning. Match each exercise with the correct picture.

- a Touch your hands together above your head.
- b Bend over and touch your toes.
- c Lie on the floor. Then lift your right leg into the air.
- d Sit up and touch your toes.

B2 Listen to Ted teaching Cindy the exercises he does. Number the pictures 1-8.

B3 Simon says. Listen to directions for doing different exercises. If you hear 'Simon says' before the direction, clap your hands once. If you don't, don't clap your hands.

Tapescript

Sport A

Voice 1 : I really enjoy it. It keeps you fit, and all you need is a good pair of running shoes. I usually go out in the morning for half an hour.

Sport B

Voice 2 : Yes, I learned it last summer. When I first started I kept falling into the water. But now I'm quite good, and I hardly ever fall over.

Sport C

voice 3 : I first tried it last winter when I was in Canada. There was plenty of snow so it was fun.

Sport D

Voice 4 : I like to do it in the autumn when it's not too hot. I climb up the hills near our house. The view from the top is lovely.

Sport E

Voice 5 : It keeps you very fit and it's a good way to lose weight. I have a class every Thursday and Sunday. The teacher plays really good music.

Sport F

Voice 6 : My brother and I often play together. There are lots of tables in the sports centre near our flat.

A3

Number 1

Sue : How was the game?

Ted : It was great. But I'm really hot. I need to cool off.

Sue : Do you want any lunch?

Ted : Not just yet. Pass me a towel and some soap. I'll see you when I've finished.

Number 2

Cindy : Are you ready to stop and have a break?

Greg : Not yet. I'm sure my next game will be better. Let's play for another twenty minutes and then go for a drink.

Number 3

Sue : Have you got the rackets?

Cindy : Yes, I've got everything.

Sue : Good. Let's go.

Number 4

Ellen : How far will you go today?

Ted : About two miles I think. I'll go round the park a few times, and then I'll come back along Garden Road.

Number 5

Greg : I hope the water isn't too cold.

Sue : Well, there are some people in the pool already. Let's ask them.

Number 6

Steve : Do you want to do some more exercises?

Greg : No. I think I've done enough. Let's go and see who's playing basketball today.

B2

Number 1

Ted : First, stand up with your feet apart and your hands by your sides.

Number2

Ted : Now lift your right arm up above your head and lean over to the left.

Number3

Ted : Sit on the floor with your legs apart. Try to touch your left foot with your right hand.

Number4

Ted : Lie on your back and lift both legs into the air, as high as you can.

Number5

Ted : Stand up straight. Then bend down and touch your toes.

Number6

Ted : Jump into the air and clap your hands above your head.

Number7

Ted : Run up and down in the same place.

Number8

Ted : Lie on the floor. then lift your legs into the air, and move them round as if you are riding a bicycle.

B3

Voice : Bend forward and touch the floor./
Simon says lift your left leg./
Now lift your right leg./
Simon says bend forward and touch your knees./
Run up and down and count to a hundred./
Simon says clap your hands together.

Answers

- A1
1. jogging
 2. aerobics
 3. skiing
 4. table tennis
 5. hiking
 6. water-skiing
- A2
1. a (jogging)
 2. e (aerobics)
 3. c (skiing)
 4. f (table tennis)
 5. d (hiking)
 6. b (water-skiing)
- A3
1. take a shower
 2. play another game
 3. go home
 4. go jogging
 5. go swimming
 6. watch a game
- B1
- a. 2 b. 3 c. 4 d. 1
- B2
- (in order)
- 3 5
- 1 4
- 7 2
- 8 6
- B3
- Students should not clap/clap/not clap/clap/not clap/clap.

Objective Behaviour	Content		Reference	Teaching Material	Remarks and Evaluation
	Topic & Language Element				
<p>- To answer the questions by listening to the tape.</p> <p>-To tell the story story briefly after listening</p>	<p>NARRATIVE GENRE</p> <p>"THE BOY WHO CALLED FOR HELP"</p> <p><u>VOCABULARIES</u></p> <p>In the farm, and forest</p> <p><u>Pronunciations</u></p> <p>- looked= (lukt)</p> <p>- played = (pleid)</p> <p>- invited = (invaitid)</p> <p><u>Method oif Teaching</u></p>	<p>School Radio</p> <p>Unit 3</p> <p>Page 3-3</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Picture chart - Tape recorder - Colour pencils - Sheets for drawing - Blackboard - Articles in class - Word cards - Sentence cards - Students group 	<ul style="list-style-type: none"> - Students are able to listen to the tape and answer the questions correctly. - Students are able to tell the story following to the picture charts efficiently. - Students are able to be the actors in the role-play. 	

Method of Teaching

Part 1 : Expressions

1. Past Simple

- A boy looked after the cows.
- The boy enjoyed his joke so much the he stared to shout "help"
- Nobody came to help.

Part 2 : New Vocabularies

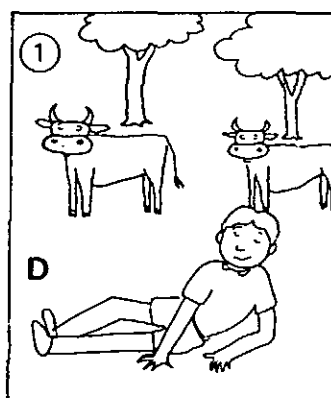
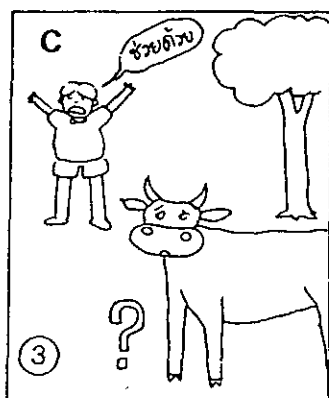
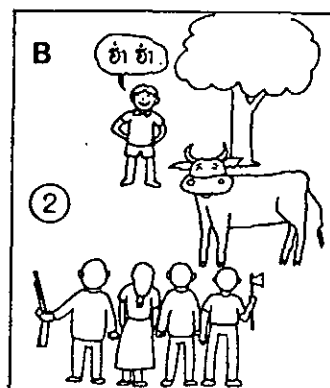
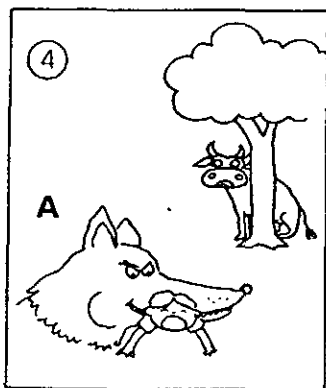
- frightening
- frightened
- really
- decide
- trick
- laugh
- wolf

Part 3 : Teaching Procedure

Teaching Procedure

Lesson plan for teaching through GENRE-BASED APPROACH	Lesson plan for TEACHER'S MANUAL
<p>1. Begin the story and point out the main concept of the problems; concentrate on the cause of problematic appearance. Teach them to present the story, that includes time and place. Persuade each reader the ethical way of thinking.</p> <p>2. Then listen to the tape and answer the questions.</p> <p>3. Tell the students to make up a new story they choose. Present to the other groups and ask the motto of each story that they have listened.</p> <p>4. Each students build the new story by himself. Tape-record it.</p>	<p>1. Ask the students about what story they like or story they used to read or listen ; and ask them about the motto of that story.</p> <p>2. Tell them the objective in in this lesson.</p> <p>3. Use the picture cards for reviewing the vocabularies and explain the new vocabularies to be studied.</p> <p>4. Listen to the story given</p> <p>5. Answer the prepared sheets. Check and record the marks. Praise students who did right and guide students who do not understand.</p> <p>6. Review the lesson. Students work in pairs, students share the story that they have listened. Last, everybody has homework.</p>

"The Boy Who Called for Help"

Listen to the story and write the picture in order.

1. A boy looked after the cows every day.
 2. One day he played a trick. He shouted "Help, Help, The wolf's here." All the people came to help. "Ha ha" the boy laughed. "I was joking."
 3. He played the same trick every day. Soon nobody came when he shouted "Help".
 4. One day a wolf came. "Help" shouted the boy. Nobody came to help. The wolf ate the boy.
- There was once a boy who to the forest to look after the cows every day.
 - One day he decided to play a trick. "Help Help" he shouted. "The wolf's here and he's eating the cows."

All the people from the town ran to the forest. They wanted to chase the wolf away.

"Ha ! Ha !" the boy laughed.

"I was only joking. There is no wolf."

- The boy enjoyed his joke so much that he started to shout "help" every day. Soon the people were angry with him and nobody came to help.

- One day a wolf really did come. The boy was frightened. "Help Help" he shouted. "The wolf's here and he's eating the cows."

Nobody came to help. They were tired of the boy. The wolf ate the cows and he ate the boy.

Answers

1. D
2. B
3. C
4. A

Objective Behavior	Content		Reference	Teaching Material	Remarks and Evaluation
	Topic & Language Element				
<p>- To Discuss as a debate after listening to the tape</p> <p>- To choose the correct answer by listening to the tape</p> <p>- To tell the good point and the weak point of the paragraph given</p>	<p>DISCUSSION</p> <p>"WHAT'S THE PLACE LIKE"</p> <p>"hobbies"</p> <p>"Why"</p> <p>"COULD IT BE TRUE"</p> <p><u>VOCABULARIES</u></p> <p>Hobbies, and Recreation</p> <p><u>Pronunciations</u></p> <p>- consonants and vowels</p> <p>- (sing) sing, (e) think</p> <p>(s) they</p> <p><u>Method of Teaching</u></p>	<p>-Oxford skilled Development Series Listening 2 Unit 15 Page 41 - 43</p> <p>-Better Listening 2 Unit 19 Page 37 - 30 Unit 14 Page 27 - 28 Unit 15 Page 29 - 30</p>	<p>- Picture chart</p> <p>- Tape recorder</p> <p>- Colour pencils</p> <p>- Sheets for drawing</p> <p>- Blackboard</p> <p>- Articles in class</p> <p>- Word cards</p> <p>- Sentence cards</p> <p>- Groups of students</p>	<p>- students are able to complete the sentences after listening.</p> <p>- Students are able to refer the good or weak point of the paragraph given.</p> <p>- Students are able to debate about the story listened</p>	

Method of Teaching

Part 1 : Expressions

1. Question words

- What's it like ?
- Where are you from ?
- Where in England are you from Mr. Stevens?
- What did you like about the outer islands?
- Where do you think I should see?

2. Present Perfect : present Simple ; Past Simple

- Have you enjoyed your holiday, Mrs. Lock?
- I especially liked the horse-racing.
- I don't really like it much.
- I've never been to Australia.

3. Suggestion, Give the opinion

- You should also spend at least a week in Sydney.
- I think you probably can buy anything.

Part 2 : New Vocabularies

- polluted	- restaurant
- famous	- beaches
- Sydney	- exciting
- crowded	- of course
- horse-racing	
- probably	
- enjoyed	

Part 3 : Teaching Procedure

Teaching Procedure

Lesson plan for teaching through GENRE-BASED APPROACH	Lesson plan for TEACHER'S MANUAL
<p>1. Tell the students about this "Discussion Genre"</p> <ul style="list-style-type: none"> - Define the meaning - Explain the importance of story - Discuss the pros and cons - Give their opinions. <p>2. The students try to research and observe in order to make up a new story after listening and doing the exercises. Then present in front of the class.</p> <p>3. Each student tries to build the new story as if he is a write or a journalist.</p>	<p>1. Warm up the students in class by looking at the pictures and give the reason why they like this or that picture.</p> <p>2. Tell them the objective in in this lesson.</p> <p>3. Use the picture cards for reviewing the vocabularies and explain the new vocabularies to be studied.</p> <p>4. Listen to the story given</p> <p>5. Answer the prepared sheets. Check and record the marks. Praise students who did right and guide students who do not understand.</p> <p>6. Review the lesson. Students work in pairs, students share the story that they have listened. Last, everybody has homework.</p>

WHAT'S THE PLACE LIKE?

A1 Which of these statements do you think best describe Hong Kong? Tick two which you agree with.

- It is a busy place where everyone is always on the move.
- It is a relaxing place where people have few worries.
- It is a stressful place with many problems.
- It is an exciting city which is full of life.
- It is a boring place with nothing to do.

A2 Cindy is talking to visitors. Where is each person from? What is each place like?

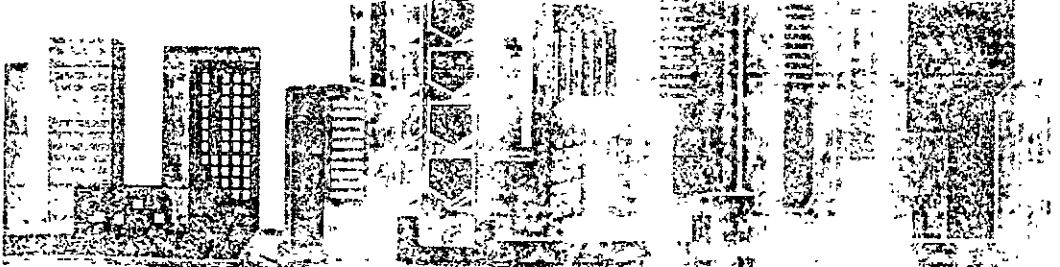

	city	what it is like
1 Mrs Wilson	_____	_____
2 Mr Grant	_____	_____
3 Miss Long	_____	_____
4 Mr Stevens	_____	_____
5 Mrs Kato	_____	_____

A3 What did these visitors to Hong Kong enjoy most? Why?

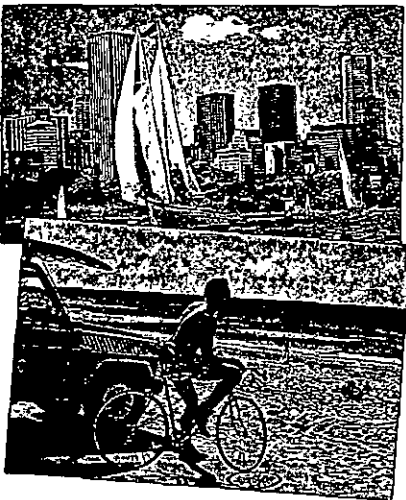
	enjoyed most	reason
1 Mrs Lock	_____	_____
2 Mr McNeil	_____	_____
3 Mrs Alan	_____	_____
4 Mrs Sato	_____	_____
5 Mr Wong	_____	_____

B1 What do you think are the three things every visitor to Hong Kong should do or see? Give two more suggestions.

Take a ride on the Star Ferry.

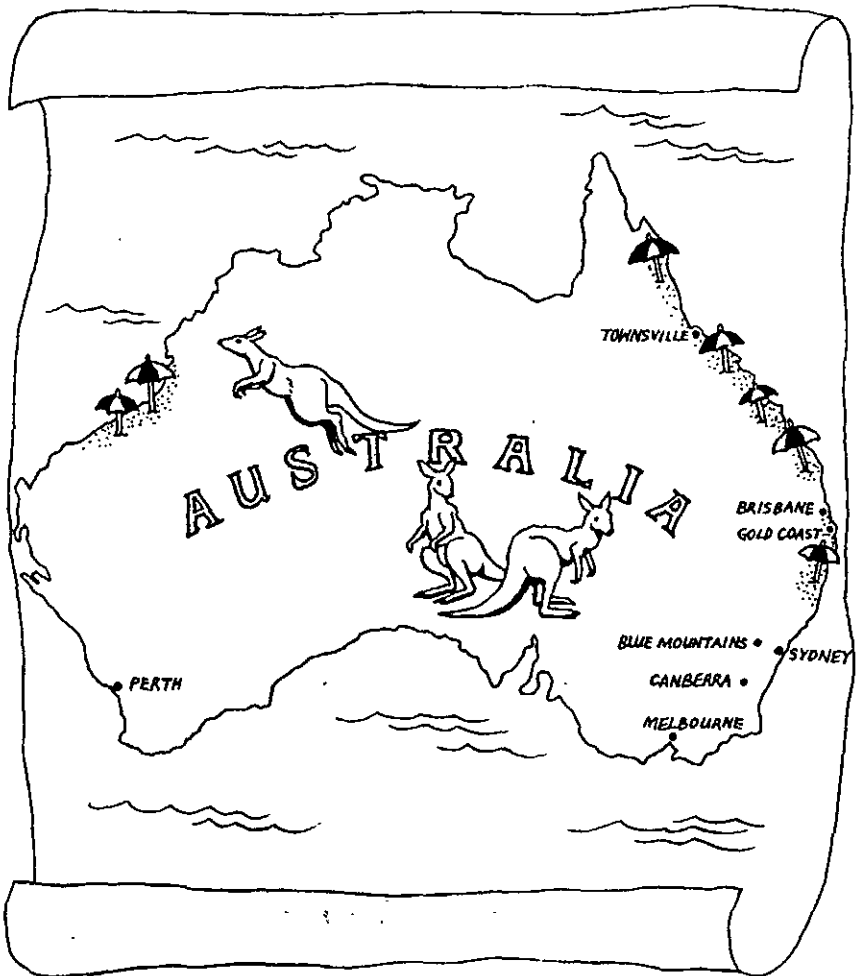
B2 Steve is asking an Australian friend about things to do and see in Australia. What does his friend suggest?

- 1 _____
- 2 _____
- 3 _____
- 4 _____

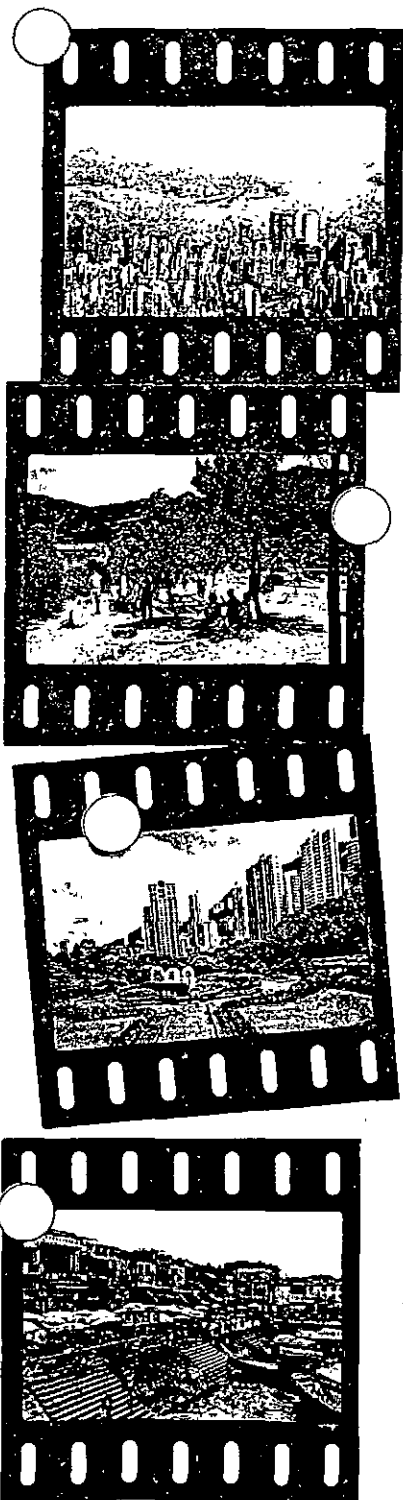
B3 Steve wants to know what the climate in Australia is like at different times of the year. Listen and complete the table and the sentence below.

months		climate
from _____	to _____	_____
from _____	to _____	_____
from _____	to _____	_____
from _____	to _____	_____

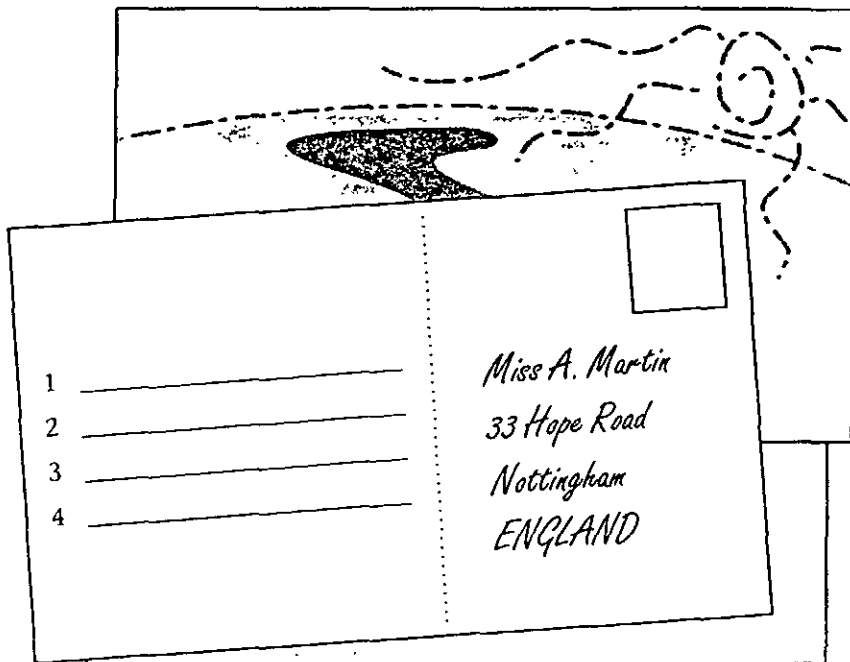

The best month to visit Australia is _____
because _____

C1 Cindy is showing her friends some photos she took. Listen and number the photos 1-4.

C2 Listen again and write down what Cindy liked most about each place.

C3 Ted has just visited Singapore and is comparing it with Hong Kong. Are the things below similar or different? Listen and tick the correct answer. For the things that are different, write down why they are different.

	similar	different	If different, why?
1 the food	☐	☐	_____
2 downtown area	☐	☐	_____
3 shopping	☐	☐	_____
4 hotels	☐	☐	_____
5 the MTR	☐	☐	_____
6 prices	☐	☐	_____

Tapescript

A2

Number 1

Cindy : Where are you from, Mrs Wilson?

Mrs Wilson : I'm from Los Angeles.

Cindy : Oh, Los Angles. I've heard a lot about Los Angeles./
What's it like?

Mrs Wilson : Well, I don't really like it much. It's too polluted.

Cindy : Oh really? I didn't know it was polluted./

Number 2

Cindy : And where in Canada are you form, Mr Grant?

Mr Grant : I'm from Toronto.

Cindy : Oh yes, Toronto's a very famous city./What's it like to
live there?

Mr Grant : I like it because it's very safe.

Cindy : Oh, it's a safe place to live, is it? That's nice./

Number 3

Cindy : Where are you from, Miss Long?

Miss Long : I come from Sydney, in Australia.

Cindy : Oh, Sydney's one of my favourite cities./

Miss Long : Yes. I like it too because it has everything I want.

Cindy : Yes. Sydney really does have everything. I agree./

Number 4

Cindy : Where in England are you from, Mr Stevens?

Mr Stevens : I'm from York.

Cindy : York?/What's York like? I've never been there.

Mr Stevens : It's nice because it's a very old city./

Number 5

Cindy : Where are you from in Japan, Mrs Kato?

Mrs Kato : I'm from Osaka.

Cindy : Osaka./ Is that an interesting place to live?

Mrs Kato : No, not really. It's too crowded for me.

A3

Number 1

Ted : Have you enjoyed your holiday, Mrs Lock?

Mrs Lock : Oh, very much. I enjoyed the outer islands most of all.

Ted : Oh? What did you like about the outer islands?

Mrs Lock : They're so pretty./

Number 2

Ted : Have you enjoyed your visit, Mr Mcneil?

Mr Mcneil : Yes. I've had a very good time. I especially liked the horse-racing. The horse-racing was very exciting./

Number 3

Ted : Have you had a nice holiday, Mrs Alan?

Mrs Alan : Yes, very nice, thank you.

Ted : What will you remember most about Hong Kong?

Mrs Alan : The scenery, I think. Yes, the scenery. It's really very beautiful./

Number 4

Ted : Did you enjoy your visit, Mrs Sato?

Mrs Sato : Yes, I did. And I really enjoyed the shops. I think you can buy anything in Hong Kong.

Ted : Yes. I think you probably can buy anything./

Number 5

Ted : How about you, Mr Wong?

Mr Wong : I'm sorry I have to leave so soon. There's so much more
I want to do.

Ted : What have you found the most enjoyable?

Mr Wong : Well, I think the restaurants here are excellent.
There's such a wide choice.

Ted : Yes. There is a wide choice of restaurants.

B2

Number 1

Steve : You know, I've never been to Australia. I'd really like
to go some time. Where do you think I should see?

Friend : Well, you should visit the Gold Coast.

Steve : The Gold Coast. What's that?

Friend : That's where all our best beaches are.

Steve : The Gold Coast. Right. I'll remember that./

Number 2

Friend : And you should also take a trip up to the north of
Australia. The scenery's very different there.

Steve : The north. I see./

Number 3

Friend : Of course, you should also spend at least a week in
Sydney. Sydney. Sydney is our most exciting city.

Steve : A week in Sydney. OK./

Number 4

Friend : And take a trip out to the Blue Mountains. They're very beautiful.

Steve : The Blue Mountains. They sound interesting. Thanks.

B3

Steve : So what's the climate like in Australia?

Friend : Oh, it's pretty good most of the year. If you go between November and March you'll find it's quite hot.

Steve : Right. So it's hot between November and March.

Friend : Yes. That's our summer./ Then from March until May it's cooler, and it can be wet, too.

Steve : Cool and wet from March till May. I see./ And when is winter in Australia?

Friend : Our winter's from June till August.

Steve : June till August.

Friend : That's right. It's cold and sometimes wet and windy then./

Steve : And what's the weather like from September to November?

Friend : From September to November it's warm.

Steve : Warm. I see./ So when do you think is the best month to visit Australia?

Friend : Well, I like October the best, because it's not too hot then.

C1

Number 1

Cindy : This is a good photo, isn't it? The gardens are beautiful. I was up there on Sunday. The plants and animals are very interesting, especially the monkeys. The monkeys are great./

Number 2

Cindy : This is a great place to eat fish and seafood. You can walk along the street in front of the harbour and choose what you want to eat. But the thing I like best is the boat trip over there./

Number 3

Cindy : We went there for a picnic last month. The scenery's beautiful. But the best thing is that it's so quiet./

Number 4

Cindy : I always enjoy this place. The view of Hong Kong and the harbour's really good. And what I like most is the fresh air. The air's always so fresh up there.

C3

Voice : So how was your trip to Singapore, Ted?

Ted : It was very interesting.

Voice : Is it different from Hong Kong?

Ted : Some things are different and some are similar.

Voice : What's the food like?

Ted : Oh, well, that is different. It's much spicier than Cantonese food.

Voice : Spicier. I see./And is the city similar to Hong Kong?

Ted : Well, The downtown area is very nice, but it's much smaller than Hong Kong.

Voice : Oh right./How about the shopping?

Ted : Well, Hong Kong and Singapore are about the same for shopping. I think. Everything you can buy here you can find there./

Voice : Are the hotels good?

Ted : They're very nice. Not much different from the hotels in Hong Kong.

Voice : I hear Singapore has a good underground railway like the MTR.

Ted : Yes, it has. But it's different from the one in Hong Kong.

Voice : Is it?

Ted : Yes. It's much newer.

Voice : Oh./And is Singapore more expensive than here?

Ted : No. It's about the same as Hong Kong. I think.

.

Answers

- A2
1. Los Angeles - too polluted
 2. Toronto - very safe
 3. Sydney - has everything
 4. York - very old
 5. Osaka - too crowded

- A3
1. Outer islands - so pretty
 2. horse-racing - very exciting
 3. scenery - very beautiful
 4. shops - can buy anything
 5. restaurants - a wide choice

- B1 (possible answers)
- go up the Peak at night
- go shopping in Tsim Sha Tsui
- visit Ocean Park

- B2
1. the Gold Coast
 2. the north
 3. Sydney
 4. the Blue Mountains

- B3
months	climate
November to March	quite hot
March to May	cool(er) and wet
June to August	cold, wet and windy
September to November	warm

The best month to visit Australia is October because it's not too hot (there).

C1 (in order from top to bottom)

4 3 1 2

- C2
1. the monkeys
 2. the boat trip
 3. it's so quiet
 4. the fresh air

- C3 (tick) Why?
1. different spicier
 2. different smaller
 3. similar
 4. similar
 5. different newer
 6. similar

- A List some of the subjects you study at school and then complete the chart by ticking your opinion and adding your reasons.

E.g.

Subject	Very enjoyable	All right	Not enjoyable	Reason
English	✓			because I'm good at it

- B Now listen and complete the chart for Angela.

Subject	Very enjoyable	All right	Not enjoyable	Reason

Teaching notes --- The first chart is to be completed before listening to the tape. You may decide to deal with Angela's form step by step, first asking your students to fill in the subjects Angela mentions, then, during another listening, ticking her opinion, and finally filling in her reasons.

Tapescript

--	--	--

Angela: My best subject is History. I love it because I like all the stories.// And I suppose Geography's all right, but it's not as good as History. I like learning about the different places in Geography, but I don't like drawing maps and things.// I'm hopeless at drawing, so I really hate Art lessons.// I don't like Science either, 'cos I can't understand it most of the time.// I really enjoy Music, 'cos I like singing and we don't get any homework for Music!// And English is great too, because we spend lots of time in English doing puzzles and playing games and things.//

Answers

B

Subject	Very enjoyable	All right	Not enjoyable	Reason
History	✓			I like all the stories
Geography		✓		I don't like drawing maps
Art			✓	I'm hopeless at drawing
Science			✓	I can't understand it
Music	✓			I like singing and no homework
English	✓			I like puzzles and games

Activity 3 An extra finger?

Teaching notes

This should be fun! Some people seem to be able to see the 'extra' finger immediately and others have to make several attempts. It is best to play the whole tape straight through, and, if you think it will help, do the Activity yourself while you are all listening so that the students can observe what you do.

Objective Behaviour	Content		Reference	Teaching Material	Remarks and Evaluation
	Topic & Language Element				
<ul style="list-style-type: none"> - To choose the correct answers after listening to the tape - To order the event in sequence - To summarise the story after listening 	OBSERVATION GENRE		<ul style="list-style-type: none"> -Oxford skills Development Series Listening 2 Unit 6 Page 14 - 16 Unit 8 Page 20 - 22 Unit 9 Page 23 - 25 	<ul style="list-style-type: none"> - Student groups - Picture cards - Caption cards - Article in class - Blackboard - Articles in class - Tape recorder - Blackboard - Sheet answers 	<ul style="list-style-type: none"> - Students are able to make the sentences in order - Students are able to tell the story by picture charts.
	"GOOD ADVICE"				
	"USEFUL THINGS"				
	"DO'S AND DON'T"				
	<u>VOCABULARIES</u> Good advice <u>Pronunciations</u> - flu = (u:) - cough = (kɒf) - real = (ri : l) - shape = (eip) - colour = (kʌlə) <u>Method of Teaching</u>				

Method of Teaching

Part 1 : Expressions

1. Question words, yes - no questions
 - What's this carpet made of?
 - Do you like this shirt?
2. Present Simple and Give the opinion
 - It's made of plastic and aluminium.
 - The shape's really.
 - It's not fast enough.
 - It's from China.
 - I think we should look for something bigger.
3. Exclamation
 - What a pity!

Part 2 : New Vocabularies

- aluminium
- unfortunately
- enough
- jewellery
- suitcase

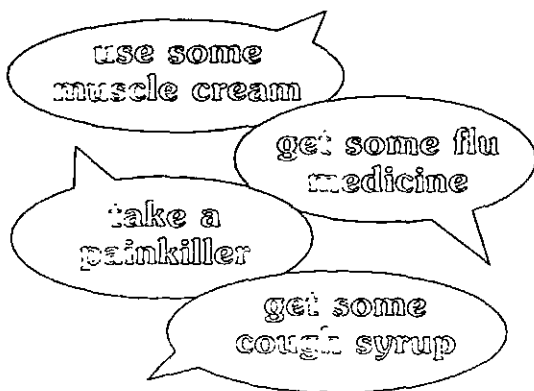
Part 3 : Teaching Procedure

Teaching Procedure

Lesson plan for teaching through GENRE-BASED APPROACH	Lesson plan for TEACHER'S MANUAL
<p>1. Tell the students about "The observation Genre"</p> <ul style="list-style-type: none"> - Set the problem - Analyze the study point - Distribute the details - Tell and report the priority of its content. - Conclude the issue of its content. <p>2. After listening to the story and doing the exercises, the students in the group try to observe and find out the new contents at home use The pictures in order to ask and answer about the story.</p> <p>3. Finally each student tries to build the story by himself and submit to the teacher.</p>	<p>1. Ask the students one question like this : "Have you even gone to the zoo? What have you seen? Try to make them think and observe something and tell in class.</p> <p>2. Tell them the objective in this lesson.</p> <p>3. Use the picture cards for reviewing the vocabularies and explain the new vocabularies to be studied.</p> <p>4. Listen to the story given</p> <p>5. Answer the prepared sheets. Check and record the marks. Praise students who did right and guide students who do not understand.</p> <p>6. Review the lesson. Students work in pairs, students share the story that they have listened. Last, everybody has homework.</p>

GOOD ADVICE

A1 What should you do for the following problems? Give one suggestion for each.

- 1 a headache _____
- 2 the flu _____
- 3 a cough _____
- 4 a stiff neck _____

A2 Listen to Sue and Ted talking about the problems above and write down what they would do for each one.

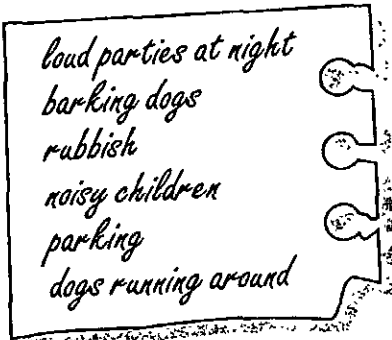
Dr Chan's Surgery		PRESCRIPTIONS	
			
	Sue		Ted
1 a headache	_____	_____	_____
2 the flu	_____	_____	_____
3 a cough	_____	_____	_____
4 a stiff neck	_____	_____	_____

A3 Listen to people describing problems and tick what they will do next.

- 1 go to a chemist's
 see a doctor
- 2 take a rest
 go for a walk
- 3 drink lots of water
 take some medicine
- 4 see a doctor
 take some medicine
- 5 take some special tea
 take some medicine

C1 Do you or the people you know sometimes have problems with neighbours? Write down three things that sometimes cause problems.

- 1 _____
- 2 _____
- 3 _____

C2 Listen to Sue's classmates talking about their neighbours. Tick whether they like their neighbours or not. Then write a phrase to say why.

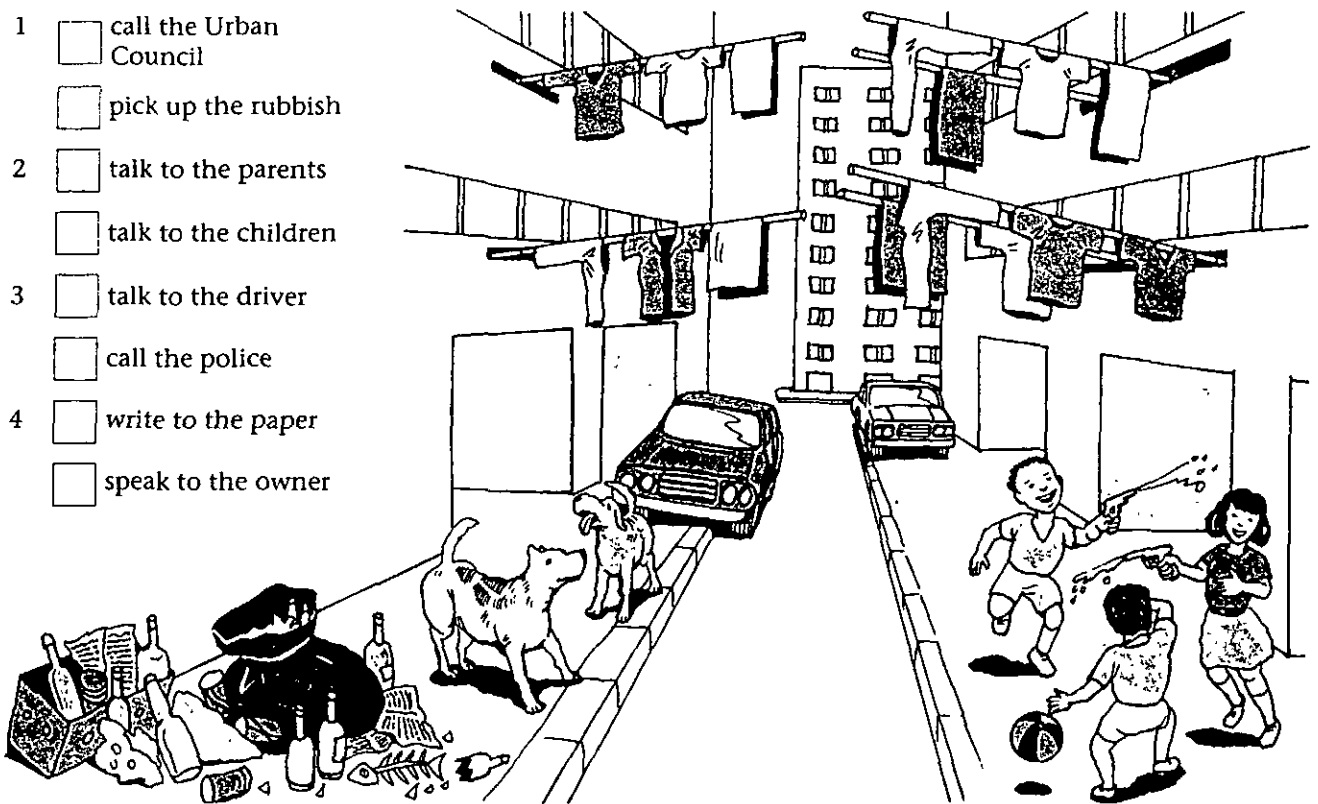
NEIGHBOURHOOD SURVEY

	likes	doesn't like	reason
1 Steve	_____	_____	_____
2 Anne	_____	_____	_____
3 Ellen	_____	_____	_____
4 Ted	_____	_____	_____
5 Greg	_____	_____	_____

C3 Listen to people talking to Ted about problems in their neighbourhood. Tick the advice Ted gives.

- 1 call the Urban Council
- pick up the rubbish
- 2 talk to the parents
- talk to the children
- 3 talk to the driver
- call the police
- 4 write to the paper
- speak to the owner

Tapescript

A2

Number 1

Ted : What do you usually do if you have a headache, Sue ?

Sue : Oh, I think it's best to take a painkiller.

Ted : Yes, I do, too. It's the only thing you can do, I think.//

Number 2

Ted : What should you do if you have the flu, Sue ?

Sue : If you have the flu, I think you should get some medicine.

Number 3

Ted : What do you do for a cough, Sue ?

Sue : If I have a cough, I usually drink hot water

Ted : Hot water ?

Sue : Yes. It really helps. What about you ?

Ted : I think you should get some cough syrup.//

Number 4

Ted : Do you ever get a stiff neck, Sue ?

Sue : Sometimes, when I've been reading for a long time. I always do neck exercises for it. It seems to work.

Ted : Neck exercises ? Really ? I usually use muscle cream.

A3

Number 1

Voice 1: This headache's really bad. I wonder if I should see a doctor.

Voice 2: Oh, I don't think that's necessary. Why don't you go down to Watson's and get something for it ?

Voice 1: OK.

Number 2

Voice 3: I feel really tired. I think I'll go and lie down.

Voice 4: That sounds like a good idea.

Number 3

Voice 5: I think I've got the flu.

Voice 6: Do you want me to get you some medicine ?

Voice 5: No thanks. As long as I drink plenty of water I'll be OK.

Number 4

Voice 7: Did you see the doctor about the pain in your ear ?

Voice 8: Yes, I did. He gave me something for it. I'd better take it now.

Number 5

Voice 9 : I feel really tired.

Voice 10: Let me make you some of my special tea. It's all you need. It's much better for you than medicine.

C2

Number 1

Sue : How are your new neighbours, Steve ?

Steve : Oh, they really annoy me.

Sue : Why ?

Steve : They keep borrowing things. They borrow things all the time. It makes me rally angry.//

Number 2

Sue : What are your neighbours like, Anne ?

Anne : I like them. They're very friendly.//

Number 3

Sue : Do you have nice neighbours, Ellen ?

Ellen : Not really. They're too noisy. They have the TV on really loudly at night. I can't get to sleep.//

Number 4

Sue : Do you like your neighbours, Ted ?

Ted : No. Well, how would you feel if your neighbours were always complaining about you ? They complain to much.//

Number 5

Sue : What are your neighbors like, Greg ?

Greg : Oh, they're fine. They're very quiet. I never hear them at all.

C3

Number 1

Voice 1: There's lot of rubbish on the street in front of our house. I wish someone would do something about it.

Ted : Well, you could always clean it up yourself.

Voice 1: Oh! Thanks a lot, Ted!

Number 2

Voice 2: The Children next to us are terrible. They make so much noise that I can't study!

Ted : If you can't study, you should ask them to be quieter.

Number 3

Voice 3: That car's been parked on the pavement all day. It's very hard to get in and out of the building. I wish I know who the driver was.

Ted : Let's call the police and report it.

Number 4

Voice 4: There are lots of wild dogs around here. I think they're dangerous.

Ted : Why don't you write a letter to the newspaper about them ?

Answers

- A1
1. take a painkiller
 2. get some flu medicine
 3. get some cough syrup

- A2
1. Sue take a painkiller
Ted take a painkiller
 2. Sue get some medicine
Ted rest in bed
 3. Sue drink hot water
Ted get some cough syrup
 4. Sue do neck exercises
Ted use muscle cream

- A3
1. go to a chemist's
 2. take a rest
 3. drink lots of water
 4. take some medicine
 5. take some special tea.
- C2
(tick)	reason
1. doesn't like	borrow things
2. likes	very friendly
3. doesn't like	too noisy
4. doesn't like	complain too much
5. likes	very quiet
- C3
1. pick up the rubbish
 2. talk to the children
 3. call the police
 4. write to the paper

C1

Number 1

Cindy : This suitcase looks very strong. What's it
made of?

Shop assistant : It's made of plastic and aluminium.

Cindy : I see. And where's it from ?

Shop assistant : It's from the USA.//

Number 2

Cindy : Is this skirt made of wool ?

Shop assistant : No. It's cotton.

Cindy : I see. And where's it from ?

Shop assistant : It was made in Italy.//

Number 3

Cindy : This is a beautiful vase. Is it made of glass?

Shop assistant : Yes, That's right.

Cindy : Where's it from ?

Shop assistant : It's from France.//

Number 4

Cindy : I like this lamp. It's very light. What's
it made of ?

Shop assistant : It's made of aluminium.

Cindy : I see. And where's it from ?

Shop assistant : They're made here, in Hong Kong.//

Number 5

Cindy : Could you tell me what this ring's made of ? is it
gold ?

Shop assistant : Yes, It is.

Cindy : And was it made locally ?

Shop Assistant : No. It's from Japan.//

Number 6

Cindy : What's this carpet made of ?

Shop assistant : It's made of wool.

Cindy : Is it ? And where was it made?

Shop assistant : It's from China.

C2

Number 1

Ted : Oh, I like this clock. Feel how light it is.

Cindy : Yes, It's very light. But I think it's too small to see the numbers. I think we should look for something bigger.//

Number 2

Cindy : Do you like this jacket ?

Ted : It's great. I really like the colour. But unfortunately it'll be too warm to wear in the summer

Cindy : Yes, It is very warm. what a pity.//

Number 3

Ted : Do you like this shirt ?

Cindy : Yes. The shape's really interesting. I like the shape a lot.

Ted : But have you seen the price ? \$ 800!

Cindy : Oof! That's far too expensive.//

Number 4

Ted : I like this camera. It's got a built-in flash.

Cindy : A built-in flash ? That's good. But it's too big to carry easily.

Ted : Yes. It is too big really.//

Number 5

Cindy : This computer looks interesting. It's really light. Feel how light it is.

Ted : Yes. But it's not fast enough. It'll take you a long time to do anything.//

Number 6

Cindy : Do you like this bag ?

Ted : I like the colour. It's a nice blue.

Cindy : Hm. But I don't think it's big enough to carry all my things in. No. No, It's definitely too small.

Answers

- C1
1. plastic and aluminium - the USA.
 2. cotton - Italy
 3. glass - France
 4. aluminium - Hong Kong
 5. gold - Japan
 6. wool - China

C2	Advantages	Disadvantages
1.	very right	- too small
2.	the colour	- too warm
3.	the shape	- too expensive
4.	a built-in-flash-	too big
5.	light	- not fast enough
		too slow
6.	the colour	- too small

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาววิระศรี	ชื่อสกุล นพคุณทอง
สถานที่เกิด ตำบลบางสมบุรณ์	อำเภอองค์รักษ์ จังหวัดนครนายก
สถานที่อยู่ปัจจุบัน 71/1 ซอยมิตรคาม	ถ.สามเสน แขวงวชิรพยาบาล
	เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2512	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนบ้านเตยใหญ่
	จังหวัดนครนายก
พ.ศ. 2518	มัธยมปลาย จากโรงเรียนนาวิวุฒิจ.ราชบุรี
พ.ศ. 2526	กศ.บ. (การศึกษาระดับบัณฑิต) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
	ประสานมิตร
พ.ศ. 2538	กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
	ประสานมิตร